DIANE CHAMBERLAIN

Secrete și trădări

Volumul 2

Table of Contents

DIANE CHAMBERLAI

Secrete şi trădări

Traducere din limba engleză
Renata Ungureanu

volumul 2

capitolul 28

Anna Alexandria, Virginia

Duminică dimineață, Haley stătea la masa din bucătărie, făcându-și temele, în vreme

ce eu şi Bryan strângeam puţin, pentru că luaserăm mai târziu masa de dimineaţă. Purta pe cap băsmăluţa ei preferată, cea cu buline albastre şi galbene. Stătuse acasă tot weekendul, mersese

la plimbare cu bicicleta, însoţită de Bryan, mă ajutase cu treburile de la birou, căci rămăsesem puţin în urmă, şi se uitase la nişte filme cu una dintre prietenele ei, în camera special amenajată de la

demisol. Astăzi, urmau să vină pe la noi verişoarele Collier, aşa cum făceau an de an cu ocazia festivalului de toamnă din Alexandria, iar Haley le aştepta cu sufletul la gură.

Urma să se

oprească circulația pe multe artere din Old Town Alexandria, iar străduțele împrejmuite cu frânghii aveau să se umple cu standuri de toate felurile, unde se vindeau mâncare, piese de

artă sau decorative şi nenumărate obiecte de artizanat. Dat fiind că noi locuiam într-o casă foarte aproape de locul în care se ţinea festivalul, la distanţă de vreo două străduţe, fetele puteau merge pe jos

până acolo, iar eu, Marilyn şi Bryan am fi rămas acasă. În ultimii ani, stătusem la astfel de ocazii doar cu Marilyn şi chiar mă întrebam dacă va fi altfel cu Bryan în preajmă. Marilyn era şi ea divorţată şi noi

două mereu ne-am înțeles bine, discuțiile noastre axându-se mai mult pe copii. Mai la început, Marilyn simpatizase cu mine şi obişnuiam chiar să-l vorbim de rău pe Bryan, ponegrindu-l că ne

părăsise pe mine şi pe Haley, ca un ticălos, dar timpul a trecut, iar el nu s-a mai ivit nici în conversaţiile, nici în vieţile noastre. Marilyn fusese la fel de surprinsă ca şi mine cu două luni în urmă, când Bryan

îşi făcuse din nou apariţia în Alexandria. Încă era supărată pe el, dar i-am spus că, în ceea ce mă privea, lăsasem deoparte toată ranchiuna. Într-un e-mail pe care i-l trimisesem cu o săptămână în

urmă, îi scrisesem în felul următor: „Viaţa e prea scurtă. Ceea ce contează este că s-a întors şi se poartă minunat cu Haley.”

Nu am avut noroc în prima săptămână, cea în care am demarat căutarea

unui donator pentru Haley, însă doctorul Davis ne-a spus că aşa se întâmpla de obicei şi nu trebuia să intrăm în panică. Mi se întâmplase asta doar o dată-n viaţă, adică la modul cel mai serios: am suferit un atac de

panică atunci când Lily a dispărut, de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată – mi s-a oprit respirația, aveam dureri îngrozitoare în piept, tot tacâmul. Nu am intrat în panică nici atunci când Haley a

fost diagnosticată cu leucemie prima oară şi nici când boala a recidivat, după zece ani. A fost ca şi cum îmi epuizasem starea de anxietate cu ocazia dispariţiei lui Lily. Ceea ce nu însemna că nu eram speriată,

pentru că eram; doar că trebuia să luăm lucrurile ca atare, cu răbdare, iar deoarece Haley se simţea mai bine, îmi venea şi mie mai uşor.

Hemograma îi ieşise bine. Şi ea *arăta* bine. Mi se

întâmpla uneori să mă întreb dacă nu cumva fusese greşit diagnosticată. Realizam că era o prostie, dar văzând cât de bine arăta, cât de sănătoasă părea, îmi venea greu să cred că, de fapt, era foarte

bolnavă.

— Veniţi să vedeţi păsările-cardinal, zise Bryan, uitându-se în curte pe fereastra din dreptul chiuvetei.

Eu şi Haley am tras cu ochiul la femela şi masculul-cardinal, care

veniseră la hrănitorul pentru păsări.

— Ce tare! zise Haley. Se ridică de la masă şi se apropie mai mult de uşă, ca să vadă mai bine prin plasă. Niciodată n-am văzut la hrănitor păsări-

cardinal, zise ea. Din cauză că am luat altfel de semințe, mami.

— Se poate, am zis, dar deja nu mă mai uitam la păsări.

Mă uitam la Bryan, care se aplecase, cu ochii pe fereastră, cu totul

absorbit de acele păsări. De când se întorsese, nu acordasem nicio atenție aspectului său, nu observasem decât cele câteva riduri de pe chip şi că părul îi albise vizibil. Nu ştiu ce s-a întâmplat atunci,

însă am observat cum soarele îi bătea în ochi şi, pentru prima oară după mult, mult timp, am simţit fizic că tânjesc după un bărbat. După *el* Nu mai simţisem de multă vreme dorinţa de apropiere fizică,

încât cu greu mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine.

După plecarea lui Bryan, traiul meu de zi cu zi se rezumase la copii – aveam grijă de Haley, iar în restul timpului căutam copii dispăruţi, încercând

într-un fel să fac față pierderii propriei fiice. Bărbații ieșiseră cu totul din ecuație. Aveam multe prietene, căsătorite și necăsătorite, care vorbeau mereu despre bărbați. Mă priveau pieziș când

vedeau lipsa mea de interes. Nu aşteptam de la viaţă decât să o ajut pe Haley să crească şi să reuşesc să fac din Oficiul pentru Copii Dispăruţi o instituţie mai eficientă, care să realizeze miracole

pentru familiile îngrozite.

Ce-i drept, nu mă ofilisem de tot ca femeie. Existau încă vedete care îmi făceau inima să palpite. Numai că nu mă simțeam în stare să ies cu bărbați, temându-mă că s-ar

dovedi complicaţi şi m-ar putea decepţiona.

Dar iată că, pe neaşteptate, Bryan se întorsese. În ultimele săptămâni, de când începusem să fiu mai îngăduitoare cu el, mi-am dat seama că

îl plăceam şi ca persoană. Nu mai era tipul arătos şi tânăr de care mă îndrăgostisem pe când aveam douăzeci şi unu de ani, şi nici bărbatul care mă părăsise când se îmbolnăvise Haley. Era cu totul

altcineva. Mai matur, mai înțelept şi mai curajos, dar şi plin de remuşcări. O iubea mult pe Haley, iar ea se simțea din ce în ce mai în siguranță lângă el. Mă întrebam dacă erau şanse ca între noi să

se mai întâmple vreodată ceva. Nu ca odinioară, ci altceva complet diferit. Ceva mai bun.

A vorbit serios când a spus că nu avea de gând să plece. Cu câteva zile în urmă, s-a dus la un interviu în

Washington, iar acum i se ceruse să meargă până la San Francisco, unde urma să aibă un interviu cu directorii generali ai companiei. Le confirmase prezența la interviu, cu condiția ca slujba în

sine să fie în Washington. Nici gând să plece.

— Cât e ceasul? a întrebat Haley, aşezându-se din nou la masă.

— Aproape unsprezece, i-am răspuns. Trebuie să ajungă acum.

— Aş vrea să se grăbească puţin!

închise manualul de istorie şi se ridică. Era cam neliniştită în dimineaţa asta. A doua zi trebuia să mergem din nou la spital, pentru o altă şedinţă de

chimioterapie de întreţinere şi mi-am dat seama că asta o cam necăjea.

— Cred că-ţi vine greu când te gândeşti că mâine trebuie să mergi iarăşi la spital, i-am spus, în timp ce turnam apă în

cafetieră.

Se uită urât la mine şi spuse:

— Tocmai de aceea prefer să nu mă gândesc la asta, mamă. De ce a trebuit să-mi aduci aminte?

— Îmi pare rău, am răspuns, iar

Bryan mă privi zâmbindu-mi compătimitor.

Haley ajunsese la apogeul stării de iritabilitate, din cauza tratamentului cu steroizi, dar n-aş fi putut s-o învinovăţesc pentru că-mi răspundea

obraznic. Oricum, reuşea infinit mai bine decât mine să se bucure de prezent. Astăzi însă, prin vene nu-i era pompată nicio otravă urâcioasă, aşa că simţeam nevoia de a-i permite să se

bucure de fiecare clipă de libertate.

Exact când am apăsat pe butonul de pornire al filtrului de cafea, am auzit cum afară se închise portiera unei maşini.

— Au ajuns! strigă Haley şi alergă spre

camera de zi.

Am urmat-o şi am văzut cum deschise uşa, după care înţepeni în prag şi exclamă:

— La naiba! Mami, uite!

Urlă atât de tare, că ar fi auzit-o şi oamenii din celălalt

capăt al Alexandriei.

M-am dus lângă ea, am văzut-o pe Marilyn coborând din maşină, iar pe aleea din faţă apărură patru fete complet chele.

— Dumnezeule mare! Mă pufni râsul, uimită şi

sincer emoţionată la vederea lor.

Haley ieşi în întâmpinarea lor, iar în câteva clipe mă uitam la cele patru capete fără fir de păr şi încă unul, înfăşurat într-o băsmăluţă cu picăţele galbene şi

albastre, cum săltau ca nişte mingi, căci fetele se zbânţuiau ţinându-se în braţe.

— Bryan, am strigat spre bucătărie. Adu-ţi camera foto.

— Ia te uită la ele, zise el când ajunse la uşă.

Zâmbi şi făcu o poză. Apoi mă cuprinse cu un braţ şi mi se păru un gest plăcut şi firesc. Mă strânse uşor de umăr, după care îşi lăsă braţul să cadă.

Marilyn ocoli grupul de fete de pe alee şi, zâmbind,

urcă treptele din faţă.

— A fost ideea lor.

Mă îmbrăţişă cu drag şi făcu la fel şi cu fratele ei, dar fu o îmbrăţişare mai reţinută şi mai scurtă. Oricât de iertătoare aş fi fost eu faţă de Bryan

pentru ce se întâmplase în trecut, ea încă nu reuşise să dea totul uitării.

— Ce frumos din partea lor! m-am pronunţat, arătând spre fete.

Am văzut-o pe una dintre gemene –

n-aveam idee care – oferindu-i lui Haley şi celorlalte fete câte o şapcă de baseball, de culoare turcoaz. Săptămâna trecută, şi ele fuseseră chemate ca să li se ia probe de salivă. De fapt, toţi cunoscuţii noştri. Şi

niciunul nu ieşise compatibil cu Haley.

Haley îşi trase bandana de pe cap şi cele cinci fete îşi aşezară pe creştet şepcile, chicotind şi arătându-se cu degetul una pe cealaltă, în timp ce se îndreptau către

intrare.

— Fetelor, m-aţi dat pe spate, le-am zis nepoatelor mele.

— Aţi făcut un gest foarte frumos, le zise şi Bryan.

Şi-aşa îmi era destul de greu să fac distincţie între cele patru nepoate ale

mele pe vremea când aveau păr în cap, darămite acum: trebuie să mărturisesc că-mi era practic imposibil. Pe Melanie, care avea doisprezece ani, o recunoşteam fără probleme. Era ceva

mai slăbuţă şi mai zveltă, cu sânii mai mici decât ai surorilor ei, dar avea aceiaşi ochi căprui şi migdalaţi, o bărbie micuţă şi pistrui simpatici pe năsuc, întocmai ca surorile ei.

— Ne-am cam

chinuit să ajungem aici cu maşina, pentru că sunt multe străzi blocate din cauza festivalului, spuse una dintre fete.

— Ne dai şi nouă bani, mami? întrebă Melanie. Sunt sigură că o să vreau să-mi

cumpăr o groază de lucruri.

Marilyn îi dădu fiecăreia dintre fetele ei câte o bancnotă de douăzeci de dolari, iar eu am vrut să-mi iau geanta, pe care mi-o agățasem de stâlpul balustradei,

dar Bryan mi-o luă înainte şi îi dădu el nişte bani lui Haley.

— Mulţumesc, tati, zise Haley rânjind.

După aceea, fetele se făcură nevăzute la fel de rapid pe cât veniseră – ai fi zis că se roteşte o moară

de vânt în mijlocul trotuarului, de data asta cu Haley în mijlocul lor.

— Doamne, cât de bine arată! observă Marilyn, mergând în urma lui Bryan spre bucătărie. Dacă n-ar avea faţa puţin umflată şi părul... de

fapt, lipsa de păr... nici prin cap nu mi-ar trece că are vreo problemă.

— Ştiu, am zis. E tare ca piatra.

— Dar tu ce mai faci? Cum te descurci cu toate? Se opri din mers, mă întoarse cu faţa

la ea şi mă prinse de umeri, uitându-se atent la chipul meu. Se apleca spre mine şi şopti: Cum e cu Bryan prin preajmă, te ajută sau mai degrabă te incomodează?

„Este minunat11, am spus în sinea

mea.

— Este de mare ajutor, i-am răspuns. O să facem publică treaba cu necesitatea unui transplant de măduvă osoasă chiar săptămâna viitoare şi el singur s-a ocupat de toate

aranjamentele.

— Mă bucur nespus să ştiu că se face util, zise Marilyn.

— Despre ce vorbiţi acolo? întrebă Bryan când ajunserăm în bucătărie.

— Despre tine,

explică Marilyn, cuprinzându-l cu un braț. Spune-mi despre chestia asta cu donarea de măduvă osoasă. Cu ce pot să fiu de ajutor?

— Ce-ai zice să bem o cafea mai întâi? am întrebat.

Cumnata mea încuviinţă şi se aşeză pe unul dintre taburetele de lângă masa din mijlocul bucătăriei.

Bryan îşi trase un alt taburet şi se aşeză în faţa surorii sale, apoi începu:

— Ei bine, mai

întâi trebuie să facem problema publică. Cei de la Post vor trimite pe cineva săptămâna asta, ca să le intervieveze pe Haley şi pe Anna. După care, când se va apropia momentul donării,

un canal de televiziune o să facă un reportaj despre ele.

— Serios? Marilyn păru puțin îngrijorată. Iar Haley este de acord? mă întrebă.

Am încuviințat din cap

— Înțelege de ce trebuie să facem asta. Se poate să nu găsim nici așa un donator, dar dacă reușim să facem alte câteva sute de oameni să se înregistreze în baza de date globală, se poate să-i fie de

ajutor altcuiva.

Poate că păream convingătoare, dar aveam îndoielile mele privind campania publică. Eu, una, îmi spusesem ofili cu ocazia dispariţiei lui Lily şi nu mă ferisem să declar că

pierderea ei mă motiva cu atât mai mult să încerc să găsesc copiii dispăruţi. Dar nu mă simţeam prea bine ştiind că povestea lui Haley urma să fie făcută publică şi să ajungă pe buzele tuturor. Ştiam însă

că Bryan avea dreptate. Din câte auzisem, oamenii se simţeau mai încurajaţi şi mai stimulaţi să doneze sânge atunci când donarea de măduvă osoasă era solicitată pentru cineva în mod expres, o

persoană reală, vizibilă şi palpabilă.

Am băut cafea şi am mai stat puţin de vorbă. La un moment dat, Marilyn se uită pe fereastră şi propuse:

— E o zi aşa de frumoasă! Ce-aţi zice dac-am merge

şi noi la festival? Haideţi, o să fie frumos!

Şi exact aşa am şi făcut. Ne-am plimbat prin îmbulzeala de vizitatori şi vânzători de pe King Street, ca fiecare locuitor din Virginia

de Nord. Când şi când, mai dădeam cu ochii de cinci capete cu şepci turcoaz, iar atunci ne îndreptam în direcţia opusă, lăsându-le pe fete să se bucure de sentimentul de libertate.

Parcă mi se punea un nod în gât de câte ori le vedeam. Ştiam că, pentru Haley, aceasta era ultima zi în care avea să se simtă bine, pentru că urma o perioadă grea. Una din ultimele zile în care

se putea comporta ca orice alt copil. Astăzi, era una dintre acele cinci fete cu şepci turcoaz, care sporovăiau şi chicoteau întruna.

Am încercat să adopt unghiul de vedere al fiicei mele,

în timp ce mă plimbam prin mulţime. Am încercat să-mi iau gândul de la ziua următoare, când aveam să ne ducem din nou la Spitalul pentru Copii. În schimb, am inspirat adânc mirosul de

hotnog, popcorn şi apă de râu. M-am bucurat pe cât posibil de prietenia cumnatei mele şi de noua şi cu totul neaşteptata prietenie cu fostul meu soţ. Iar în acel moment, lumea mi s-a părut corectă şi

plină de speranță.

capitolul 29

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Acum, că mă aflam în maşină în faţa casei Rebeccăi Baker, începeam să mă răzgândesc cu

privire la planul pe care mi-l făcusem. Schimbasem cu Emerson zeci de e-mailuri, încercând să ne gândim la ce am fi putut să le spunem celor două femei cu care conveniserăm să luăm legătura.

Eu eram de părere că trebuia să ne apropiem cât mai mult de adevăr, fără să dezvăluim ceea ce ştiam. Urma să le spunem celor două femei că fuseserăm cele mai bune prietene ale lui Noelle, iar

sinuciderea ei ne devastase. Aflaserăm că, la vremea când se născuseră copiii celor două, Noelle a avut nişte probleme personale; aşadar, speram să aflăm câte ceva de la ele, întrucât fuseseră

destul de apropiate de ea în acele momente. N-am fi spus decât că încercam să o înțelegem mai bine pe Noelle. Şi, oricum, era cât se poate de adevărat. Speranța noastră era aceea de a le vedea

pe fetele celor două femei în fotografii şi, ca prin minune, să ne dăm seama dacă nu exista nicio asemănare între părinte şi copil.

Dar asta nu se întâmplase şi în cazul lui Denise Abernathy.

Emerson îmi povestise cum, cu mare greutate, şi-a făcut curaj şi a ajuns în faţa uşii lui Abernathy. Numai că, atunci când i-a spus lui Denise de ce venise, aceasta a invitat-o degrabă în casă şi a început să

bată câmpii cu privire la Noelle, lăudând-o excesiv.

„Nu cred că pe ea o căutăm, mi-a scris Emerson, după ce fusese în această vizită. Femeia are patru copii, toţi blonduţi şi cu ochi verzi, la fel ca ea.

Denise mi-a povestit că Noelle a fost minunată şi a făcut totul să pară mult mai uşor, o experienţă de neuitat. Noelle a fost cea care a ajutat-o s-o nască şi pe fiica ei mai mare, iar când a auzit că

nu mai practică moşitul, nu i-a picat deloc bine, mai ales că a mai avut doi copii.

Pun pariu că pe Rebecca ta o căutăm."

Rebecca mea.

Câtă nevoie aş fi avut de îndrumarea

lui Sam, în calitate de avocat! Oare era legal ceea ce făceam? Cu siguranță că era lipsit de etică, dar ce alte opțiuni aveam?

Chiar dacă Sam ar mai fi fost în viață, n-aş fi avut cum să

vorbesc cu el despre asta, iar la Ian sigur n-aş îndrăzni măcar să apelez. Era clar că eu şi Emerson trebuia să purtăm singure povara aceasta.

Aşa că iată-mă în faţa casei Rebeccăi Baker, încercând să

mă încurajez spunându-mi că eram *actriță*. Puteam să fac asta.

Irosisem suficient de mult timp de când plecasem de la şcoală, cu câteva ore în urmă. Cum petrecerea pentru aniversarea lui

Suzanne era peste trei zile, a trebuit să mă întâlnesc cu furnizorul ca să stabilim nişte detalii de ultim moment şi făcusem o oprire la magazinul cu articole pentru evenimente festive,

de unde am comandat câteva zeci de baloane cu heliu. Gata, nu mai aveam nicio scuză să nu mă văd cu această femeie. Am coborât din maşină şi am pornit pe aleea din faţa casei, sperând să nu

găsesc pe nimeni acasă.

Mie mi-a fost ceva mai greu să dau de Rebecca Baker decât i-a fost lui Emerson s-o găsească pe Denise, care încă mai locuia la aceeaşi adresă pe care Noelle o avea notată

în arhivele ei. La fel ca şi numele ei, adresa Rebeccăi fusese acoperită cu marker negru. În cele din urmă, Emerson a dat de ea pe website-ul profesional Linkedin.

Rebecca Baker era

contabilă. Profilul ei nu conţinea vreo informaţie legată de soţ sau de copii, dar vârsta şi locul se potriveau femeii pe care o căutam.

Ajunsă pe veranda din faţă, am apăsat pe butonul soneriei şi am auzit un sunet

ca de clopoţei, prelungindu-se dincolo de intrarea în casă. Era cineva acasă. Am auzit lătratul unui câine. Apoi nişte paşi. După un moment, o fată cu câţiva ani mai mică decât Grace mi-a deschis

uşa.

— Bună ziua, spuse ea.

Aducea cu un spiriduş drăgălaş, era bine legată şi cu părul închis la culoare. Mă privea cu ochi întrebători. Ai fi zis că spun „Şi tu cine eşti?”

— Bună, am răspuns. Mă numesc Tara Vincent. O caut pe Rebecca Baker.

— Stai numai puţin. Se răsuci pe un călcâi şi se duse prin holul principal, care dădea într-o bucătărie. Am auzit un dăngănit de oale

şi tigăi. Mami?! strigă fata. Te caută cineva.

Veni spre mine o femeie îmbrăcată în pantaloni de trening. Se uită la mine la fel de curioasă ca şi fiica ei, dar nu semăna deloc cu ea. Avea

părul blond-deschis, iar ochii de un albastru intens. Nu semăna deloc cu fiica ei.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, am spus. Ştiu că o să vi se pară ciudat şi inoportun, dar mă numesc Tara

Vincent şi am fost bună prietenă cu Noelle Downie.

Se încruntă, ca şi cum se străduia să mă urmărească. O înţelegeam perfect. Zise:

— Am auzit că Noelle s-a sinucis.

— Da… aşa este.

Iar eu... aş dori să vorbesc cu dumneavoastră doar câteva minute, dacă aveţi timp. Pot să vin cu altă ocazie dacă...

— Despre ce? întrebă ea.

— Aveţi un moment liber

acum?

Se uită peste umăr.

— Ce-i drept, nu pot să spun că mă deranjează când mă întrerupe cineva de la curățenia în bucătărie.

Arătă spre balansoarele de pe

verandă şi-mi spuse să iau loc.

— Mulţumesc, am zis.

Ne-am îndreptat spre balansoare. Am observat că erau pline de praf şi cam soioase. Purtam un pulover alb, dar a trebuit să mă abţin

să nu scot un şerveţel ca să şterg locul pe care mă aşezam.

— Ca să fiu sinceră, nici nu m-a surprins când am aflat că Noelle s-a sinucis, grăi Rebecca, aşezându-se într-unul dintre

balansoare. Adică, înțeleg că era prietena dumneavoastră şi regret ce s-a întâmplat, dar nu mă miră.

Vorbele femeii au avut efectul unei izbiri frontale. Toţi apropiaţii lui Noelle

fuseseserăm luaţi prin surprindere de ce se întâmplase. Ce ştia această străină, iar nouă ne scăpase? Am întrebat:

— Serios? Cum aşa?

— Era complet dată peste cap ultima oară când am

văzut-o.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Ah, cu mult timp în urmă. Noelle a fost moaşa primilor doi copii ai mei, băiatul şi fata pe care aţi cunoscut-o când a răspuns la uşă. Deşi,

practic, nu ea m-a ajutat s-o nasc pe Petra. Bun, despre ce doreați să vorbim?

Parcă îmi vâjâia capul. Cum adică, nu ea o ajutase s-o nască pe Petra? Cum se putea potrivi această

informație în puzzle-ul pe care încercam să-l rezolvăm?

— Eu și prietenii mei chiar am fost *șocați* când am aflat că Noelle s-a sinucis. Se pare că dumneavoastră ați cunoscut-o, într-un

fel sau altul, chiar mai bine decât noi. Facem tot posibilul să înțelegem de ce a făcut ceea ce-a făcut. A renunțat să mai moşească în urmă cu peste zece ani şi ne întrebam dacă s-a petrecut ceva deosebit în

acea perioadă, ceva care să declanşeze declinul ei. „Acea prăbuşire pe care noi n-am fost capabili să o sesizăm”, mi-am spus. Acum încercăm să luăm legătura cu câţiva dintre foştii ei

pacienţi, sperând să înţelegem ce a putut să-i provoace o depresie aşa de adâncă.

Mi se păru că explicaţia mea sunase ca o scuză inventată, dar Rebecca dădu din cap, ca şi cum ar fi

înţeles perfect ce şi cum.

— Da, mai întâi de toate, să ştiţi că s-a descurcat de minune când a trebuit să-l nasc pe fiul meu. Mi-a fost de mare ajutor şi am iubit-o în momentele alea.

Abia aşteptam să se întâmple acelaşi lucru şi cu Petra. Dar când am intrat în travaliu, la sfârşitul celei de-a doua sarcini, Noelle s-a prezentat la datorie, numai că era complet răvăşită, după cum

v-am spus. La fel eram şi eu, zâmbi ea. Deja aveam contracţii puternice de zile întregi, mă durea îngrozitor spatele, nu-mi era deloc bine. La momentul acela, nu mi-aş fi dat seama nici dacă ar fi venit

cu două capete, dar soțul meu s-a prins imediat că ceva nu era în regulă.

— La ce vă referiți când spuneți că era „răvășită, dată peste cap”?

— Era drogată sau ceva de genul acesta.

— Drogată? am îngânat.

Parcă m-ar fi lovit cineva cu măciuca-n cap.

— Cu siguranţă era sub influenţa drogurilor, reacţiona foarte, foarte lent. Când m-a ajutat cu băiatul, a fost foarte

stăpână pe situaţie, calmă, făcându-mă să simt că mă aflu pe mâini bune.

Am dat din cap aprobator.

— Ei bine, cea care s-a înfiinţat la uşa noastră atunci când m-au apucat a doua oară durerile

facerii nu era aceeaşi femeie. Îşi dădea cu stângu-n dreptu', la propriu. Avea o privire fixă, sticloasă. Dacă nu aş fi fost atât de îngrijorată pentru ceea ce mi se întâmpla, fiţi sigură că m-ar fi preocupat

starea ei. Sincer, nici nu ştiam ce era de făcut, cum să procedez. Cum era ora trei noaptea, mi-am închipuit că era încă buimacă, pentru că se trezise prea brusc, aşa că am zis să mă mai chinui vreo oră,

două, dar nu şi-a revenit. Soţul meu a fost cel care a intervenit, într-un final, şi a hotărât că trebuia să plece. Ştiam că avea dreptate, dar tot mi-era teamă. Mi-am dat seama că singura şansă era să

merg la spital, urmând să nasc cu un doctor pe care nici nu-l cunoşteam. L-am auzit pe bărbatul meu vorbind cu ea pe hol, chiar la ieşirea din camera mea. I-a spus verde-n faţă că i se părea că e sub

influența drogurilor, că nu-i convenea să ştie că ea se îngrijeşte de mine, astfel că hotărâse să mă ducă la spital.

— Iar Noelle ce-a spus?

— Vorbea foarte încet, n-am putut să aud ce zicea, dar

soțul meu mi-a zis că nu a ripostat defel. De parcă ar fi fost întru totul de acord cu el. Şi-a cerut scuze, spunând că avea dureri de spate insuportabile şi pesemne că luase prea multe

calmante.

Ce-i drept, era foarte mâhnită şi nu mai ştia cum să-şi ceară scuze, aşa că soţul meu a sfârşit consolând-o *pe ea*. Noelle a apelat atunci la o altă moaşă, Jane Rogers se numea, i-a spus

că nu se simțea bine şi a întrebat-o dacă putea să-i țină locul. Jane a venit numaidecât şi a făcut o treabă grozavă.

— Aşa este, a trebuit să urmeze un tratament cu calmante, am zis.

Îmi pare rău că a avut un asemenea impact asupra dumneavoastră.

— Bărbatul meu credea că era dependentă.

— Nu cred că despre asta a fost vorba, am zis, dar nici nu mai ştiam ce

să cred.

Uite-aşa se excludea şi teoria noastră, cum că numele şters cu marker era al femeii căreia i se înlocuise copilul. Pagina a fost haşurată pentru că Noelle nici nu apucase, de fapt, să

moşească acel bebeluş. Chiar şi aşa, tot nu mi se părea că Petra ar fi ieşit din trupul blondinei zvelte din faţa mea. Oare se întâmplase ceva atunci când *Jane* moşise copilul, iar Noelle fusese

nevoită să-i sară în ajutor, muşamalizând povestea? Aş fi vrut să o întreb pe femeia aceasta ce-şi mai amintea de la cea de-a doua naştere.

Dacă nu cumva dispăruse copilul

din raza ei vizuală, chiar şi pentru un scurt interval de timp. Era oare posibil ca Noelle să se fi întors? Numai că aceste întrebări ar fi părut deplasate, dacă luam în considerare aşa-zisul motiv al

venirii mele.

— Măcar Noelle a fost suficient de realistă, încât să cheme pe cineva care să o înlocuiască, am spus.

— Aşa este, zise Rebecca. La momentul acela, m-

am enervat. Iar soțul meu chiar a crezut că ar fi trebuit să facem o reclamație împotriva ei, dar a procedat corect chemând pe altcineva, iar faptul că am născut o fetiță absolut

adorabilă ne-a ajutat să ne concentrăm la ce era important.

— Este superbă, am spus. Şi eu am o fetiţă adolescentă.

Rebecca zâmbi:

— Atunci ştiţi şi dumneavoastră cât este de greu.

M-am simţit

alinată de aceste vorbe. Se pare că nu eram singura mamă care încerca să ajungă la un numitor comun cu fiica ei adolescentă. Emerson abia dacă avea vreo problemă cu Jenny, aşa că i-ar fi fost greu să mă

înțeleagă cu adevărat.

— Sigur că da, am zis şi m-am ridicat. Vă mulțumesc foarte mult că aţi stat de vorbă cu mine.

— V-am ajutat cu ceva? întrebă ea.

— Da, cred că da.

Se pare că ne-a scăpat tuturor câte ceva referitor la neajunsurile ei, iar dumneavoastră ați observat-o într-un moment de slăbiciune. Îmi pare foarte rău când mă gândesc la asta.

— Știu. Una

dintre prietenele Petrei s-a sinucis anul trecut, iar fata mea îşi face mereu procese de conştiinţă, chiar şi acum, dar nimeni nu observase niciun semn. Nu poţi să ajuţi pe cineva care nu vrea să fie ajutat.

Când am plecat cu maşina, nu-mi mai stătea gândul la Noelle, ci la Grace. Adolescenţii îşi puneau capăt zilelor. M-am gândit la starea sufletească a fiicei mele, atât de schimbătoare. La

coşmarurile ei. Petrecusem atâta vreme încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu Noelle, încât îmi neglijasem propriul copil, care constituia un mister cu atât mai mare şi mai important

pentru mine. Mi s-a făcut subit frică. Dacă îmi scăpau aspecte importante din viaţa ei, lucruri care se petreceau chiar sub ochii mei? Cum aş fi putut să aflu?

„Deschide-mi, Grade”, îmi

spuneam în gând în timp ce conduceam. „Te rog, draga mea, să-mi deschizi uşa spre inima ta!”

capitolul 30

Noelle
Wilmington, Carolina de Nord
1992

Împreună cu Suzanne, doica din perioada de după naştere, Noelle

stătea la biroul ei din cadrul Centrului de Naşteri şi se uita pe lista cu pacientele programate să nască în săptămâna aceea. De şase luni, lucra cot la cot cu Suzanne, iar cele două ajunseseră să

formeze o echipă bună. Suzanne însăşi era însărcinată, avea ditamai burta. Într-o lună, Noelle avea să o moşească ea însăşi pe Suzanne – urma să nască un băiat, căruia avea să-i pună numele Cleve.

Suzanne hotărâse să nască acasă, ceea ce pe Noelle o bucura. Adevărat, Centrul de Naşteri fusese conceput de aşa natură încât să emane căldură şi să semene cât mai mult cu o casă dar, cât timp mamele nu

aveau probleme de sănătate, iar sarcina decurgea normal, nimic nu putea să înlocuiască naşterea la domiciliu, în confortul propriei case, unde mama era înconjurată de cei dragi. Noelle visa ca, într-o zi, să

experimenteze şi ea asta pe propria-i piele.

I se întâmpla uneori să se simtă aşa de plină de recunoştinţă, încât trăia cu senzaţia că mai avea puţin şi exploda. În sfârşit, practica meseria la

care visase încă de când avea doisprezece ani – era moaşă. Locuia la doar zece minute distanţă de Emerson şi proaspătul ei soţ, Ted; închinase căsuţa din Sunset Park, acolo unde Ted locuise înainte

să se însoare cu Emerson. Iar Sunset Park era întocmai genul acela de cartier pe placul lui Noelle: divers, lipsit total de pretenţii, cu simţul solidarităţii.

Ted lucra ca agent imobiliar şi, deşi

Noelle nu se înțelesese niciodată extraordinar cu el, cu siguranță că Emerson era mulţumită, ceea ce conta cu adevărat. Emerson era deja gravidă şi foarte fericită. Nimic altceva nu mai avea

importanţă.

Părea o ironie a sorţii că Ted şi Emerson erau deja căsătoriţi, întrucât se ştiau de cel mult un an, iar Tara şi Sam încă nu făcuseră acest pas – dar măcar reuşiseră să stabilească data

nunţii, undeva în octombrie. Tarei i-ar fi plăcut la nebunie să se căsătorească în ziua de după absolvirea facultăţii, dacă nu şi mai devreme, dar Sam prefera să ia lucrurile uşurel.

Voia ca toate să

fie perfect aranjate înainte de a face pasul decisiv, spunea el. Îşi dorea ca, înainte de a se aşeza la casa lui, cu soţie, familie şi tot tacâmul, să scape de examenul de barou şi să-şi deschidă un birou de avocatură.

Lucrurile ajunseseră acum în stadiul la care visase. Tara urma să înceapă să predea din toamnă, iar Sam se descurcase la examenul de primire în barou şi i se alăturase unui avocat care avea

cabinet personal, Ian Cutler. Sam nu mai avea scuze să se eschiveze, iar Noelle avu ocazia să constate care era sursa şovăielilor lui. În mod evident, tânărul avea îndoielile lui şi, deşi niciodată nu o

spusese, Noelle era convinsă că ea era cauza. Cum să se însoare cu o femeie, dacă avea sentimente şi pentru alta? Adevărul era că data nunţii din acel octombrie apărea în calendarul lui Noelle

ca o dată a morţii.

Sam căuta să se specializeze pe cazurile de legislaţie a sănătăţii, iar asta îi era pe plac lui Noelle, deoarece voia să creadă că îl influenţase când îi vorbise despre grijile ei privind

sănătatea copilului şi a mamei. Ori de câte ori cei cinci se întâlneau, ea şi cu Sam sfârşeau vorbind despre ale lor, pe când ceilalţi se axau mai degrabă pe discuţii privind nunta ori piaţa imobiliară. Se

simțea mai apropiată de el decât fusese vreodată. Era singurul care ştia despre Emerson, singurul căruia putea să-i spună că relația cu sora ei o bucura şi o întrista în egală măsură.

Deşi se simţea în continuare atrasă de Sam, atât din punct de vedere fizic, cât şi intelectual – fiind ferm convinsă că şi el simţea la fel cei doi nu dăduseră niciodată curs sentimentelor.

Ian, noul partener

de afaceri al lui Sam, o plăcea, dar *acea* atracţie era, fără îndoială, doar de o parte. Era destul de drăguţ, atrăgător fără să dea pe dinafară, oarecum şters ca înfăţişare şi deosebit de

inteligent. Îi trecuse prin cap să se culce cu el, dar îşi dăduse seama că ar fi fost o greşeală.

Era genul de bărbat care, ulterior, şi-ar fi dorit o relaţie mai serioasă; or, adevărul era că, dacă şi-ar fi ales un

partener cu care să-şi împartă traiul pe termen mai lung, trebuia neapărat să fie o clonă a lui Sam. Până la urmă, nunta lui Sam şi Tara ducea la un lucru bun, pentru că punea punct dorinţei de a avea

un bărbat care nu-i aparţinea, pe care nu avea voie să-l dorească. Se gândi că nu ar fi fost prima domnişoară de onoare care să suspine după ginere, cu inima frântă.

Gloria Massey, unul dintre medicii

ginecologi de la Centrul de Naşteri, ciocăni la uşa biroului lui Noelle.

— Ai timp să consulţi pe cineva? Sunt ocupată până peste cap. E în sala 5. Este o mamă-surogat.

— Serios? se

entuziasmă Noelle, ridicând o sprânceană.

Nu mai consultase o astfel de pacientă.

O găsi pe femeie stând în fotoliu, într-una dintre camerele pentru examinare, o încăpere micuţă şi

intimă. Noelle se prezentă, uitându-se la chipul obosit al femeii. Avea stropi de sudoare pe frunte şi părea epuizată. Noelle se aşeză pe taburetul mobil şi se uită la fişa pacientei. Dana Stevens. Treizeci şi

cinci de ani. Douăzeci şi şapte de săptămâni de sarcină. Se uită la ea.

— Ai fost pacienta doctorului White? întrebă Noelle.

Dana se foi.

— Da, dar când i-am spus că sunt

mamă-surogat... mă rog, s-a văzut că nu era de acord.

„Mda, probabil că nu. Moşneag înţepat şi fără inimă”, îşi spuse Noelle.

— Bun, mă bucur că acum eşti aici, zise.

Dana păru

suspicioasă.

— Câți ani ai? întrebă ea.

Noelle zâmbi. Se obişnuise deja cu întrebarea.

— Douăzeci şi şase.

Abia aştepta să pară suficient de matură, încât să fie

luată în serios. I-ar fi fost de ajutor să fie mamă. Dintre toate moaşele pe care le cunoştea, era singura care încă nu avea copii. Dar cândva... De îndată ce găsea clona lui Sam.

— Nu-ţi face griji,

continuă Noelle. Am mai făcut asta de multe ori.

Dana îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi se aşeză mai confortabil în scaun.

— Fac asta pentru o femeie şi soţul ei. E prietena coafezei

mele. A trebuit să facă histerectomie, dar încă i-au rămas ovarele, aşa că... bebeluşul pe care-l port este al lor.

— Dar tu ai propriii tăi copii? întrebă Noelle.

— Da. Doi. Un băiat de zece ani şi

o fată de doisprezece. Nu le convine deloc că fac asta, spuse Dana, zâmbind neliniştită. Sunt la vârsta la care li se pare jenant că mama lor este însărcinată. Le este greu când trebuie să le explice

prietenilor cum stă treaba.

Noelle zâmbi.

— Poate pot să te ajut cumva, să-ți dai seama ce poţi face ca să le vină mai uşor. Ceea ce faci tu este un act de generozitate. Poate că şi copiii tăi vor

reuşi să vadă lucrurile astfel, într-o bună zi.

Zâmbetul dispăru de pe chipul Danei şi femeia spuse în şoaptă, astfel că Noelle abia putu s-o audă:

— Nici chiar aşa. De fapt, o fac pentru

mine.

— Pentru tine?

— Ca un fel de ispăşire.

Noelle simţi fiori reci pe şira spinării. Ceva o neliniştise în felul cum Dana spusese acele cuvinte. Legat de cuvântul „ispăşire”.

Noţiunea aceasta nici măcar nu făcea parte din vocabularul lui Noelle. Dar nu schiţă niciun gest. Era clar că pacienta simţea nevoia să-şi spună păsul, iar Noelle nu voia s-o sperie, reacţionând

într-un fel sau altul.

— Cum adică ispăşire? o întrebă ea.

Dana avu o expresie ciudată, de parcă nu era sigură că voia să-şi spună povestea, dar trebuia s-o facă.

— Când aveam

şaisprezece ani, aveam grijă de o fetiţă, ca baby-sitter, zise ea. Vrând să mă văd cu prietenul meu, l-am chemat şi pe el şi n-am mai fost atentă la fetiţă. Iar ea s-a căţărat pe bufet şi a căzut.

Noelle se apleacă în faţă şi zise încetişor:

— Şi... a murit?

Dana clătină din cap.

— Una dintre uşile dulapului de jos era deschisă şi s-a lovit de ea când a căzut. Şi-a rupt

gâtul şi a paralizat.

— Vai, îmi pare aşa de rău, zise Noelle.

Se simţea tristă pentru fetiţă. Tristă pentru Dana, care se simţea în continuare copleşită de vina pentru acea întâmplare

nefericită, după atâţia ani.

— A fost un accident bizar, zise Noelle.

— Da, aşa au spus toţi. Chiar şi părinţii fetei. Mama ei chiar a zis că ea însăşi se urca mereu pe blatul de

bucătărie. Dar eu ar fi trebuit s-o supraveghez pe copilă. Niciodată n-am reuşit să trec peste asta, se plânse Dana, în timp ce Noelle îşi trecu mâna peste abdomenul femeii. Adică, sigur, eu mi-

am văzut de viaţa mea. Am doi copii frumoşi. Dar fata aceea...

— Porţi copilul ei?

— Poftim? sări Dana, derutată. Ah, nu! Nu aşa stau lucrurile. Ea a... de fapt, nici nu ştiu

prea bine ce s-a întâmplat cu ea. Ştiu că e greu de înțeles, mai ales că nu este nimeni în locul meu, dar încă mă simt vinovată pentru ce s-a întâmplat atunci şi simt că, astfel, într-un fel îmi

răscumpăr greşeala. Nu faţă de ea, ci faţă de altcineva, înţelegi ce vreau să spun? Că ispăşesc în felul acesta?

Lui Noelle îi venea greu să facă legătura între acest dar generos, pe care femeia îl făcea

perechii ce nu putea să aibă copii, şi păcatul pe care Dana credea că l-a comis, dar încuviinţă din cap:

— Da, înţeleg, zise ea, din dorinţa de a o mai linişti pe pacientă. Ai discutat cu cineva despre

asta? Un psiholog, adică?

— Cu un preot. Dar cu mult timp în urmă.

— Şi te-a ajutat la ceva?

— Nu chiar, răspunse femeia, ridicând din umeri.

— Dacă ţi-aş da

numele unui terapeut foarte bun, te-ai duce la el? Tot eu o să fiu moaşa ta, desigur, dar cred că ţi-ar fi de mare ajutor să spui cuiva tot ce ai pe suflet.

— N-aş putea să vorbesc cu tine?

Noelle încuviinţă

din cap.

— Putem să începem şi-aşa. Dar dacă ajung la concluzia că ai nevoie de cineva cu mai multă experienţă decât mine, mi-ar plăcea să ştiu că eşti dispusă să consulţi

şi o altă părere.

— Bine, atunci.

— Îţi convine contractul pe care l-ai făcut cu perechea aceasta?

— La ce te referi când spui „contract”?

— Aveţi un act legal? în scris? Un

document în care să se stipuleze drepturile tale şi ale lor privind copilul?

Dana clătină din cap.

— E copilul lor, răspunse ea. Înțeleg asta. Nu o să le fac vreo problemă.

Noelle ciuli

urechile. Dana era prea vulnerabilă. Oricui i-ar fi fost uşor să profite de ea.

— Ar fi bine să fie totul în scris, totuşi. Să se vadă clar ce şi cum.

— Dar nu am bani de avocat.

Noelle se ridică de pe scaun.

— Aşteaptă-mă o secundă, OK? îi ceru ea. Stai să mă consult cu cineva, bine?

Îl sună pe Sam la noul său birou şi-i povesti despre înţelegerea amicală

dintre Dana şi părinţii biologici.

— Pe lângă asta, sunt îngrijorată în privinţa ei. Vede sarcina asta ca pe o ispăşire pentru un accident pe care l-ar fi provocat cu ani în urmă.

— Ispăşire? E

catolică?

— Cred că era. Nu ştiu dacă încă mai este. Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. De parcă ar fi vrut să se auto-pedepsească. Nu-mi dau seama cât este de echilibrată; şi nici nu-şi protejează

drepturile legale. N-ai putea să vorbeşti cu ea?

— Sigur. Dă-i numele meu de telefon.

— Pro *bono?*

Sam râse:

— Pentru tine, zise el.

Tânăra închise

telefonul, zâmbitoare. Se bucura când putea să facă asta, să se consulte cu un alt specialist, ca Sam. Mai mult chiar, îi *plăcea la nebunie*. Notă numele şi numărul lui de telefon pe spatele

unei cărţi de vizită de la Centrul de Naşteri, apoi se întoarse în camera de consultaţie.

Îi întinse Danei cartea de vizită.

— Uite, este un prieten de-al meu. O să întocmească un document care să-ţi

protejeze drepturile şi nu va trebui să-l plăteşti pentru asta. În regulă?

Dana încuviinţă din cap.

— Bine, zise ea.

Noelle o consultă pe Dana şi trase concluzia că, deşi obosită, era

sănătoasă. Se întrebă dacă părinţii biologici ai fitului aveau să fie prezenţi la naştere, dar hotărî să afle aceste lucruri cu proxima ocazie. Când se îmbrăcă, pregătindu-se să plece, Dana zâmbea.

— Mă simt mult mai bine acum decât atunci când am intrat aici, zise ea. Îți mulțumesc pentru tot.

Noelle o îmbrățișă.

— Acei părinți sunt foarte norocoşi că te-au găsit.

O privi pe Dana cum pleacă din cabinet, ştiind că *făcuse* ceva, puţin, ca să-i schimbe viaţa. Dana era o femeie complicată. Cum o fi să porţi o astfel de vină ani şi ani la rând, atâta amar de vreme?

Oamenii ar trebui să poată merge mai departe fără regrete, se gândea Noelle, iar la vremea aceea, nu era în stare să priceapă nevoia arzătoare de ispăşire a acelei femei.

Totuşi, la un moment dat, Noelle

avea să înțeleagă foarte bine.

capitolul 31

Emerson
Jacksonville, Carolina de Nord
octombrie 2010

Când am intrat în camera lui de la azil, mi s-a părut că bunicul arăta mai

bine. Sau poate doar mă obişnuisem cu trăsăturile emaciate ale chipului său,

— Bună, draga mea.

Zâmbi când mă văzu şi întinse un braţ firav, ca să mă cuprindă, când m-am aplecat să-i dau

o îmbrăţişare.

— Arăţi mai bine, am zis şi mi-am tras un scaun în dreptul patului.

— I-am lăsat să mă şi bărbierească, explică el, trecându-şi mâna tremurândă peste bărbie. Numai în cinstea venirii

tale.

— Ţi-am adus nişte chec cu dovleac. L-am lăsat asistentei tale, care o să ţi-l dea când vine cu cina.

— Mereu mi-a plăcut checul cu dovleac făcut de tine.

— Asta pentru că tu m-ai învăţat să-l fac.

— Ei, prostii! A dat din cap, zâmbind. Cred că m-al depăşit la capitolul produse de patiserie încă de când aveai zece ani, spuse el.

Apoi m-a privit fix şi am oftat amândoi. Sora medicală îmi spusese că bunicul voia să mă vadă doar pe mine, să nu-i mai aduc pe Jenny ori pe Ted, ceea ce mă făcea să cred că, pentru el, aceasta

era un fel de întâlnire de adio. Numai când m-am gândit la asta mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Hai, să nu începi să plângi. Nici măcar n-am zis nimic încă.

— Am înțeles că

ai vrut să vin doar eu.

M-am întins peste bara laterală a patului, ca să-l iau de mână.

Încuviință din cap.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Am să-ți spun ceva

important, un lucru care nu o să-ţi pice deloc uşor. E o poveste lungă.

Am strâns din buze, neputând să-mi imaginez despre ce putea să fie vorba.

— Pentru tine, am la dispoziţie tot

timpul din lume, i-am zis.

— Ai o prietenă bună. Noelle Downie, începu el.

Nu-i spusesem că Noelle murise. Mă gândeam că n-ar fi avut când s-o cunoască, deşi mă auzise adesea

vorbind despre ea. Nu am crezut că era necesar să-i spun că a murit, iar ceva din vocea lui m-a făcut să-mi țin gura în continuare. În schimb, am încuviințat din cap:

— Da.

— Noelle este sora

ta vitregă.

M-am aplecat spre el, încruntată. În ultimele săptămâni, se întâmplase de mai multe ori să spună chestii lipsite de logică. De genul „Sunt fluturi în baie“ sau „Aici îmi dau mereu să

mănânc spaghete la micul dejun”. Personalul mi-a spus că erau reacţii adverse de la medicamente. Oare despre asta era vorba şi acum?

— Ce vrei să spui, bunicule? am întrebat.

— Exact ce ţi-am spus. Este sora ta vitregă. N-ar fi trebuit să afli niciodată.

— Dar eu... vrei să-mi explici cum...

— Da. Am să-ţi spun acum. Dar să ştii că nu mi-e deloc uşor, continuă el şi

îşi întoarse privirea spre fereastră, unde se vedea un peisaj de toată frumusețea. Mă tem că n-ai să mă poţi ierta, dar am făcut cândva un lucru odios, îngrozitor şi trebuie să ți-l spun, pentru că nu pot muri fără

ca tu să afli despre Noelle.

L-am strâns mai tare de mână şi l-am asigurat:

— Nimic din ce ai să-mi spui n-ar avea cum să schimbe faptul că te iubesc atât de mult.

Din colţurile

ochilor săi albaştri se prelinseră două lacrimi, aşa că am luat un şerveţel şi i-am şters obrajii.

— Mama ta avea cincisprezece ani când eu m-am însurat cu bunica ta, zise el. Era o tânără tare frumoasă, iar

eu am fost un nemernic.

Imediat m-am prins la ce se referea – cel puţin, în mare. Nici n-ar fi fost nevoie să-mi spună mai clar de-atât. I-am dat drumul la mână şi m-am tras mai înapoi.

— Oh, *nu!* am spus

Clătină din cap.

— Nu vreau să intru în detalii, vreau doar să-ți spun că nu a fost vorba de viol. Nu am... molestat-o. Dar am greșit din toate punctele de

vedere.

— Era mai mică decât Jenny! am spus, ridicând tonul. Tu câţi ani aveai atunci?

— Douăzeci şi şapte, spuse el într-un final, după o scurtă ezitare.

Am încercat să

mă gândesc la toţi bărbaţii pe care-i ştiam cu o vârstă apropiată de aceea şi mi-am adus aminte de unul dintre tipii văzuţi la biserica unde mă duceam şi eu. Avea douăzeci şi şase de ani. Mi se păru uşor

de înțeles că un astfel de tip s-ar putea îndrăgosti de o fată de aceeaşi vârstă cu Jenny. O astfel de imagine era chiar plauzibilă, iar ideea nu mi s-a părut chiar atât de respingătoare pe cât aş fi crezut. Dar acel

bărbat *nu* era tatăl vitreg al lui Jenny. Şi nici nu era căsătorit cu mama ei.

— Of, bunicule, am spus, vizibil dezgustată.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului, clătinând

din cap de repulsie. Mi-am dat seama de dezamăgirea din glasul meu, la fel şi el.

Îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Mama ta a rămas însărcinată. I-a spus lui Frank... tatălui tău, care mi-

a tras o bătaie cruntă. N-ar fi avut cum să o lase el gravidă. Nu fusesem decât eu. După care i-a spus bunicii tale şi... în fine, spuse bunicul, răsuflând prelung. Îți dai seama ce tărăboi s-a stârnit. Bunica ta ar

fi vrut să nu se afle nimic, numai că Frank, să fi avut vreo optsprezece ani la vremea aceea, a cerut ajutor autorităţilor. Celor de la Serviciul de Protecţie Socială. Am fost băgat la închisoare, a trebuit

să fac nenumărate şedinţe de terapie, tot tacâmul. Dar mi-a prins bine, până la urmă, trebuie să recunosc. Iar bunică-ta a găsit o moaşă care să se ocupe de mama ta, aşa că, ştii tu, povestea n-a mai

apucat să se transforme într-un mare scandal public.

„Noelle?“, mă întrebam, confuză. N-ar fi avut cum să fie ea moaşa aceea. Ce rol avusese ea în toată această întâmplare? „Noelle e sora ta vitregă.”

— Acel copil era Noelle? am întrebat, ţinându-mi respiraţia.

Bunicul confirmă.

— Moaşa aceea îşi dorea şi ea un copil. Cum eu eram după gratii, nu cunosc toate amănuntele, dar ştiu că moaşa şi

soțul ei, al cărui nume de familie era Downie, au adoptat copilul.

Mi-am amintit de un episod care se petrecuse pe când aveam vreo zece ani, iar tata a început să protesteze vehement auzind că

vreau să mă duc la pescuit cu bunicul o zi întreagă. Şi cum mama i-a spus atunci că ar trebui să mă lase să merg. „O să fie bine, Frank. E cu totul alt om acum şi, oricum, nu-mi amintesc să-l fi interesat vreodată

copilele de zece ani", îi spusese ea lui tata.

— Mama te-a iertat? Şi bunica la fel?

— Pentru o vreme, am mers toţi trei la psiholog. Le datorez nespus de mult mamei şi

bunicii tale. Ne-am dorit cu toţii să ne rezolvăm problemele, mai spuse, zâmbind îndurerat. Pe de altă parte, tatăl tău nu a reuşit să uite niciodată, dar a învățat să facă față situației. Nici n-aş fi

putut să-l învinovățesc că mă ura.

— Şi de unde ştii că Noelle este sora mea? am întrebat. Am simțit o durere lăuntrică intensă, întrucât se dovedea că pierderea uneia dintre cele mai bune

prietene însemna, de fapt, o pierdere infinit mai mare decât mi-aş fi putut închipui vreodată.

— Cred că la vremea când ai tăi s-au mutat în California, mama ta a hotărât că vrea să-şi găsească fiica,

explică el. Şi mie şi bunicii tale ni s-a părut o idee proastă, din motive lesne de înţeles, ca să nu mai vorbesc de taică-tău, care s-a împotrivit cu toate puterile lui. Dar mama ta ştia că moaşa se numea Downie şi mai ştia

şi unde locuia; bănuiesc că nu i-a fost prea greu să afle numele întreg al lui Noelle. Chiar şi aşa, am fost de-a dreptul şocaţi când am auzit că te-ai împrietenit cu ea. Faptul că aţi mers amândouă la aceeaşi facultate nu

a fost o coincidenţă chiar atât de mare, dar nu ne-am fi gândit să ajungeţi prietene aşa de bune... Crezi că poate ea ştia?

Mi-am adus aminte de testamentul lui Noelle. De faptul că

mă numise executor legal. Şi că îşi împărţise inegal bunurile, o proporţie de 75% revenindu-i lui Jenny. Mi-am amintit de momentul în care eu şi Tara ne-am cunoscut, în camera

aceea de cămin. Chiar şi după mulţi ani, amândouă continuaserăm să glumim referitor la Noelle şi la cât de ciudat se comportase în ziua aceea, cum pusese o sumedenie de întrebări despre

familia mea, vrând să vadă fotografii şi dându-şi cu părerea despre gena bunicului meu.

— Ştia, i-am răspuns, deşi abia mai puteam vorbi. Nu ştiu cum şi-a dat seama, dar ştia.

— Cu puţin

înainte ca mama ta să moară, ştiu că încerca să-l convingă pe Frank să fie de partea ei, întrucât ţinea în continuare să ia legătura cu ea. Încercau să ajungă la o înţelegere. Bunicul se opri şi

mă privi plin de speranţă: Emerson, vreau să-ţi cer o mare favoare, zise el. Numai dacă eşti de acord, bine? Ştiu că cer prea mult.

— Te ascult.

— Aş vrea să o cunosc. Pe fiica mea. Buzele îi

tremurau incontrolabil; îmi venea atât de greu să-l văd aşa. Crezi că poţi să faci asta pentru mine? întrebă el.

— Of, bunicule!

I-am luat din nou mâna şi ia-am strâns-o între

palmele mele; atunci, i-am povestit ce ştiam *eu* despre Noelle. Adică finalul.

capitolul 32

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Eu şi Emerson stăteam una lângă cealaltă, ţinându-ne reciproc cu mâinile de după umeri. O

aşteptam pe Suzanne să vină şi să vadă casa, sperând că ea va fi noul chiriaş. Contractul de închiriere actual avea să-i expire abia la primăvară, dar lui Emerson şi Ted le convenea, pentru că

aveau la dispoziție suficient timp ca să renoveze.

Suzanne mai văzuse casa în repetate rânduri de-a lungul anilor, dar niciodată nu-i făcuse o impresie prea bună; când Emerson a întrebat-

o dacă era interesată s-o închirieze, a răspuns vag, spunând că „poate”. Ideea era ca acum să nu țină seama de podelele zgâriate, de pereţii murdari şi de spaţiul gol din bucătărie, unde

urmau să fie pusă mobilă şi aparate casnice noi. Speram să poată întrezări potenţialul spaţiului de locuit, pentru că ne-am fi dorit să ştim că acolo stă cineva care o îndrăgise pe Noelle.

Totodată, aveam

de gând să o descoasem puţin pe Suzanne, în speranţa că poate ştia ceva mai mult decât noi despre vremurile acelea tulburătoare, după ce Noelle încetase să-şi mai practice meseria. Aveam

mari îndoieli, dat fiind că şi Suzanne s-a numărat printre cei uimiţi să afle că Noelle nu mai era de mult moaşă, dar am zis să facem o încercare şi să-i punem câteva întrebări.

Mai mult decât

atât, eu şi Emerson eram cu atât mai mâhnite cu cât aflaserăm că Noelle fusese sora lui Emerson. Ne-a luat vreo jumătate de oră să ne aducem aminte de câteva dintre clipele petrecute la

Căminul Galloway, acolo unde ne împrieteniserăm cu Noelle. Pe atunci, ne-o cam luaserăm în cap văzând că o fată mai mare – o *femeie*, de fapt – se împrietenise cu noi, şi nu cu alte fete de pe culoar. Oare de

ce nu i-a spus niciodată lui Emerson ceea ce ştia? Măcar de-ar fi făcut-o. Ea şi Emerson s-ar fi bucurat de relaţia lor, fără oprelişti. Iar adevărul acesta explica atât de multe lucruri!

Nici nu era de mirare că eu, una, mă simţisem mereu puţin pe dinafară. Sau că Noelle părea să o îndrăgească pe Emerson un pic mai mult decât pe mine. Mi-ar fi plăcut ca Sam să mai fie încă în viaţă şi să-i spun

toate astea. L-aş fi dat pe spate!

Am hotărât că încă nu venise momentul să le spunem lui Jenny şi Grace. Viaţa şi-aşa devenise prea haotică, iar Emerson avea nevoie de timp ca să

se acomodeze ea însăşi cu ideea. Sigur, i-a spus lui Ted, iar eu i-am cerut permisiunea de a-i spune lui Ian. Seara trecută a venit pe la noi să luăm masa împreună, când Giace plecase la film

cu Jenny. Aveam senzaţia că, în ultima vreme, ajunsesem în stadiul în care trebuia să mă ascund când venea vorba de Ian. Între noi nu era nimic mai mult decât o prietenie frumoasă şi din ce

în ce mai solidă, dar Grace nu era deloc de acord, astfel că mă feream chiar şi să aduc vorba de el în prezenţa ei.

Când i-am spus despre Noelle şi Emerson, Ian a rămas perplex. Rămăsese proptit în

mijlocul bucătăriei, dând din cap a uimire.

— Am fost logodit cu o femeie despre care n-am ştiut nimic, spuse el, trecându-şi degetele prin părul bold, care începea să se rărească. Mă întreb

dacă a existat *cineva* care s-o cunoască de-adevăratelea. Trebuie să se fi simțit mereu teribil de singură, a mai zis.

Atunci, pentru prima oară, mi-am dat seama că încă o

iubea. Poate nu la fel de mult, dar se vedea – în ochi şi în tristeţea din vocea lui – că o iubea încă.

— Salutare!

Eu şi Emerson i-am auzit vocea lui Suzanne venind din casă. Lăsaserăm uşa deschisă, ca să

poată intra.

— Suntem afară, aici, în spate! strigă Emerson, ridicându-se în picioare. Se uită la mine şi, arătând spre micuţa grădină, zise: Ar fi bine ca mai întâi să-i arătăm cea mai frumoasă parte din

casa asta.

Suzanne deschise uşa cu plasă şi veni pe verandă. Avea aceeaşi privire curioasă pe care o ştiam prea bine. Ne îmbrăţişă şi apoi, cu o expresie dojenitoare, ne zise:

— Ascultaţi, voi

două. Trebuie să mă lăsaţi să fac şi eu *ceva* pentru petrecere.

— Ne ocupăm noi de toate, am spus.

Era parţial adevărat.

— Tu trebuie doar să te simţi bine, completă Emerson.

Avea încă ochii înroşiţi de plâns, dar speram ca Suzanne să nu sesizeze.

— Casa parcă arată cu totul altfel fără lucrurile lui Noelle. Dacă sunteţi de acord, pot să vă ajut să alegeţi

culorile pentru pereţi.

— Sigur că da. Trebuie să alegem şi o nuanţă de lac pentru parchet şi gresia de la bucătărie

— Ia te uită la grădina lui Noelle! Mi-aduc aminte cât

de frumos arată primăvara, se pronunţă Suzanne, coborând treptele verandei şi îndreptându-se spre colţul verde.

— Tare se mai mândrea Noelle cu ea, zise Emerson.

— Uite şi fântâna

pentru păsărele. Apoi, arătând spre fetița pe vârfuri: Cât este de drăguță! Şi toate ierburile astea! Se apleca şi puse mâna pe busuiocul thailandez: Mereu îmi dădea şi mie. Acum, eu voi fi cea

care o să dea din ele.

Emerson îmi făcu semn din spatele lui Suzanne, apoi spuse:

— Speram să-ţi placă şi ţie să te ocupi de grădinărit.

— Chiar îmi place şi n-am avut cum să

fac aşa ceva în amărâta de curticică pe care o am la dispoziţie acum. Sunteţi siguri că puteţi să mai aşteptaţi până la începutul lui aprilie, când pot s-o închiriez? Ştiu că mai e mult, zise

Suzanne, luându-şi ochii de la grădină.

— Nu-i nicio problemă, răspunse Emerson.

— O să stea şi Cleve aici pe timpul verii? am întrebat. Casa mi se părea că răspunde nevoilor unei singure

persoane, fără prea multe pretenţii. Dar dacă mai puneai la socoteală şi un adolescent, se cam schimba situaţia.

— El o să fie ocupat cu lucrul alături de cei de la Habitat for Humanity. Am

înțeles că vrea să mai stea şi cu tatăl său, în Pennsylvania, şi cine ştie ce alte planuri mai are, răspunse Suzanne. Pot oricând să pun un pat de o persoană în cel de-al doilea dormitor,

pentru el, iar eu o să-mi instalez biroul în camera de zi. În plus, eu şi Cleve n-o să locuim împreună toată viaţa, sper. Şi... Grace ce mai face? întrebă ea, uitându-se la mine.

Am sesizat o urmă de compasiune

în vocea ei.

— Foarte bine, i-am răspuns.

Simţeam nevoia să o protejez pe Grace. N-aş fi vrut ca Suzanne să afle niciodată că fiica mea îi ducea foarte mult dorul băiatului ei.

— Este o fată aşa frumoasă şi educată!

— Mulţumesc, am spus. Nici nu încăpea îndoială că Grace era o fată frumoasă, dar mă bucuram să aud că avea bune maniere, cel puţin în afara casei noastre.

— Suzanne, aş fi vrut să te întreb dacă tu o ştiai pe Jane Rogers, începu Emerson. O moaşă care a lucrat cu...

— Oh, sigur că da, interveni Suzanne. Lucra şi ea la Centrul de Naşteri. S-a pensionat cu ani

în urmă şi s-a mutat în Australia.

— Australia! repetă Emerson.

— Voiai s-o anunţi ce s-a întâmplat cu Noelle? o întrebă Suzanne.

M-am uitat la Emerson,

întrebându-mă dacă trebuia să spunem mai multe:

— Am vorbit cu o fostă pacientă de-a lui Noelle, care ne-a povestit că, atunci când trebuia să nască, Noelle nu s-a simţit prea bine şi a sunat-o pe Jane ca

să-i ţină locul. Aşa că ne întrebam cine este Jane.

— Mda, e şi normal, confirmă Suzanne. Aşa mai procedau uneori. Eu deja nu mă mai ocupam cu asta la momentul acela. După ce s-a născut

Cleve, am preferat să stau mai mult cu el şi să-l îngrijesc. Se apleca şi smulse o frunză de salvie, pe care o duse la nas, apoi zise: Dar iată ce mă nedumereşte pe mine. Dacă Noelle nu a mai profesat ca

moaşă în toţi aceşti ani, cum se face că se ocupa de treburile alea în mediul rural, an de an sau cam aşa ceva? Au fost ani în care a stat acolo şi luni de zile.

Suzanne ne privi pe amândouă. Se

cunoştea că şi Emerson fusese luată prin surprindere şi mi-am dat seama că se întreba acelaşi lucru ca şi mine. Oare pacientele pe care Noelle le-a ajutat în lunile acelea fuseseră trecute în

arhivele ei?

— Nu ştiu, Suzanne… Sunt atât de multe întrebări, nu cred că vom ajunge vreodată să ştim tot adevărul, m-am plâns eu, pe un ton tărăgănat.

— Dar tu ştii clar unde se ducea în

perioadele alea? o întrebă Emerson.

— Mereu am crezut că se ducea în locurile unde crescuse. Spunea că este o zonă defavorizată. Că sunt mulţi amerindieni.

— Lumbee, am

zis. Şi-a petrecut copilăria în Robeson County.

Acolo se ducea oare? Oare chiar ne spusese asta sau am dedus noi? întotdeauna a ţinut legătura cu noi, prin e-mail sau telefon, dar nu-mi amintesc

să fi existat vreodată o adresă concretă pe care să ne fi dat-o.

— Bine, uite cum facem... Suzanne adulmecă din nou frunza de salvie. O să mă uit mai bine prin casă, vreau să-mi dau seama cam

cum s-ar potrivi mobila mea, da?

— Te rog… strigă dacă ai nevoie de ceva, zise Emerson.

Am urmărit-o intrând în casă, iar apoi ne-am uitat una la cealaltă.

— Proaste mai suntem! am zis.

Măcar sunt trecute lunile în care fusese plecată în cărţuliiile ei?

— Nu cred. Mi-aş fi dat seama dacă aş fi văzut adrese din afara zonei. Pot să pariez că atunci s-a întâmplat.

— Ai dreptate, am

zis. Dar imediat mi-am amintit de articolul cu Anna Knightly şi m-am corectat: Sau poate că nu, totuşi. Nu uita că bebeluşul Annei Knightly a fost luat dintr-un spital din Wilmington. Iar

Robeson County cred că este la distanţă de o oră, poate o oră şi jumătate de aici, nu?

Emerson se luă cu mâinile de cap şi ai fi zis că o să zbiere în secundele următoare.

— Trebuie să-i dau de cap, chiar dac-ar fi ultimul lucru pe care-l fac, zise ea.

Îmi sună telefonul mobil, iar melodia de la *All That Jazz* se auzi până în curtea din spate a grădinii lui Noelle.

Am cotrobăit prin geanta pe care o ţineam pe umăr până am dat de mobil şi m-am uitat să văd cine suna. Era Ian.

— Salut, Ian.

— Unde eşti? întrebă scurt.

Mi se păru

aproape nepoliticos, iar asta m-a făcut să mă încrunt.

— Sunt cu Emerson la casa în care a stat Noelle. A venit Suzanne ca să...

— Puteți veni amândouă la mine la birou, chiar acum?

— Acum, acum? M-am. Uitat la Emerson şi am continuat: Ştiu şi eu, mai avem multe de pregătit pentru petrecerea de mâine.

— E important, zise lan. Mi-am dat seama când a avut

Noelle copilul.

capitolul 33

Noelle
Wrightsville Beach, Carolina de Nord
1992

„În viaţa ta n-ai făcut ceva mai abject şi mai

nesăbuit!", îşi spunea în sinea ei, în timp ce traversa holul semi-întunecat al hotelului Blockade Runner. Era două dimineaţa, şi tot orăşelul Wrightsville Beach dormea adânc atunci când ea

oprise motorul maşinii în parcarea imensului hotel. Nu voia decât să fie singură. Iar restul lumii să doarmă. Şi>ar fi dorit ca doar o singură altă persoană să fie trează.

Intră în foaierul

pustiu. Fu întâmpinată de o pancartă imensă. „Bun-venit, LSAS!” Habar nu avea de la ce veneau iniţialele. „L”-ul cu siguranţă venea de la „legal” sau „lege“. Nu avea importanţă. Puţin îi păsa de conferinţă.

O luă în stânga şi merse de-a lungul holului. Obţinuse numărul camerei lui de la Tara, îi spusese că trebuie să se consulte cu el în legătură cu o problemă profesională. Se ura pentru că o minţise

pe Tara. Într-un fel, simțea că minciuna era mai greu de suportat decât ceea ce făcea acum.

Camera lui era pe partea stângă. La primul etaj, cu vedere la mare. Puteau să lase deschise uşile

glisante, ca să asculte sunetul valurilor.

Bătu, apoi îşi lipi urechea de uşă, dar aceasta era solidă şi antifonată. Ciocăni încă o dată şi mai puternic de data aceasta.

Sam deschise, iar

Noelle își dădu seama că-l trezise. Părul lui negru era ciufulit, era descheiat la blugi și avea pieptul gol. Căscă larg ochii când o văzu, iar Noelle observă că genele lui, atât de lungi, îi lăsau umbre

pe obraji.

— Ce e? întrebă el. S-a întâmplat ceva cu Tara?

— Toată lumea este bine. Voiam doar să te văd, explică Noelle.

El ezită o clipă, ca şi cum ar fi încercat să priceapă ceea ce

ea tocmai îi spusese. Motivul pentru care ea se afla acolo, mult după miezul nopţii, cu doar două săptămâni înainte de nunta lui.

O apucă de încheietură şi o trase la el în

cameră. Ea se duse țintă spre patul nefăcut şi se aşeză pe margine. Simţi cum lumina de la veioza de pe noptieră îi descoperea chipul şi se întrebă dacă el reuşea să citească ceva pe el.

Se uita la ea, cu mâinile în dreptul coapselor şi, pentru câteva clipe, niciunul dintre ei nu scoase o nicio vorbă.

— Of, Noelle, mormăi el într-un târziu. Vorbea pe un ton aproape obosit.

Ca şi cum s-ar fi predat sau resemnat. Ce faci aici?

— Încerc să te împiedic să faci o mare greşeală. Faţă de tine şi de Tara. Şi faţă de mine, spuse ea, înghiţind în sec. Era pentru prima

oară când se simţea copleşită de emoţii, de când luase decizia de a veni aici.

El se uită spre uşile glisante din sticlă, acoperite de perdea, şi spuse:

— Nu vreau să vorbesc despre asta

aici.

O spuse arătând spre pat, de parcă acesta i-ar fi auzit şi ar fi fost incomod. Stinse veioza şi începu să tragă perdeaua. Dincolo de geam, ea observă albul valurilor înspumate,

spărgându-se de mal la nesfârşit. Sam îşi încheie capsele blugilor şi deschise una dintre uşi, apoi zise:

— Hai să mergem la o plimbare.

Ea se descălţă de sandale şi îl urmă pe terasă. Săriră peste

zăbrelele din fier, trecură de porţiunea acoperită cu iarbă şi ajunseră pe plajă, unde aerul era îmbătător, plăcut încărcat cu vapori de sare, cu agitaţia valurilor mării. Semiluna îşi reflecta razele palide pe

suprafața apei. O luă de mână. „O, da!“ Avea nevoie de aşa ceva. Să ştie că nu se supărase pe ea pentru că venise.

— Fără bebeluşi în noaptea asta? întrebă el.

— Niciunul. Noaptea trecută, în

schimb, am moşit primul copil al doicii cu care lucrez. A mers foarte bine.

Fusese o naştere paşnică şi avusese loc la lumina lumânărilor, în dormitorul intim al lui Suzanne şi Zeke,

soțul acesteia, care a stat lângă ea în fiecare moment. Copilul cu nume lung – Cleveland Ezekial Johnson – alunecase în mâinile lui Noelle cu mare uşurință, ținând cont că era primul copil al cuplului.

Acum, şi Emerson era însărcinată şi se gândea să nască acasă. Nu erai privită cu ochi buni dacă îţi moşeai o rudă, dar simplul gând că ar fi fost acolo, ajutându-şi sora să nască nepotul sau nepoata

ei, o făcea să zâmbească instantaneu. Nimeni n-ar fi fost mai grijuliu decât ea.

— Vei fi acolo şi pentru mine şi Tara când va veni momentul, nu? întrebă Sam, de parcă ar fi testat-o.

Fata se concentră asupra strânsorii mâinilor lor.

— Sam, zise ea, poţi să te răzgândeşti. Nu ai fi primul care face asta. Oamenii îşi dau seama când urmează să facă greşeli care îi vor

afecta pe toţi cei apropiaţi lor, pentru tot restul vieţii. Poţi...

— Şşş. O strânse mai tare. Uite, te rog mult, nu mai încerca să mă dai peste cap, vrei? în toţi aceşti ani am întors problema pe

toate părţile, am privit-o din toate unghiurile. Ştii asta. Ştii că mi-am înfrânat pornirile şi a trebuit să fac o alegere. Te rog să o respecţi.

— Tu mă iubeşti pe mine.

El nu negă, dar

spuse mai departe:

— Mai sunt şi altele, în afară de dragoste.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere.

— O iubesc pe Tara şi mă potrivesc mai bine cu ea decât cu tine. Ştii şi asta. Eu *chiar îmi doresc*

o casă în suburbii. Vreau...

— O curte cu gărduleţ alb. Un câine. Copii. Am înţeles, ştiu că asta spui, dar...

— Tu eşti una dintre cele mai grozave persoane pe care le cunosc, o

întrerupse el. Eşti acolo, în vârf, la acelaşi nivel cu Tara, în clasamentul celor mai incredibile femei. Din unele puncte de vedere, eşti deasupra ei. Dar ea visează la aceeaşi viaţă pe care mi-o doresc şi eu, Noelle.

Fii sinceră cu mine. Nu te vezi în postura de a încerca să le fii pe plac partenerilor mei de la firmă, nu? N-ai vrea să mă vezi pe scena socială a Wilmingtonului, aşa-i? Sunt chestii pe care va trebui să le

fee... pe care *soția mea* va trebui să le facă... pentru cariera mea.

Ea nu răspunse. Era complet adevărat. Nu şi-ar fi dorit niciodată să aibă de-a face cu astfel de lucruri, numai că, în adâncul

sufletului ei, credea că nici Sam nu voia asta cu adevărat.

El se opri din mers şi se uită la ea. Noelle văzu două semiluni argintii, reflectându-se în ochii lui, şi se întrebă cum o vedea el pe ea.

— Tu eşti pentru mine o fantezie, continuă el, dar Tara este realitatea mea. Cu tine… mereu am impresia că, dacă te ating, mâna mea ar trece prin tine. De parcă ai fi o apariţie ireală.

Noelle îi ridică mâna şi i-o strecură pe sub cămaşa de pe ea, aşezându-i-o pe sânul gol.

— Tot ţi se pare că sunt doar o închipuire? întrebă ea.

Îi dădu drumul la mână, iar el nu şi-o

lăsă în jos. Noelle simţi cum vârful degetului său îi atinse uşor sfârcul şi ştiu că el luase o decizie. Dar în inima ei, ştiu totodată că nu era o decizie pentru tot restul vieţii lor, şi nici care să lase

deoparte nunta programată peste două săptămâni. Luase o decizie exclusiv pentru noaptea aceea. Pentru moment.

Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Noelle îi simţi erecţia prin blugi,

prin fusta ei. Numai că ea nu venise acolo căutând ceva *pentru moment*. Şi-ar fi dorit ceva pentru totdeauna. Cu toate acestea, pe măsură ce sfârcul se întărea sub atingerea degetelor lui, iar între

picioare simţi o zvâcnire în ritm cu bătăile inimii, dădu uitării acel *pentru totdeauna.* Se putea declara mulţumită cu ce îi oferea el în noaptea aceea. Şi trebuia să le fie de ajuns pentru tot restul vieţii, dincolo

de lumea lui – înconjurată de grădulețul alb, cu tunsori costisitoare şi costume curate, călcate la dungă, şi dincolo de universul ei – plin cu mobilier de mâna a doua şi curse la miezul nopții, care se

scăldau în naştere, scâncete şi sânge. Dacă el nu-i putea oferi mai mult decât noaptea aceea, atunci ea avea să se asigure că va fi de neuitat.

După aceea, au rămas întinşi pe

spate, în nisip, rătăcind cu privirea în noianul de stele care împânzeau cerul. Rulaseră fusta şi o aşezaseră sub capul ei, iar el stătea sprijinit de perechea de blugi. Noelle simţea pe pielea-i dezgolită

stropi pulverizaţi din apa mării. Îl mângâie pe piept şi întrebă:

— Te simţi bine?

Nu răspunse imediat, ci îşi trecu uşor degetele prin părul ei. Spuse apoi:

— Ar trebui să mă simt mult mai

prost.

— Te simţi vinovat pentru că nu te simţi vinovat? zâmbi ea.

— Cred că încă nu-mi dau seama de amploarea situaţiei. Ştii, niciodată n-am înşelat-o pe Tara… De şapte ani, de

când suntem împreună. Niciodată.

— Nu folosi cuvântul ăla. Nu spune „înşelat”. Te rog.

— Dar... înţelegi că asta nu schimbă nimic, nu? zise el, frecându-şi bărbia

de tâmpla ei.

— Schimbă ceva pentru mine, zise ea. În felul acesta, voi avea o amintire care îmi va fi foarte dragă.

O mângâie pe păr. Răsuci o şuviţă pe degetul arătător.

— Ai putea fi cu

oricare dintre zecile de bărbaţi care te adoră, îi zise. Cu Ian, de pildă.

Tânăra ignoră sugestia lui.

— Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa asta, zise ea. În legătură cu ce s-a întâmplat în

noaptea asta. N-am să-ți mai cer vreodată nimic de genul acesta, niciodată. Dacă tu eşti convins că faci ceea ce trebuie căsătorindu-te cu Tara, am să te susţin în totalitate, pentru că vă iubesc

pe amândoi. Zicând acestea, îşi dădu seama că vocea-i devenise puţin sugrumată, iar asta o luă complet prin surprindere. Sam o mângâie pe umăr. Uite, am să ies de câteva ori cu Ian, ca să-i dau o şansă,

bine? propuse ea.

— Foarte bine. Are să fie tare fericit.

Noelle se ridică oftând şi simţi picături sărate gâdilându-i pielea sânilor.

— Hai să înotăm, zise.

— În întuneric?

Se ridică lângă ea.

— Apa e caldă încă. Uite cât de îmbietor arată.

Erau valuri mari, dar având coama rotunjită şi netedă, fiecare în parte oglindind luna, ca un şir de diamante.

Sam sări în picioare şi începu să alerge spre mare.

— Ultimul care ajunge este...

Valurile îi înghiţiră vorbele. Râzând, Noelle i se alătură. Apa *chiar era* caldă încă, reţinând parcă o

bună parte din soarele care se reflectase în ea pe toată durata verii, iar valurile îi învăluiră trupul gol ca o catifea neagră. Săriră printre valuri ca nişte copii, iar Noelle simţi că apa o curăţa. Parcă ar fi

spălat tot ce făcuse în acea noapte. O trădase pe una dintre cele mai bune prietene, dar se simțea bine.

A fost necesar să facă asta, pentru putea să renunțe la Sam. Altminteri, ar fi continuat să

tânjească după el ani la rând. Zeci de ani. Iar pe termen lung, acest lucru ar fi dus la deteriorarea relaţiei cu Tara. Acum, totul se sfârşise, gândi ea în timp ce păşea prin apă, săltând cu fiecare val care

trecea. Se încheiase acest capitol al dorinţelor neîmplinite.

Începură să-i clănţăne dinţii, în ciuda apei calde, aşa că ea şi Sam hotărâră să se întoarcă pe plajă. Când ajunseră la apa

de mică adâncime, i se păru că nisipul de sub picioare era precum cimentul. Sam era mai în faţă şi, când se uită peste umăr să-i spună ceva, mări brusc ochii:

— Noelle! strigă. Fii atentă!

Un val imens, apărut parcă de nicăieri, o izbi cu putere, ca un zid din cărămidă. O împinse năvalnic înainte, după care puse stăpânire pe ea, cuprinzându-i trupul cu atâta forţă, încât acesta se arcui ca o

minge. Simţi cum coapsa se zdrobi de nisipul întărit, iar muşchii spatelui pocniră ca o bandă elastică. Parcă fusese o pedeapsă divină.

— La naiba! izbucni Sam, ajungând lângă

Noelle abia când valul terminase cu ea.

Aproape că fu nevoit să o târască până pe plajă şi văzu că nu-şi poate schimba poziţia corpului. Tânăra stătea în poziţia fătului, încovoiată

de durere şi temându-se să se mişte.

— Ţi-ai rupt ceva? o întrebă el, acoperind-o cu fusta plină de nisip, învelindu-i umerii.

— Nu cred, şopti ea, cu dinţii clănţănindu-i

incontrolabil acum. Mi-e frică să mă mişc.

Sam se ridică şi-şi trase blugii pe el, apoi se apleacă din nou şi o întrebă:

— Crezi că te poţi ridica? Oare ar trebui să... ce zici, să chem o

ambulanţă?

— Nu! spuse ea răspicat. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie în acel moment era să ajungă amândoi în mijlocul luminilor ambulanţei şi al zgomotului sirenelor, să fie

întrebaţi veni şi uscate. Simţea o durere îngrozitoare, insuportabilă, în partea de jos a spatelui. Ţinându-şi fusta la piept, scrută pe cât posibil plaja şi întrebă: Vezi unde este cămaşa mea?

Sam reuşi cumva

să-i găsească bluza, în pofida întunericului, şi i-o dădu, apoi sugeră:

— Poate că ar fi bine să faci o baie fierbinte în camera mea de hotel.

Ea clătină din cap, mişcându-se uşor, să-ţi ia

cămaşa.

— Mă duc acasă. Arătă spre parcarea din spatele hotelului Blockade Runner. Mi-am lăsat maşina la capătul parcării, zise ea.

Sam o ajută să se ridice, iar ea tresări de durere, dar se

bucura că el nu-i poate vedea chipul în întuneric. Dacă o durea aşa de rău acum, însemna că mâine avea să fie de o sută de ori mai cumplit. Dar nu vru ca Sam să ştie că ea avea să plătească pentru noaptea

aceea.

El o cuprinse cu un braţ, ajutând-o să păşească pe micile dune de nisip, fiecare pas fiind o adevărată tortură pentru ea.

— Dac-ar fi să cred că mă pedepseşte

Dumnezeu… rosti ea, încercând să râdă.

— Bine, dar în cazul acesta, cred că m-ar fi lovit mai degrabă pe mine, spuse Sam. Eu sunt ăla logodit.

— Fără regrete, Sam. Te rog!

Merseră în tăcere, până ajunseră la maşina ei. Sam o îmbrăţişă duios, ţinând-o în braţe pentru mai mult timp, iar ea îi cuprinse spatele gol cu palmele deschise, cu dinţii încleştaţi de durere.

— Numai bine, zise el.

— Şi ţie.

Se aşeză cu grijă la volan şi pomi la drum, fără să se uite înapoi, în timp ce-şi simţea spatele ca prins într-o menghină. Avea să plătească scump

pentru noaptea asta, săptămâni întregi, gândi ea.

De unde era să ştie că, de fapt, avea să plătească tot restul vieţii?

capitolul 34

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Nu mai călcasem pe la el pe la birou încă de dinainte ca Sam să moară. La

câteva săptămâni după moartea lui, Ian îmi adusese câteva cutii cu lucrurile lui, dar aş fi preferat să nu se deranjeze. Printre ele se aflau o pereche de ochelari de soare de rezervă, nişte premii pentru

rezultate profesionale remarcabile, fotografii înrămate cu mine şi cu Grace şi alte mărunţişuri – pe care aş fi vrut sincer să nu le mai văd.

Acum, eu şi Emerson stăteam pe

sofaua din fața ferestrei, aşteptându-l pe Ian în fostul birou al lui Sam. Pe biroul lui Sam încă se mai aflau un monitor şi o tastatură, însă nimic mai mult. În afara puținelor piese de mobilier, în

încăpere mai erau şi bibliotecile imense, din tavan până-n podea, pline de cărţi despre legislaţie, şi trei dulapuri mai mici, din lemn lucios, antichizat. În ele se aflaseră dosare pe care Ian a trebuit să le

analizeze minuţios, în încercarea de a determina care dintre cazurile lui Sam necesitau atenţie.

Intră în birou şi ne întrebă:

— Vreţi ceva rece de băut? Suc? Apă minerală?

Avea în mână un dosar mare, din hârtie de Manila. Nici prea gros, nici prea subţire. Marginile păreau uzate, ceea ce mi-a dat de înţeles că nu era tocmai recent.

— Mulţumim, nu-i nevoie, am zis.

Ştiam că amândouă doream să trecem cât mai repede la subiect.

Ian luă loc pe unul dintre fotoliile de piele aflate chiar în faţa biroului lui Sam. Se uită la mine, parcă cerându-şi scuze din

priviri, şi spuse:

— Ei bine, Noelle continuă să ne surprindă.

— Ian, zise Emerson cu nerăbdare. Ce-ai găsit?

Ridică dosarul:

— Acesta se afla printre cazurile mai

vechi de care s-a ocupat Sam. Numele de pe dosar este Sharon Byerton. Şi este un nume inventat, sunt sigur.

— De ce e un nume inventat? am întrebat.

— Pentru că aşa ceva am făcut şi eu,

explică el. Dacă am un client şi vreau să-i protejez identitatea în cazul în care dosarul ar putea ajunge pe mâinile altcuiva, atunci şi eu folosesc un nume fals. Numai că, atunci când am deschis dosarul...

Se opri şi dădu dezaprobator din cap. Afişa o expresie de neîncredere, de parcă i-ar fi venit greu să se acomodeze cu ceea ce găsise în interiorul dosarului. Îl deschise în faţa noastră şi am văzut

un teanc de hârtii care mi-au amintit numaidecât de colile crem pe care Sam le folosea pentru documente legale.

— Vă mai amintiţi de aşa-zisa „muncă rurală” pe care o făcea Noelle? întrebă el.

Am încuviinţat amândouă.

— În perioadele acelea, nu lucra ca moaşă. Decât, poate, pe ea însăşi.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Emerson.

— Acestea sunt contracte, spuse el,

ridicând mai sus actele. Era mamă-surogat.

— Pof...?

Nici nu reuşeam să dau glas cuvintelor.

— De cinci ori. Când pleca să facă aşa-zisa muncă în medii defavorizate,

de fapt mergea în Ashville, Raleigh sau Charlotte, pentru a duce la bun sfârşit ultimele luni din fiecare sarcină, în *altă parte* decât aici, după care copilul născut de ea le revenea părinţilor lui biologici.

Nu puteam să scot o vorbă, iar Emerson la fel. Părea că-i pierise glasul. Deja era prea mult.

— Dar cum se poate aşa ceva? Emerson se uită la mine. Cum de *a fost posibil?* De ce ar fi

făcut asta?

— Doamne… Dumnezeule! am exclamat răspicat. Eşti sigur?

Ian întinse spre fiecare dintre noi câte un contract. M-am uitat peste documentele cu limbaj judecătoresc,

în căsuțele cu „tatăl genetic” şi „mama genetică” erau trecute numele unor străini. Şi numele lui Noelle în spațiul liber, cel corespunzând „purtătorului de embrion”. M-am uitat la Ian şi am

întrebat:

— Dar cine sunt toţi aceşti oameni?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu mai mult decât ce am găsit în contractele acestea. Sunt bine întocmite, dar nu sunt chiar obişnuite în astfel de cazuri,

nu că aş fi văzut eu prea multe. De regulă, mamele-surogat sunt femei căsătorite, cu copii, iar soţii lor sunt obligaţi să semneze şi ei contractul. Sigur, aici nu a fost cazul. Se pare că fiecare contract a

fost încheiat înainte de fertilizarea în vitro propriu-zisă, fapt care mă bucură. Asta înseamnă că a fost precaută. Sau, mai bine zis, Sam a fost. În fiecare caz, părinții au fost cei care au suportat toate cheltuielile,

desigur, oferind în plus câte cincisprezece mii de dolari, o sumă relativ mică pentru astfel de situaţii; dar o văd pe Noelle să accepte atât, considerând că este suficient. Mai ales că ea nu avea

cheltuieli personale prea mari.

— Da, păi noi nu-i luam chirie, zise Emerson, cu o voce răguşită.

— Mai sunt stipulate şi restricţiile obişnuite, cum că mama-surogat nu

trebuie să intervină în vreun fel în creşterea copilului, şi nici să încerce să-şi exercite drepturile părinteşti. Pe urmă...

— De când a început să facă asta? întrebă

Emerson.

— Primul contract datează din aprilie, 1998, răspunse Ian, dregându-şi vocea şi aruncând un ochi pe contractele din poală, iar când continuă, avea o voce mai gravă: De

obicei, într-un astfel de contract apar referiri la o evaluare psihiatrică a mamei-surogat, dar nici vorbă de-aşa ceva în acest caz...

Tăcu şi îşi lăsă capul în jos, îşi puse mâna pe bărbie şi am văzut că ochii i

se umeziseră în spatele ochelarilor. Îmi părea tare rău pentru el. M-am ridicat şi m-am dus la el, ca să-l îmbrăţişez.

— Ian, nu era în toate minţile, am spus. Ceva se întâmplase cu ea,

dar niciunul nu ne-am dat seama de asta, i-am spus.

— Vreau să vorbesc cu unii dintre părinţii aceştia, zise Emerson. Măcar cu ultimul cuplu. Este posibil?

Ian îşi ridică

privirea şi mă strânse de braţ, într-un gest de *mulțumire* pentru cuvintele mele, după care se adună şi răspunse:

— Am să încerc să iau legătura cu ei, ca să văd dacă sunt dispuşi s-o facă.

Stăteam în continuare lângă el, cu mâna pe umărul lui. Am început să lăcrimez şi eu, dar nu pentru Noelle, ci pentru el; atunci mi-am dat seama că-l îndrăgeam mai mult decât crezusem.

— Cum de ne-a

scăpat faptul că era însărcinată? răbufni Emerson. De cinci ori!

— Avea un stil de a se îmbrăca, ar fi putut s-o ascundă uşor, am zis.

— Poate că de aceea se întâlnea cu Sam la restaurantul

din Wrightsville Beach, sugeră Emerson.

— Tot ce se poate, zise Ian. Deşi ultimul contract datează din 2007, iar ea avea patruzeci şi patru de ani când a murit, ceea ce mă face să cred că...

încetase să facă asta. Se întâmplă foarte rar să fie alese mame-surogat de vârsta ei.

Da, şi totuşi au apelat la ea, deşi era necăsătorită şi nici nu avea copii, am remarcat, aşezându-mă din nou lângă

Emerson. Cum de a putut Sam să facă asta? Eram uluită să constat cât de implicat fusese Sam, dar mai ales că el ştia astfel de lucruri despre Noelle, în vreme ce noi, ceilalţi, habar nu aveam. Nu a fost

lipsit de etică? N-ar fi trebuit să încerce să o oprească? am întrebat.

— Probabil chiar a făcut-o, explică Ian. Mă gândesc că a văzut în aceste contracte singura cale prin care putea s-o ajute. Mi se pare

că a acordat atenţie fiecărui detaliu. Ce mă deranjează pe mine este să constat că suferea de nişte afecţiuni psihice şi niciunul dintre noi n-a ştiut asta, dar dacă a ţinut cu tot dinadinsul să fie mamă-surogat şi a

refuzat să facă terapie, vreau să cred că Sam, prin aceste contracte, i-a protejat interesele cât de bine a putut. Deschise din nou dosarul pe care-l ținea în mână: Nu este consemnată aici nici măcar o

întâlnire pe care să o fi avut cu ea, dar nu e chiar neobişnuit. Adesea mă descotorosesc şi eu de observaţii de-astea, mai ales dacă sunt mai personale. Pe lângă contracte, singurul lucru pe care l-am mai găsit

aici este acesta.

Ridică dosarul, deschis la ultima pagină. De unde stăteam, vedeam ceva scris cu creionul, însă nu-mi dădeam seama ce.

— Ce scrie acolo? am întrebat.

— Un singur

cuvânt, urmat de semnul întrebării. „Ispăşire?”

capitolul 35

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1993

Stătea în sala de aşteptare a secţiei de Maternitate şi Neonatologie a

spitalului, aşteptând-o pe Tara. Avea inima frântă, însă încerca să-şi păstreze calmul, întrucât erau multe familii cu copii în jur şi nu voia să plângă de faţă cu aceşti oameni.

Emerson şi Ted

rămăseseră în salonul de recuperare, ea fiind încă ameţită în urma avortului chirurgical prin dilatare şi chiuretaj. Nu reuşise să ducă prima sarcina mai mult de douăsprezece

săptămâni, dar ajunsese la optsprezece cu aceasta şi totul părea că merge bine. Noelle nu avea de gând să mai fie moaşa lui Emerson şi la următoarea sarcină. Oricum, îi venea destul de greu

chiar şi atunci când trebuia să treacă prin pierderea unei sarcini cu o pacientă oarecare, darămite cu Emerson. În cazul lui Emerson, tristeţea devenise prea greu de suportat.

Tara aproape că năvăli în sala de aşteptare, plină de energie şi îngrijorare. O îmbrăţişă pe Noelle şi spuse:

— Am trecut pe roşu. Unde este?

— La recuperare. Ted stă cu ea.

Tara se aşeză pe scaunul de lângă Noelle şi spuse:

— Nu-mi vine să cred că trebuie să treacă din nou prin asta. Şi cât de groaznic a fost data trecută, Noelle! O să fie mult mai rău acum. Mă tem

pentru ea.

Avea dreptate. După primul avort spontan, Emerson intrase într-o depresie care durase săptămâni în şir. Nu mai fusese în stare să lucreze cu Ted la agenţia imobiliară, deşi făcea asta încă

de dinainte să se căsătorească. Renunţase chiar şi la curăţenia în casă şi la cumpărăturile generale. Zile întregi nici măcar nu se putuse ridica din pat dimineaţa.

— Din cauza hormonilor, zise

Noelle. Depresia post-partum. Se poate ca, de data asta, să fie nevoită să ia nişte medicamente ca să depăşească stadiul ăsta. L-am întrebat pe Ted dacă e de acord să mă mut la ei pentru o vreme şi

nu a stat pe gânduri.
— Oh, fantastic! Tara o luă de mână. Ce uşurare să ştiu că eşti tu acolo! Eu pot să vă aduc de mâncare.
— Bun, zise Noelle. O să avem grijă de ea împreună. Va fi

bine, zise ea, foindu-se în scaun. Spatele îi mai înţepenea şi, uneori îi era imposibil să găsească o poziţie nedureroasă.

Tara se uită spre secţia unde era Emerson şi întrebă:

— Crezi că pot să

intru s-o văd?

Noelle încuviinţă şi se ridică:

— Vino! O să le cer voie să te lase să intri.

Merseră amândouă pe culoar, până ajunseră la salonul de recuperare.

— Mă sperie pierderile astea de sarcină ale ei, zise Tara. Are atâta grijă de ea, să facă totul aşa cum trebuie... eu nu cred că aş fi în stare să fac faţă.

— Ba sigur că ai putea, zise Noelle şi o mângâie pe spate.

Eşti puternică. Dar să sperăm că nu vei fi nevoită s-o faci.

O conduse pe Tara în salonul de recuperare, însă ea nu intră. Infirmierelor nu le-ar fi plăcut să vadă o armată de oameni în dreptul patului

mobil în care se afla Emerson. Intră în toaleta pentru femei şi înghiţi câteva dintre pastilele pe care le ţinea în buzunar. Se sprijini cu spatele de zidul rece şi închise ochii. Aştepta cu nerăbdare să se

simtă mai bine.

Ştia despre Tara şi Sam că încercau să facă un copil şi le dorea tot norocul din lume. Ziua nunţii lor, care avusese loc cu aproape opt luni în urmă, fusese una dintre cele mai grele

zile din viaţa ei. Dimineaţă, i s-a făcut rău şi crezut a chiar că nu va ajunge la nuntă, cu atât mai puţin să fie domnişoara de onoare. Însă durerea ei nu era de natură fizică.

Ceea ce simţea

era o senzaţie copleşitoare de scârbă faţă de propria persoană. Oare de ce erau oamenii atât de idioţi când venea vorba de sex? Cât de greu era să spui „nu”, pur şi simplu? Când şi-a dat seama

că Sam nu avea de gând să renunţe la Tara, de ce nu a spus doar „înţeleg”, după care să plece? Atunci, n-ar mai suferi din pricina necontenitei dureri de spate, şi nici din cauza împovărătorului

sentimentul de vină. Mai presus de toate acestea, n-ar fi distrus temeliile uneia dintre cele mai frumoase prietenii pe care le cunoscuse vreodată. Acum, Sam o evita. Se ferea să rămână vreodată singur cu

ea. Până şi Tara a observat că se întâmplase ceva. La câteva săptămâni după nuntă, chiar a întrebat-o:

— Te-ai certat cu Sam?

Părea îngrijorată, nevrând ca doi dintre oamenii pe

care-i iubea să aibă disensiuni. Tara avea o gândire aşa de neprihănită! Şi avea mare încredere în Sam. Noelle răspunsese râzând, ca să o liniştească:

— Sigur că nu!

După care o îmbrăţişă strâns,

cerându-şi iertare în sinea ei: „îmi pare rău! îmi pare aşa de rău!”

în toaletă intră o femeie, iar Noelle se îndepărtă de la perete. Se spălă pe mâini, ieşi şi traversă culoarul, ajungând într-un

târziu în parcare. Trebuia să meargă acasă şi să-şi pună nişte haine într-o geantă, pentru că urma să se mute la sora ei.

Abia în maşină simţi că pastila de valium îşi face efectul. „Slavă

Domnului", îşi spuse. Ajunsese în stadiul în care lua mai multe medicamente decât trebuia, neţinând prea mult seama de cocktailul de pilule pe care le înghiţea. Încerca totuşi să nu facă excese, căutând

un echilibru cât de cât între a se păstra în stare de funcţiune şi a-şi menţine durerea de spate sub control. Nu voia să-şi compromită meseria sau să-şi supună pacientele unor riscuri. Cunoscuse

doctori şi asistente afectaţi de efectele adverse ale medicamentelor şi nu ar fi vrut să se numere printre ei. Însă ajunsese să îi înţeleagă mai bine de când cu problemele la spate.

Apelase la

acupunctură, la reiki[1], la odihnă, tratamente cu gheaţă şi căldură, dar nimic nu era la fel de eficient ca o doză sănătoasă de narcotice. Le păstra pentru momentele când ştia că nu urma să fie chemată

să moşească vreun copil sau să aibă grijă de un pacient. În acele clipe, încerca să facă faţă durerilor.

Le spusese tuturor că avusese un accident minor în trafic, când o altă maşină intrase

frontal într-a ei. Ian, cu care începuse să iasă de la nunta lui Sam cu Tara, o sfătuise să-l dea în judecată pe şofer. I-a explicat că, la momentul respectiv, coliziunea i s-a părut atât de neînsemnată, încât

nici prin gând nu i-a trecut să afle numele şoferului. Ian a dojenit-o că nu procedase cum trebuie, iar când Sam a intervenit, spunându-i să nu o mai bată la cap cu asta, i se păruse puţin deplasat, dar

nu comentase nimic niciodată.

Se instală în camera de oaspeţi din casa lui Ted şi Emerson, aducându-şi cu ea nişte haine, produse medicale, perna electrică pentru spate şi

medicamentele, dar şi agendele în care ţinea evidenţa. Pentru prima oară de când plecase din casa părintească, în urmă cu opt ani, simţea că face parte dintr-o familie. Găti pentru sora ei, o îngriji cu drag, se

ocupă de curățenia în casă şi de cumpărături, astfel că Emerson îşi reveni treptat, pe deplin. Noelle o ascultă pe aceasta când îi vorbi despre copilul pe care-l pierduse, despre planurile pe care le

avusese cu el şi despre visurile pe care le nutrise pentru el – fusese un băieţel imaginându-şi cum avea să meargă la şcoală, să termine facultatea, să se căsătorească şi să aibă propriii copii. Emerson îşi

închipuise că fiul ei va avea o fire de artist, că va iubi muzica – deşi nici ea, nici Ted nu erau aşa. Ar fi fost bun şi iubitor. Emerson era sigură, şi nici Noelle n-avea nicio îndoială în această privinţă. Ascultă totul cu

mare atenţie, gândindu-se la „nepotul ei“ şi simţind ea însăşi durerea pierderii.

Visul ei de a se vedea cu propriii ei copii, cu propria ei familie, creşte cu fiecare bebeluş moşit de ea, aşa că

începu să-l vadă pe Ian cu alţi ochi.

— Te admir, să ştii, i-a spus el într-o noapte, pe când se aflau amândoi în sufrageria lui Emerson. Tocmai făcuseră dragoste în patul de două persoane, în linişte,

nevrând să-i audă cineva. Ian explică: Mă refer la faptul că ai preluat frâiele şi i-ai ajutat pe Emerson şi pe Ted.

Era puţin spus că o admira; de fapt, Ian o *venera*, la fel cum o mai făcuseră câţiva bărbaţi de-a

lungul anilor. Dar genul acesta de atitudine faţă de ea niciodată nu o impresionase prea mult. Îl iubea? Da, aşa cum îi iubea pe toţi prietenii ei, şi trebuia să se mulţumească doar cu atât. Cum nu

mişunau prin preajmă clone de-ale lui Sam, Ian ar fi fost un tată bun şi un soţ mai loial decât ar fi meritat ea.

— Nici nu este greu s-o ajut pe Emerson, spuse ea, sprijinindu-şi capul

de umărul lui. O iubesc şi-mi doresc s-o văd fericită.

— Pare că se înțelege foarte bine cu Ted.

— Da, cred că aşa este, încuviință ea.

Ted era genul de bărbat care vorbea rareori despre

sentimentele lui, dar din când în când, Noelle îl surprindea făcând câte un lucru care o mişca. Îi mângâia cu tandreţe obrazul lui Emerson în timp ce se uitau la televizor, sau mâhnirea profundă din ochii

lui atunci când trebui să împacheteze la loc scaunul de maşină, pentru a-l urca în pod. În astfel de momente, Noelle se lăsa cuprinsă de dorinţa nestăvilită ca şi în viaţa ei să existe ceva mai

mult de-atât.

— Şi deci, nu-ţi vin idei când trăieşti în mijlocul unei astfel de armonii domestice? o tachina Ian.

În mod normal, ar fi râs. Deja o mai ceruse în căsătorie de vreo două ori, dar

ea îi spusese de fiecare dată că era mult prea devreme să ia în calcul o astfel de posibilitate. Numai că, în seara asta, cu gândul la Ted şi Emerson, care păreau că se înţeleg nemaipomenit de

bine în ciuda caracterelor diferite, Noelle ezită.

— Ştii, de fapt, e chiar drăguţ.

— Uau! exclamă el. Nu mă aşteptam să zici asta. Aşadar, vrei să te căsătoreşti cu mine?

De data asta, Noelle râse, dar se ridică, sprijinindu-se într-un cot, şi privindu-l, îi spuse:

— Fă-mi o favoare, Ian.

— Care anume? întrebă el, dându-i o şuviţă de păr peste umăr.

— Continuă să mă întrebi, bine? zise ea zâmbind. S-ar putea ca, la un moment dat, să te iau prin surprindere.

capitolul 36

Emerson
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

După ce Ian ne-a spus despre Noelle că fusese mamă-surogat, stăteam

întinsă în pat în noaptea aceea, obosită dar incapabilă să adorm. Când am plecat de la biroul lui Ian, am făcut un drum până în Jacksonville, ca să dau o fugă şi până la bunicul meu, care însă a dormit tot

timpul cât am stat acolo. Mai bine, într-un fel. Îmi venea greu să trec peste faptul că profitase de mama mea. Poate că nu fusese vorba de un abuz propriu-zis, dar tot era fiica lui vitregă. Cum altfel

puteam să văd lucrurile? Bunicul mi-a cerut să-l iert şi acceptasem, însă cu jumătate de inimă. Amintirea mea despre el se schimbase pentru totdeauna.

Când am ajuns acasă, am văzut că

Ian îmi lăsase numărul de telefon al ultimei femei căreia Noelle îi oferise serviciile ei ca mamă-surogat. M-am bucurat să constat că Ted şi Jenny încă nu veniseră acasă. M-am aşezat la masa

din bucătărie şi am format numărul. Femeia se numea Angela şi, când i-am explicat motivul pentru care o sunasem, păru sincer afectată.

— Mi-a spus avocatul că s-a sinucis, zise ea.

Sunt complet şocată. Am iubit-o tare mult. Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi avut cei doi copii ai noştri.

— V-a spus Ian şi că noi nu ştiam că a fost surogat? am întrebat.

— Da. Nu pot să

spun că sunt prea surprinsă, pentru că ea însăşi era un om foarte discret. Eu şi Rob nici n-am ştiut mare lucru despre viaţa ei. La început, am avut emoţii pentru că apelasem la ea, dat fiind că ea nu avea copii. Se

spune că aşa e bine, ca mama-surogat să aibă ea însăşi familie. Dar am vorbit cu o altă pereche cu care ea lucrase şi ne-a fost recomandată din suflet, aşa că am avut încredere să mergem mai departe

cu Noelle.

— Şi, ăăă... unde a stat înainte să dea naştere copilului? am întrebat cu greu, deşi îmi formulasem întrebările înainte să formez numărul.

— Când a fost însărcinată cu băiatul, am cazat-o

într-un hotel. Dar când am solicitat-o să o poarte pe fiica noastră, eram deja mult mai familiarizaţi cu ea, aşa că a locuit cu noi pe parcursul ultimelor trei luni de sarcină. De fapt, chiar ne-a fost de

mare ajutor.

— V-a dat un motiv pentru care făcea asta?

— A spus că asta era chemarea ei. Exact acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit. „Chemarea” ei.

— A existat

vreodată vreun moment în care vi s-a părut drogată? m-am trezit întrebând subit, deşi nu-mi propusesem s-o fac; dar n-am mai avut cum să dau înapoi, iar Angela nu mi-a răspuns imediat.

— De ce mă

întrebați una ca asta? În contract scria clar că nu avea voie să ia niciun fel de medicament fără permisiunea medicului – şi a noastră.

— Avea probleme mari cu spatele şi a trebuit să ia

calmante într-o vreme, de aceea mă întrebam cum s-a descurcat fără.

— Ştiam de problema cu spatele, zise Angela. Ştiam că se mai întâmpla să o doară spatele, dar a încercat să suporte. Pe lângă

asta, a stat cu noi în permanenţă în acele trei luni de la finalul sarcinii. Am fi ştiut dacă lua ceva. Am avut încredere totală în ea.

— Credeţi că era stabilă din punct de vedere psihic?

Angela râse:

— Aş zice că Noelle era nebună într-un fel cât se poate de normal, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Adică, era nebună într-un mod adorabil. În niciun caz labilă psihic. Atâta doar că… oftă

puternic. Iubea ceea ce făcea, explică ea. Se bucura că o poate face. De asta sunt absolut sigură. Îmi pare foarte rău că ați pierdut-o de lângă dumneavoastră. Mi-e tare greu să mi-o închipui punându-și

capăt zilelor.

— De familia ei v-a vorbit vreodată? am întrebat. Ştiu că sunt insistentă cu atâtea întrebări, dar…

— Nu-i nicio problemă. Şi eu m-aş simţi la fel dacă aş afla despre cineva

din familia mea că a dus o viață secretă. Iar răspunsul este da, vorbea adesea despre sora ei – adică despre dumneavoastră. Îi plăcea să vă laude că gătiți foarte bine şi că vă pricepeţi la produse de

patiserie.

— S-a referit la mine ca la sora ei?

— Da. Doar sunteţi, nu-i aşa?

— Da, dar eu am aflat asta abia de curând.

— Uau! Mereu a spus despre dumneavoastră că

sunteți sora ei. Doar dacă nu cumva mai are vreo *altă* soră.

— Nu, doar pe mine, am spus, dar în sinea mea am gândit „Cine ştie ce altceva mai ascundea?” Vă mai deranjez cu o ultimă întrebare, am zis. A

pomenit vreodată de o femeie pe nume Anna Knightly?

— Anna Knightly, murmură Angela, de parcă ar fi rumegat mult şi bine numele acesta. Nu cred, zise ea. Este vorba despre un alt părinte pe care

Noelle l-a ajutat?

Am închis ochii. „Dimpotrivă”, m-am gândit.

— Nu. Încercăm doar să dăm de ea.

Acum, băgată în pat, nu mă puteam gândi decât la Noelle şi la secretele ei, holbându-mă la

tavanul pe care cădea lumina lunii. Lângă mine, Ted adormise şi el într-un târziu, deşi îi luase mult timp. Oricât de bizară mi se păruse mie toată întâmplarea legată statutul de mamă-surogat pe care-l

avusese Noelle, lui Ted i se păruse şi mai şi. Abia dacă reuşise să se acomodeze cu ideea că eu şi ea eram surori, că acum aflase şi adevăratul scop al „muncii rurale” pe care o întreprindea Noelle.

Am stat de vorbă până târziu, încercând să înțelegem amândoi, dar cred că niciunul n-a reuşit să accepte pe deplin adevărul înainte să adoarmă. Şi nu ştia adevărul decât pe jumătate. Mi-aş fi dorit să-i

pot spune despre Noelle şi Anna Knightly. În acelaşi timp însă, mă simţeam datoare să o protejez într-un fel pe Noelle. Ted deja începuse să facă mutre ori de câte ori îi spunea numele. Îmi

închipuiam ce reacţie ar fi avut dacă i-aş fi spus tot ce ştiam despre ea.

Eu şi Tara am ajuns la concluzia că identificaserăm ceea ce o motivase pe Noelle să procedeze astfel: furase un copil. Fiind mamă-

surogat, găsise calea de a da viaţă unui copil. Era ispăşirea ei. Dar chiar şi-aşa, un copil ar fi fost suficient ca să compenseze ceea ce făcuse. Dar a trebuit să dea înapoi mai mult, iar şi iar. Bebeluşul pe care l-a

ucis din greşeală şi cel pe care l-a furat – cred că au bântuit-o în fiecare zi a vieţii ei, până ce a găsit metoda de a se linişti în privinţa lor. Mă întrista. Ştiam cât de mult îşi dorise ea însăşi copii. Iubea copiii.

Cred că a simţit că nu merită să aibă şi ea unul. Măcar de mi-ar fi spus că eram surori! Dacă ar fi avut încredere în mine! Poate că aş fi avut cum s-o ajut.

Îmi tot reveneau în minte contractele acelea şi mi-l

închipuiam pe Sam părtaş la toate acestea. Ştiuse că ea fusese mamă-surogat. Oare ce altceva mai ştiuse el?

M-am gândit la registrele pe care le ţinea Noelle şi m-am întrebat dacă

identitatea femeii al cărei copil murise putea fi aflată din paginile arhivelor sau dacă nu cumva greşiserăm noi când demaraserăm cercetările.

Începeam să cred că pagina pe care o rupsese din registru

conţinea răspunsul pe care-l căutam, iar acea pagină nu mai exista. Pur şi simplu, nu aveam nicio şansă de a afla cine fusese acea pacientă. Cei de la Centrul de Naşteri n-aveau cum să ne dea această

informaţie – şi nici nu era sigur că ştiau. Doar dacă apelam la autorităţi i-am fi făcut să predea vechile arhive, iar eu şi Tara nu eram pregătite să facem pasul acesta. O parte din mine voia în continuare

să creadă că nimic din toate acestea nu era aievea. Însă a trebuit să-mi amintesc de scrisoarea pe care Noelle i-o scrisese Annei Knightly ca să realizez că toată povestea asta încâlcită era cât se

poate de adevărată.

Mă tot gândeam la copilaşii blonduţi, cu ochii verzi, ai lui Denise Abernathy. Fiica lui Denise a fost cea din urmă fată pe care a moşit-o Noelle. Întinsă lângă Ted, complet trează şi lucidă, mi-

am imaginat-o pe Noelle căutând cu disperare un nou-născut cu ochişori verzi sau cu potenţial de a deveni verzi, întocmai ca ai mamei şi ai surorii mai mari. Noelle parcă ar fi avut un al

şaselea simţ când venea vorba despre culoarea ochilor. Întotdeauna putea să-şi dea seama, înaintea celorlalţi, ce culoare definitivă vor avea ochii unui bebeluş. Mi-am închipuit-o rătăcind prin spital în toiul

nopții, ridicându-le bebeluşilor pleoapele, ca să le vadă culoarea ochilor. Cât de nebunească îmi părea această posibilitate, cât de ciudată! La fel de ciudat era şi să fii mamă-surogat, în

secret, de cinci ori la rând.

Măcar dacă am fi ştiut data exactă când se născuse copila Annei Knightly, totul s-ar lega, nu? Am şti numaidecât dacă fata blondă, cu ochi veni, a lui Denise

Abernathy, era cea pe care o căutam. În cele din urmă, am fi văzut dacă Noelle consemnase acea naştere care se desfăşurase îngrozitor de prost. M-am ridicat, tresărind. Oare puteam găsi arhivele

cu nașteri pe internet?

M-am dat jos din pat. Urma să mă lămuresc imediat.

După ce am coborât scara, am luat din frigider una dintre ciupercile umplute pe care le pregătisem pentru

petrecerea lui Suzanne şi-am aşezat-o pe un şervețel. Am ciugulit din ea, aşteptând să se deschidă computerul. După ce am căutat prin mai multe surse, am găsit pagina unde

erau arhivate naşterile din Carolina de Nord, dar nu puteam obţine nicio informaţie fără numele de familie şi prenumele.

Cu ochii în ecran, m-am gândit la Anna Knightly. Era

director al Oficiului pentru Copii Dispăruţi. Transformase pierderea ei într-o modalitate de a-i ajuta pe alţii. Deşi puţine, lucrurile pe care le aflasem despre ea mă făceau în egală măsură să o

simpatizez şi să-mi fie milă de ea. Cum se simţise când a descoperit că bebeluşul ei pur şi simplu dispăruse? Cum de a reuşit să meargă mai departe? Şi cum de a putut Noelle să-i facă una ca asta?

Nu voiam să aflu prea multe detalii despre viața ei personală; voiam doar să aflu când îi dispăruse copilul. Preferam să nici nu ştiu cum arăta această Anna. De îndată ce aflam la cine se afla copilul

ei, aveam de gând să las autoritățile să se ocupe de ea. Speram să n-o întâlnesc niciodată.

Totuşi, neavând acces la arhivele necesare, se părea că singura modalitate de a găsi vreo informație

despre dispariția copilului ei era să o găsesc *pe ea*. Am intrat pe pagina Oficiului pentru Copii Dispăruți. Mă mai uitasem pe site în treacăt, încercând să găsesc o biografie de-a ei cât de cât detaliată, dar nu era

niciuna. Pagina de internet era atât de plină de informaţii, încât nici nu ştiam de unde să încep.

Erau mai multe chestii utile pentru familii, formulare pe care le completai în cazul în care ai fi văzut unul dintre

copiii dispăruţi şi informaţii despre sistemul de alertare AMBER. Tot căutând, am dat peste nişte buletine informative în care Anna Knightly făcea referiri la anumite cazuri, dar nimic despre situaţia ei

personală.

După care, în sfârşit, m-am prins.

Oare până unde puteam să sap după informaţii despre un copil dispărut pe acest site? Am deschis un formular de căutare şi am tastat puţinul pe

care îl ştiam: Carolina de Nord. Sex feminin. Knightly. De câţi ani să fi dispărut? Am zis „treisprezece”, întrucât Noelle încetase să mai profeseze cu doisprezece ani în urmă şi în acelaşi an

fusese pentru întâia oară mamă-surogat. Am dat click pe „caută” şi am primit mesajul „0 rezultate găsite”. Poate că bebeluşul avea alt nume de familie.

M-am rezemat de spătarul scaunului, holbându-mă din

nou la ecran, şi abia atunci am observat literele verzi, de-o şchioapă, din josul paginii, unde scria: „caută pe site“. Am dat click pe ele şi a apărut caseta motorului de căutare. În sfârşit! Am tastat „Anna

Knightly" şi, brusc, îmi apăru în faţă o fotografie cu ea şi o scurtă biografie. Aş fi vrut să nu văd poza, dar era prea târziu. Am analizat-o atent. Avea un chip rotund. Nu bucălat, mai degrabă dulce şi delicat. Nu

avea părul prea lung, doar până la umeri, şaten-deschis şi uşor ondulat. Avea nişte ochi mari şi veni. Veni, întocmai precum copiii lui Denise Abernathy. Dar ceea ce m-a impresionat a fost zâmbetul ei. Nu

zâmbea larg, ci aidoma cuiva care a preluat conducerea unui proiect de anvergură. Un zâmbet cald, denotând încredere şi sobrietate. „Sunt aici ca să fac treabă”, lăsa de înţeles zâmbetul ei.

„Sunt aici ca să vă găsesc copiii”.

Am citit cele câteva rânduri de sub poză. „Anna Chester Knightly, în vârstă de 44 de ani, directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruți, lucrează pentru această

instituție de zece ani.

Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut dintr-un spital din Wilmington, Carolina de Nord, în 1994. Mai are o fiică, pe nume Haley."

Oh! Mai avea o

fiică. Eram aşa de bucuroasă!

Dar 1994? Atât de demult? Era dar că greşiserăm mult în privinţa datei. Am navigat înapoi la formularul pentru copii dispăruţi şi am schimbat „13“ – numărul de ani pe

care-i trecusem iniţial – în „17“, iar numele Lily Ann Knightly fu generat instantaneu.

Nu era vreo poză, ci doar câteva rânduri: „Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 şi a dispărut dintr-

un spital din Wilmington, Carolina de Nord, la scurt timp după naştere”.

Brusc, am simţit cum inima îmi tresare cu putere în piept. 29 august 1994. M-am dat cu scaunul înapoi de la

birou, până am ajuns în dreptul mesei lungi pe care pusesem registrele lui Noelle. L-am luat pe cel pe care scria „martie 1994-noiembrie 1994". L-am deschis încet, ținându-mi respirația în timp ce

dădeam paginile.

„Nu!“, am răbufnit cu voce tare, când am ajuns la pagina pe care o căutam, deşi ştiam prea bine ce era scris acolo. În partea de sus a paginii era numele pacientei: Tara

Vincent. Data era 31 august 1994 – aceeaşi dată la care Jenny se născuse prin cezariană, iar pe Tara o luaseră durerile facerii. Pentru prima oară, i-am mulţumit lui Dumnezeu că nu putusem să nasc

acasă, iar Noelle nici nu se apropiase de fiica mea. Am citit din nou notiţele lui Noelle, descriind travaliul lung şi deosebit de dificil al Tarei, care s-a sfârşit cu naşterea periculoasă şi riscantă din

dimineața de 1 septembrie. Am răsfoit rapid paginile, sperând ca Noelle să mai fi moşit vreun alt copil în preajma acelei date, însă următorul bebeluş se născuse pe 15 septembrie şi fusese

un băiețel. Am dat înapoi la descrierea naşterii Tarei, la numeroasele pagini pline de consemnările lui Noelle. Am citit ultimele rânduri, căutând un semn în scrisul lui Noelle, tremuratul aparte al

unei mâini nesigure, confirmând transformarea moaşei atente şi încrezătoare în femeia înspăimântată, care scăpase din greşeală din mâini copilul prietenei ei. Femeia care avea să fugă

până la spital ca să găsească un înlocuitor. Am studiat fiecare cuvinţel în parte, dar ştersese urmele cu pricepere. Am citit din nou cea din urmă propoziţie – „... este o frumuseţe de fată. O vor numi

Grace"; şi m-am întrebat dacă la momentul acela se referea la Grace pe care o născuse Tara cu adevărat sau la Grace cea de-acum, singura pe care am cunoscut-o şi iubit-o în toţi aceşti ani.

Grace care nu

aparţinea nici unuia dintre noi.

capitolul 37

Grace

M-am trezit la ora şase şi nu m-am mai chinuit să adorm la loc. Cleve urma să ajungă acasă în doar câteva ore. În e-mailul pe care mi-l

trimisese noaptea trecută îmi spusese că-l aduce un prieten cu maşina şi spera să ajungă acasă până în ora prânzului, deşi nu mă invitase să iau masa cu el şi nici nu-mi spusese că poate veni să mă ia,

ca să mergem să mâncăm undeva împreună. Dar în ultimele zile îmi trimisese mai multe e-mailuri şi mesaje decât de obicei, ca şi cum s-ar fi gândit mai mult la mine acum, că venea acasă. În e-mailul pe

care mi l-a trimis ieri după-amiază a încheiat cu „Ne vedem în curând!”, iar de atunci tot disecam acele patru cuvinte. Semnul exclamării era partea mea preferată.

Îmi plănuisem

toată ziua cu lux de amănunte. Dacă era frumos afară, puteam să mergem să ne plimbăm de-a lungul râului şi să stăm de vorbă. Adică să stăm de vorbă în *adevăratul* sens al cuvântului, aşa cum făceam

cândva. Sigur, eu speram să ne împăcăm. Era un weekend prelungit, aşa că, şi dacă nu era convins că suntem meniţi să fim împreună până la sfârşitul acestei zile, mai aveam la dispoziţie două zile

în care să-mi exercit şarmul. Poate că părea puţin calculat din partea mea, dar eu aveam ferma convingere că eram perfecţi unul pentru celălalt.

Îmi luasem zi liberă de la The Animal House, dar

acum îmi dădeam seama că mai bine m-aş fi dus la lucru câteva ore în dimineaţa asta, pentru că simţeam că-mi pierd minţile tot aşteptând să vină ora prânzului.

Eram pe Facebook pe la opt, când

mama a băgat capul pe uşă şi a întrebat, părând surprinsă:

— Te-ai trezit deja?

— Bănuiesc că asta-i o întrebare retorică, am spus.

— Isteaţă mai eşti! exclamă ea şi-mi zâmbi.

În ultima vreme, se comportase cam ciudat şi mi se părea că zâmbeşte de complezenţă. Zise apoi:

— Vrei să m-ajuţi la cumpărături? Am de făcut o groază de lucruri pentru petrecerea de

diseară.

— Nu pot, îmi pare rău. Trebuie să scriu o lucrare. Iar Cleve ajunge şi el acasă peste puţin timp.

Oare de ce adăugasem şi asta? Se pare că nu m-am putut abţine. Dar

trebuia să m-aştept ca acum să mă ia la întrebări.

— A, o să te vezi cu el? Vreau să spun, pe lângă faptul că vă vedeţi la petrecere?

Nu credea că e o idee prea bună, imediat mi-am dat

seama.

— Cred că da, am zis, ridicând din umeri ca şi cum puţin îmi păsa.

— Poţi să-l întrebi ce cursuri face şi cum i se pare la Chapel Hill.

I-am aruncat o privire de parcă

taman acum aterizase din spaţiu:

— Mamă, ştiu şi eu cum să vorbesc cu el.

— Bine, şi ce vrei să porţi diseară?

Era în dispoziţia aia în care îmi punea o sumedenie de întrebări; de

obicei, ştiam cum să fac s-o opresc, dar eram aşa de încântată de rochia mea, că am hotărât să i-o arăt. Mersesem cu Jenny la cumpărături luni, după ore, şi mă îndrăgostisem până peste cap de rochia

pe care o găsisem. Am scos umeraşul din dulap şi am înlăturat plasa albă care acoperea rochia. Mama suspină adânc, exact aceeaşi reacţie pe care o avusesem şi eu atunci când o văzusem în

magazin.

— Oh, Grade, este aşa de drăguţă!

Nu „drăguţă” încercam eu să fiu în ea. Voiam să fiu sexy şi sofisticată, dar înţelegeam la ce se referă. Era o rochie roşie, scurtă şi fără umeri. Era

confecţionată dintr-un material mătăsos şi avea în dreptul taliei o curea argintie. Poate că pe umeraş părea „drăguță”, însă pe mine arăta trăsnet. Jenny se jurase că aşa era.

— Mersi, am zis.

— Ce pantofi o să porţi?

Am scos şi pantofii roşii, cu barete. Mă cam uşurasem de toate economiile.

— Perfect, aprobă ea. Nu sunt nici prea înalţi. Eşti fată deşteaptă.

Mi-aş fi cumpărat eu mai înalţi, dar şi-aşa îmi era greu să merg şi în ăştia. Oricum, nu voiam să stau toată noaptea cu gândul la pantofi.

— Eu chiar nu m-am gândit ce-o să port, zise mama. Ai

mâncat?

— Încă nu.

— Vrei să-ţi fac nişte...

— Nu, mulţumesc. Sunt în regulă.

M-am aşezat din nou la computer şi am văzut că se uită la ceas.

— Eşti sigură că

nu vrei să vii cu mine? Te aduc înapoi până-n prânz.

— Chiar trebuie să mă ocup de lucrarea asta, mamă.

Mă bucuram că nu avea cum să vadă că eram pe pagina de Facebook,

monitorul fiind întors în direcţia opusă.

— Bine, zise ea. Atunci să ai o zi bună!

Bineînţeles că n-am scris lucrarea. Nici măcar n-am încercat. Am făcut o

parte din tema la mate, am mâncat o banană, m-am spălat pe cap, m-am uitat de o mie de ori la telefon, ca să fiu sigură că e deschis, şi am făcut schimb de comentarii cu mai mulţi prieteni de pe Facebook, pe

care nici măcar nu-i cunoşteam în persoană.

Pe la prânz, deja nu m-am mai putut abţine şi i-am trimis un mesaj: „Ai ajuns aksă?“

Mi-a răspuns în mai puţin de un minut: „Sunt aici de

peste o oră. N vdm la party?“

Parcă s-a prăbuşit cerul pe mine. Serios? „N vdm la party?” Cred că făcea mişto de mine. De ce nu acum? Puteam sta împreună toată după-amiaza. Ne-am

fi plimbat pe malul râului. Am fi vorbit. Am fi râs.

Loveam cu vârful degetelor tastatura telefonului. Am scris:

„Nu vrei să n vdm acum? N-am treabă.”

„Îl ajut pe tata.

Mai târziu."

M-am aşezat pe pat şi am început să plâng. Nu reuşeam s ă *înțeleg*. Aproape că mă simţeam la fel de rău ca atunci când se despărţise de mine. Am încercat să iau legătura cu Jenny,

dar n-a răspuns la telefon. Twitter a început să se smiorcăie, aşa că l-am lăsat să se urce pe pat. Ducă-se dracului de reguli! Ştia că sunt supărată, aşa că încerca să se strecoare lângă

mine. Mi-am îngropat fața în gâtul lui şi-am continuat să mă văicăresc.

După aproape o oră, m-am ridicat şi m-am uitat în oglindă. Mă înroşisem cu totul – aveam nasul, ochii

şi obrajii roşii. Trebuia să-mi revin, altminteri la petrecere aş fi avut o faţă de aceeaşi culoare cu rochia. Mi-am netezit hainele, am umezit un prosop şi mi-am şters ochii.

Nu-mi era deloc

foame, dar tare aş fi băut o cafea. Am coborât la bucătărie şi am văzut că mai era nişte cafea în cafetieră, dar era rece. Puteam s-o încălzesc în cuptorul cu microunde. Am deschis dulapul ca

să iau o cană. Ceva era diferit. Am găsit cana mea preferată, cea neagră, dar ceva lipsea, mi-am dat eu seama. Mama asta, mereu schimba locul lucrurilor, cât putea să mă enerveze! Dintr-odată, m-am prins. Cana de

călătorie mov, pe care i-o dăruisem tatei! Am deschis şi celelalte dulapuri, unul câte unul, căutând-o cu disperare, dar nu mai era.

N-aveam de gând să plâng. În niciun *caz*. Faţa mea abia

ce-şi mai revenise. În schimb, am luat telefonul şi am format numărul mamei.

capitolul 38

Tara

Aveam maşina plină de baloane. Fata cu prea multe piercing-uri de la magazin m-a întrebat ce culori aş fi vrut, dar i-am

spus să mă surprindă. În mod normal, acordam importanţă unor astfel de aspecte, însă acum îmi stătea mintea la altele; mă tot gândeam la petrecere, la ceea ce aflasem despre

Noelle, că fusese mamă-surogat, iar Sam fusese tot timpul la curent... toate acestea erau copleşitoare pentru mine. În toţi aceşti ani, el a ştiut! Dumnezeule mare! Ştiam că-şi dorise să-mi spună. Eram

impresionată de etica lui profesională. Eu, să fi fost în locul lui, nu ştiu dacă aş fi fost în stare să ţin un astfel de secret. M-am bucurat să aflu că Noelle apelase la Sam, totuşi. Să constat că

avusese atâta încredere în el.

În oglinda retrovizoare nu vedeam decât o mare de baloane şi mă îndreptam încet spre cofetăria de unde trebuia să iau tortul aniversar pentru Suzanne.

Faptul că mă aflam la volanul unei maşini pline de baloane nu era mai puţin periculos decât să trimiţi mesaje în timp ce conduci, mi-am spus. Am găsit un loc de parcare abia la jumătate de

stradă de cofetărie. Am parcat cu spatele şi m-am înghesuit pe cât posibil, neputând să mă uit decât în oglinzile laterale.

Mi-a sunat telefonul chiar după ce am oprit motorul şi m-am gândit că

era Emerson, care îşi amintise că mai trebuia să iau ceva. Nici măcar nu m-am uitat să văd cine suna.

— Bună, Em, am zis.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? urlă Grace, atât de

tare, că a trebuit să-mi îndepărtez telefonul de la ureche.

Nu ştiam ce făcusem, dar instantaneu m-am simţit vinovată.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat.

— Nu puteai să laşi măcar unul dintre lucrurile lui tati în casă?

După voce, era atât de furioasă, că nici nu mai semăna cu fata pe care o ştiam. Ce mai făcusem acum? Mi-am amintit de

partea de dulap unde înainte stăteau hainele lui Sam, iar acum rămăsese goală, adâncind senzaţia de pustiire. De noptiera lui, care fusese cândva plină de cărţi, stilouri şi inundată de lumina veiozei, iar acum nu

mai era pe ea decât o lanternă şi nişte baterii de rezervă. Dădusem de pomană cartoteca lui. Iar în sertarele de la birou se aflau acum articolele mele de papetărie şi nişte rechizite şcolare.

— La ce te referi?

am întrebat-o.

— La cană. La cana pe care i-am dat-o eu, zise ea.

Imediat mi-am adus aminte. Cum am văzut-o în dulapul meu, ditamai recipientul, complet nefolositor, ocupând degeaba

spaţiul printre celelalte căni. De ce aş fi păstrat un lucru pe care n-aveam să-l mai folosim niciodată? Mi-am amintit cum o băgasem în cutia cu destinaţia Goodwill.

— A! Of, nu… nu

ştiu ce-a fost în capul meu, draga mea. Am dat peste ea şi ştii că nu suport dezordinea, pur şi simplu am uitat că…

— Numai la tine te gândeşti, nu? urlă ea. Dacă *tu* nu suporţi dezordinea,

trebuie să te debarasezi de cana aia, nu? Nici măcar nu te-ai gândit să mă întrebi şi *pe mine*. Dacă atât de tare îţi displăcea, puteai foarte bine să mi-o dai mie şi o ţineam la mine în cameră, pentru că

eu n-am nicio problemă cu dezordinea, mamă! Mai mult, ştii ceva? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de *rahatul* tău de ordine!

Îmi închise, aşa că am rămas încremenită,

strângând telefonul în mână. Niciodată nu-mi mai vorbise astfel, cu atâta mânie şi mai ales cu un limbaj atât de colorat. Am privit însă dincolo de faptul că era pornită împotriva mea şi mi-am dat seama că

avea dreptate. Cât de egoistă am fost! Cât de proastă! Ea cumpărase cana aceea pentru Sam. De câte ori o vedeam, îmi aduceam aminte că nu mai este printre noi, iar asta mă durea cumplit. Dar

pentru ea, acea cană reprezenta o legătură de preţ cu cel pe care îl îndrăgise atât de mult.

Am sunat-o înapoi şi am simţit cum mi s-a pus un nod în gât, dar nu mi-a răspuns. Îmi

spusese tot ce avea să-mi spună.

Am scos maşina din parcare. Tortul putea să mai aştepte. Am condus până la Goodwill, am coborât din maşina în care pluteau vapori de heliu şi am ajuns la intrarea

din faţă. Acolo unde se făcea recepţia pachetelor am dat peste o femeie care îi dădea un scaun de bucătărie unui tânăr înalt şi deşirat, cel care emitea chitanţele.

— Mă scuzaţi, zilele trecute am

adus aici nişte lucruri şi trebuie să iau ceva înapoi. Se poate? am întrebat.

— Nu, doamnă, răspunse el şi luă taburetul, pe care îl aşeză deoparte, peste un teanc de cartoane. În niciun caz.

Mi-am aruncat o privire prin crăpătura uşii din spatele lui, unde am văzut că, într-o încăpere imensă, mai multe femei care purtau mănuşi sortau nimicurile puse la grămadă. Am încercat să văd dacă

nu zăresc şi mica mea cutie din carton, dar degeaba. Parcă aş fi căutat acul în carul cu fân.

— Îmi permiteţi să mă duc până în spate, poate dau de ea, am întrebat, arătând spre încăperea cu

pricina.

— Nu, doamnă. Nu avem voie să lăsăm pe nimeni să intre acolo.

M-am lăsat păgubaşă.

— Bine, am spus eu. Vă mulţumesc oricum.

M-am întors la

camionetă şi am luat-o din nou, cu atenţie, spre cofetărie, gândindu-mă în permanenţă la Grace, la cum trebuie să se fi simţit când deschisese dulapul acela şi văzuse că dispăruse şi cea din

urmă legătură materială dintre ea şi tatăl ei. Mi-am închipuit cum m-aş fi simţit eu în locul ei. Era o durere foarte greu de suportat..

După ce am coborât din maşină, aproape că am plutit

până acasă la Emerson, purtând cu mine norul de baloane care se înălţa în văzduh. Cum uşa ei era deschisă, am intrat direct şi am dat drumul baloanelor în sufrageria ei spaţioasă. Mi-am

ridicat ochii în tavan. Ventilatorul avea să ne facă nişte probleme, pentru că mai mult ca sigur trebuia să-i dăm drumul de îndată ce încăperea se umplea cu invitați. Dar aveam să las asta pe mai târziu.

— Em? am strigat.

— La bucătărie...

— Am venit. Trebuie doar să mai scot nişte chestii din maşină.

Am făcut din nou un drum ca să iau şi restul de baloane, apoi încă unul

pentru tort, pe care l-am adus pe uşa din lateral, care dădea direct în bucătărie. Am aşezat cutia pe blatul din granit şi i-am observat pe Shadow şi pe Blue, care amuşinau aerul din jurul meu.

Emerson spăla un

castron în chiuvetă.

— Salut, m-a salutat ea absentă. Am făcut loc pentru tort în frigider. Îți mulțumesc că ai mers să-l iei.

Am pus tortul în partea de jos a frigiderului. Restul rafturilor erau

încărcate, Dumnezeu ştie cu ce. Frigiderul lui Emerson nu oferea niciodată o priveliște drăguță.

— Am lăsat baloanele în camera de zi. Mai târziu o să le distribui mai strategic.

— Avem o mică problemă, zise Emerson. Curăţa de zor la castronul acela şi mi-am dat seama că o făcea pe fond nervos. Continuă: Sora lui Suzanne ne-a trimis nişte fotografii, iar Jenny trebuia să se

ocupe să facă un colaj din ele, dar nu s-a simţit bine, aşa că a urcat să se odihnească puţin. Crezi că poţi să te ocupi tu de asta? I-am zis să ducă pozele la mine-n birou.

— Sigur că da. Fac

orice, măcar să nu mă mai gândesc în permanență la... toate câte se întâmplă. I-am zâmbit lui Emerson, dar ea era prea sleită de puteri ca să-mi răspundă la fel. Ce-a pățit Jenny? am întrebat-

o.

— Crede că a răcit. Emerson a clătit în sfârşit castronul şi I-a pus în suportul de vase. Zicea că a început s-o doară în gât de când s-a trezit. M-a ajutat să aranjez farfuriile şi

tacâmurile pe masa din sufragerie, după care a picat lată. Eu cred că n-are chef să-mi dea o mână de ajutor, asta este tot. Dar o să se simtă mai bine până începe petrecerea.

Am văzut că în cafetieră mai era

nişte cafea, aşa că am dat să-mi pun puţină.

— Pot să mă servesc? am întrebat.

— Da, dacă nu te deranjează s-o încălzeşti puţin.

Emerson îşi şterse mâinile cu un

prosop şi se îndreptă cu paşi repezi spre cămară, fără să se uite măcar o clipă în direcţia mea.

— Te simţi bine, am întrebat, luându-mi din dulap o cană. Instantaneu mi-am adus aminte de

dulapul de-acasă, de-acum plin cu ceşti frumos orânduite, fără cana mov de călătorie, mai mare decât celelalte şi care făcea notă discordantă.

— N-am nimic, răspunse ea, scoţând din cămară

un pachet de şerveţele. Numai că... ei, îţi dai şi tu seama...

— Mda...

Am luat-o de după umeri. Ştiam că a vorbit cu femeia al cărei copil fusese purtat de Noelle. Oricât de ciudat mi

se părea totul, cred că lui Emerson îi venea cu atât mai greu să se obişnuiască. Nu avuseserăm răgaz să procesăm toate câte se întâmplaseră, iar acest lucru începea să ne afecteze pe amândouă. De

îndată ce se încheia petrecerea, puteam să ne bucurăm de un moment de respira.

Trăiam cu senzaţia că ar fi trebuit să mai ţinem un parastas în amintirea lui Noelle. Dat fiind că primul fusese închinat unei

femei pe care n-o cunoşteam cu adevărat.

— Ei bine, am început eu, turnându-mi cafea în cană, cred că am dat-o în bară rău de tot.

Scoase dintr-un sertar o foarfecă şi

se pregătea să taie ambalajul de plastic al şerveţelelor, dar se opri brusc:

— Cum adică?

Pentru prima oară de când ajunsesem, se uita fix la mine.

— Am aruncat cana de călătorie a lui Sam. Am băgat

cana de cafea în cuptorul cu microunde şi am apăsat pe temporizator. Am uitat că Grace a fost cea care i-a dat-o. Mai bine zis, nici nu m-am gândit la asta. Şi-a dat seama ce-am făcut, aşa că mi-

a dat telefon chiar când mă dusesem să iau tortul şi m-a făcut cu ou şi cu oțet. Nu cred că am mai supărat-o vreodată aşa de rău.

Emerson tăie pelicula din plastic, după care puse la loc foarfeca în

sertar.

— Las' că-i trece. Îşi revine ea.

— *Tu* te simţi bine? am întrebat-o. Mi se pare că eşti foarte abătută, aşa…

— Nu, doar că…

Scoase nişte şerveţele de hârtie şi păru că le

numără.

— Sunt vreo douăzeci şi patru, din câte ştiu eu.

Scria câte erau pe cotorul pachetului, dar nu mi-a venit să-i atrag atenţia.

— Nu vreau decât să iasă totul bine astă-seară, zise ea.

— Aşa va fi, draga mea. Cuptorul cu microunde ticăi, aşa că mi-am scos cana de cafea. Eu îmi fac griji cu privire la Grace şi Cleve totuşi.

— Crezi că poţi să te apuci de colaj? mă întrebă ea, de

parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

— Gata, mă duc acum.

Mi se păru că Emerson nu era deloc în apele ei, semănând mai mult cu mine, atât de grijulie cu toate detaliile, de parcă

tocul ar fi trebuit să iasă ireproşabil. Bun, urma să mă ocup de colaj, ca să ştiu c-am scăpat şi de asta, pentru ca apoi să văd ce mai era de făcut.

Am intrat în camera de lucru pe care Ted şi Emerson

o împărţeau şi am găsit pancarta imensă din carton alb, pe jumătate făcută. Jenny o aşezase pe una dintre măsuţele din cameră. Lângă ea se aflau un tub albastru cu lipici şi nişte fotografii. Unele

fuseseră mărite, iar altele nu. Am pus lipiciul şi fotografiile în mijlocul colajului şi le-am dus pe toate în bucătărie, ca să pot discuta cu Emerson în timp ce lucram.

Scotea pahare

pentru vin din dulap şi păru surprinsă să mă vadă când am intrat în cameră.

— Am zis că mai bine lucrez aici.

— Dar e mai mult loc în birou, nu te-ar stingheri nimeni.

— Mda, dar acolo trebuie să stau

singură, am spus, după care am pus colajul pe masă şi m-am aşezat pe scaun.

Am început să mă uit la fotografii. Aproape că uitasem cum arăta Suzanne brunetă, de mult nu o mai văzusem aşa.

Pozele din copilărie erau absolut adorabile; fusese genul acela de copil cu ochişori mari, albaştri şi strălucitori, în câteva poze apărea împreună cu Noelle, poze făcute de-a lungul timpului, pe

care îmi venea greu să le privesc. Mă întrebam: „Oare în poza asta este însărcinată? Sau poate în asta?”

Fostul soț al lui Suzanne, Zeke – pe care nu-l văzusem decât de câteva ori –, nu apărea în poze,

în schimb erau nenumărate poze cu Cleve, la vârste diferite.

Avea piele de culoarea nucilor pecan. Moştenise de la tată părul negru, cârlionțat, iar de la mamă – ochii albaştri. Fusese un

copil foarte frumos, iar ca tânăr bărbat, era şi mai şi.

— Cleve e frumos foc! O înţeleg pe Grace, am spus.

Emerson ştergea paharele de vin cu un prosop uscat şi nu păru să mă fi auzit. Grace îmi

spusese cândva că puteam să conversez de una singură – mulţumindu-mă cu postura de a o continua şi chiar de a sfârşi de capul meu. Numai că aici nu se aplica. Am luat o poză de-a lui

Cleve şi m-am dus până în dreptul chiuvetei, vrând să i-o arăt şi lui Emerson. O ţineam în faţa ei, ca să nu trebuiască să lase paharul jos din mână.

— Cred că aici are vreo trei ani, tu ce

zici? Nu-i aşa că-i drăgălaş?

Emerson abia dacă s-a uitat la fotografie. În schimb, puse brusc cârpa de vase şi paharul pe bufet şi mă luă strâns în braţe. Prea strâns, aş putea spune.

— Hei, s-a întâmplat ceva? am întrebat, mângâind-o pe spate.

— Te iubesc, zise ea. Îmi pare rău că sunt îngrijorată.

M-am tras înapoi. Am văzut că avea ochii plini de lacrimi, aşa că am

luat-o de mână. Am vorbit mai încet, în caz că Jenny sau Ted ar fi fost prin preajmă:

— Ce se petrece, Emerson? Este vorba despre Noelle? Oh, să nu-mi spui că eşti supărată din cauza bunicului tău!

Cumva a…

— Nu, el e bine. Cred că trebuie să-mi vină ciclul şi poate de-aia…

— Bine, am zis încet, dar deloc convinsă. Niciodată nu se mai plânsese din pricina sindromului

premenstrual. Ce-ar fi să te întinzi puţin? Pot să mă ocup eu de restul. Şi în plus, furnizorul vine abia pe la cinci să facă aranjamentele. Oricum, eu zic că ne-am descurcat bine, nu?

— Te-ar deranja? Părea atât de uşurată. Problema e că n-am dormit mai deloc noaptea trecută şi am...

— Hai, du-te, am îndemnat-o, împingând-o uşor pe hol. Totul e-n ordine. Nu-ţi face

griji.

— OK, gata. Mă duc, atunci.

M-am uitat la ea pe hol. Avea nevoie de un pui de somn şi probabil că n-ar fi reuşit să se odihnească deloc până mâine-dimineaţă, după

încheierea petrecerii. Trecea şi ea printr-o groază de probleme. Tot ceea ce aflaserăm despre Noelle. Faptul că bunicul ei era la azil. Petrecerea pentru Suzanne. Nu era de mirare că era istovită.

M-am aşezat la loc în faţa pozelor. Mai întâi trebuia să finalizez colajul, după care să mă gândesc la un mijloc de a decora încăperile cu baloane, iar apoi să mă asigur totul era pregătit pentru

caterer. Abia după toate acestea aş fi trecut şi pe-acasă, ca să mă îmbrac. Voiam să o fotografiez pe Grace în noua ei rochie roşie, dar aveam sentimentul că nu mă va lăsa. Îmi şi imaginam cum vom

arăta noi două în maşină, venind încoace. Eu sporovăind întruna. Ea la fel de tăcută şi, în continuare, mânioasă. Trebuia să punem lucrurile la punct înainte de petrecere, gândeam eu, în timp ce

lipeam într-unul dintre colţurile colajului o fotografie înfăţişându-le pe Suzanne şi Noelle. Era musai să terminăm odată cu asta.

Mi-am scos telefonul din geantă şi am format din

nou numărul ei, dar nu mi-a răspuns. N-avea să-mi uşureze situaţia.

capitolul 39

Noelle

Wilmington, Carolina de Nord

1994

— Vreau să fie ceva simplu, zise Noelle.

Ea şi Ian stăteau

în camera de zi a casei din Sunset Park, împreună cu Tara şi Emerson, pe care le desemnase să se ocupe de planificarea nunţii ei, din noiembrie. Ea nu avea experienţă şi, în mod sigur, nici

pricepere în această privință.

— Bine, poate fi simplă ca *stil*, zise Ian, dar mi-ar plăcea tare mult ca toți prietenii apropiați să fie acolo.

Noelle ştia că-l scotea din sărite pe Ian, tot reiterând

dorința ei ca totul să fie cât mai simplu. Respinsese din start ideea de a se căsători la biserică – un lucru pe care el şi-l dorise –, şi la fel procedase şi în privința închirierii unei locații pentru

petrecere. Inelul de logodnă cu diamant, pe care Ian i-l oferise, o făcea să simtă că-i atârnă greu pe mână, astfel că insistase să îl schimbe cu altul mai puţin ostentativ. El sugeră să facă nunta în

august, dar ea amână evenimentul pentru noiembrie, socotind că, până atunci, Tara şi Emerson aveau să-şi revină complet după naşterea celor doi copii. Tara trebuia să nască spre sfârşitul lunii

august, peste aproape o lună, iar Emerson pe la mijlocul lui septembrie. Amândouă urmau să fie domnişoare de onoare la nunta ei. Noelle avea mereu grijă să le trateze în mod egal.

— Poate că ar trebui să stabilim clar ce înseamnă „simplu“ pentru fiecare dintre voi, zise Tara.

Era aşezată la capătul vechii canapele a lui Noelle, ţinând pe genunchi o agendă

şi privind la cei doi cu entuziasm, bucuroasă că pune la cale o nuntă. Emerson stătea în celălalt capăt, iar privindu-le, lui Noelle i se păru că are în faţa ei două contragreutăţi – două femei cât se

poate de însărcinate, echilibrând talerele unei balanțe – pe canapeaua ei. De data aceasta, Emerson avea să reuşească. Avusese o serie de probleme cu sarcina, punând nervii tuturor la

încercare, şi deşi Emerson dorea să nască acasă, Noelle nici nu se gândea să-şi asume astfel de riscuri taman cu sora sa. Sigur, îşi propusese să asiste la desfăşurarea evenimentului la spital, unde un

ginecolog avea să răspundă de bunul mers al naşterii, şi fără îndoială că aceasta era cea mai bună variantă.

Cât despre Tara, atâta vreme cât totul părea în regulă cu sarcina ei, nu existau motive să

nu nască acasă.

— Pentru mine, ceva simplu înseamnă să mă pot căsători îmbrăcată lejer, explică Noelle. Înțelegi, cam cum mă îmbrac zi de zi.

Ian gemu scurt.

— Poate chiar desculță, zise

Noelle. Şi trebuie să fie Intr-un spaţiu deschis, asta clar.

— În noiembrie, îi reaminti Ian.

— Cu mâncare simplă. Poate vegetariană.

Îi aruncă o privire lui Ian, care arborase cel mai

înțelegător zâmbet al său.

El se uită la Tara şi la Emerson şi spuse:

— Vedeţi ce trebuie să suport?

însă o spuse pe un ton atât de iubitor, încât Noelle se aplecă şi-i dădu o

sărutare pe obraz. Era un băiat aşa de bun! Fără îndoială că vor avea o căsnicie reuşită.

— Ştii şi tu la ce te-ai înhămat, Ian, zise Emerson.

— Bun, haideți să vorbim serios un minut. Tara se

pregăti să scrie cu pixul în agendă. Dat fiind că nunta este în noiembrie, eu zic că este prea frig ca să riscăm s-o faceţi afară. De acord, Noelle?

Noelle încuviinţă şovăitoare. Oricât îi plăcea ideea de a se

cununa în aer liber, Tara avea dreptate. Acum, că insistase ca nunta să se țină în noiembrie, taman vremea îi punea bețe-n roate.

— Ce-ar fi dac-am face-o la mine acasă? propuse Tara. Avem suficient

spaţiu. Poate că, pe parcursul ceremoniei, nu va sta toată lumea jos, dar cert este că avem spaţiu berechet.

— Iar eu pot să fac câteva feluri de mâncare, adăugă Emerson, şi...

— Nu vreau să vă deranjaţi cu nimic, o întrerupse Noelle. Amândouă o să aveţi destule pe cap cu nou-născuţii şi, credeţi-mă, veţi dori să dormiţi ori de câte ori aveţi ocazia.

— Haide, lasă-ne

să te ajutăm măcar cu atâta lucru, spuse Tara, neținând seama de protestele lui Noelle. Ştii că ne face plăcere.

Ian se uită la Noelle şi spuse:

— Mie îmi place ideea s-o facem

acasă la Tara şi Sam. Putem să angajăm oameni care să mute mobila din casă şi care să deretice înainte şi după eveniment. Iar tu poţi să te îmbraci cum vrei.

— Ba nu, nu e chiar aşa, interveni

Tara. Eu şi Em o vom lua la cumpărături. Dacă o văd păşind spre altar îmbrăcată într-una dintre fustele ei uzate, jur că...

— Ce? O să fie un altar? Nu, nu, nici nu vreau să aud aşa ceva.

Chiar aşa simţea. Ura ideea ca toate privirile să fie aţintite asupra ei.

— E un fel de a spune, zise Tara. Vă puteţi căsători în faţa şemineului nostru.

Era o imagine drăguţă, ea cu Ian în

fața șemineului, ținându-se de mână, cu toți prietenii strânși în jurul lor. Fu surprinsă când constată că această idee o făcea să viseze cu ochii deschiși.

— Atunci, zise ea către Tara, mai bine

consultă-l şi pe Sam şi vezi dacă e de acord să facem nunta la voi acasă.

— Ei, Sam n-ar avea de ce să se împotrivească, zise Tara.

Noelle nu era la fel se sigură. Relaţia ei cu Tara se

aprofundase de-a lungul celor câteva luni de îngrijiri prenatale, iar Noelle descoperi că gradul de intimitate pe care îl experimenta cu pacientele ei obişnuite era cu atât mai intens în acest caz, când pacienta îi

era şi bună prietenă. Dar între ea şi Sam, lucrurile păreau să fie încă tensionate. Relaţia începea să se îmbunătăţească pe măsură ce el se implica din ce în ce mai mult în sarcina soţiei sale, dar Noelle ştia că Sam

avea nişte reţineri privind faptul că ea era moaşa copilului lor.

Şi nu din cauză că nu avea încredere în priceperea ei – pentru că avea –, dar părea că nu se simte deloc în largul lui arunci când ea era

prin preajmă, iar situaţia era delicată din punct de vedere emoţional.
Bineînţeles, Sam niciodată nu spusese nimic în acest sens; nici nu mai vorbeau atât de deschis unul cu celălalt. Şi tocmai

acest lucru – faptul că nu mai vorbeau – o făcuse pe Noelle să sesizeze stinghereala lui. Îi era dor de el şi se considera vinovată pentru distanţa dintre ei. Îşi aducea mereu aminte de noaptea aceea de pe

plajă – cu fiecare mişcare ce îi solicita spatele, oricât de mică, şi cu fiecare noapte nedormită, când muşchii i se încordau dureros şi nu se mai relaxau. Se vedea nevoită să ia mai multe medicamente pe

timpul zilei, iar noaptea – dacă nu se anunţa nicio naştere – era şi mai rău. Câtă durere era fizică şi câtă emoţională, se întreba ea, cât de multă izvora din sentimentul de vinovăţie şi din

dorul care părea să nu mai dispară?

Venise timpul p e n t r u *a obliga* totul să dispară.

— Ştii ce? îi zise ea lui Ian. Nici nu-mi mai pasă cum decurge totul. Sunt de acord cu tot ce-ţi doreşti tu. Nu vreau

decât să fiu soţia ta.

— Super! exclamă Emerson şi bătu din palme.

— Aşa te vreau! zise Tara şi notă ceva rapid în carnet.

Ian îi zâmbi, cu obrajii îmbujoraţi din cauza frumoasei surprize. Vru să-şi

încerce norocul şi întrebă:

— Atunci, ce zici, te mai gândeşti dacă mergem şi la biserică?

— Da, răspunse ea, dând aprobator din cap. Vrei tu să ne cununăm la biserică? Vom

merge la biserică!

Ce mai conta? îşi dorea să se mărite cu Ian. Îl iubea atât cât putea şi îşi propusese să se străduiască să-l facă fericit. Cu puţin noroc, poate în câţiva ani, vor avea ei înşişi o familie.

Pentru moment, stând acolo alături de bărbatul care o adora, cu cele mai bune prietene ale ei şi având la bord o doză de medicamente suficient de mare cât să-i atenueze durerea, se simţea

mai mulţumită şi mai fericită decât fusese vreodată.

capitolul 40

Emerson
Wilmington, Carolina de Nord
octombrie 2010

Ce naiba trebuia să fac acum?

Îmi dorisem ca petrecerea pentru

Suzanne să fie specială, numai că eram foarte adâncită în gândurile mele despre ceea ce aflasem cu privire la Tara şi Grace; din cauza asta, după sosirea invitaţilor, văzându-i pe toţi că râd, stau la taclale,

beau şi mănâncă, mi se părea că sunt cu totul absentă, de parcă aş fi privit totul de sub apă. Le vedeam feţele, dar totul era în ceaţă. Auzeam vorbele, dar nu le-nţelegeam. Nu-mi doream decât să se încheie noaptea

şi, mai mult decât orice, să nu trebuiască să ţin de una singură acest secret. Mă plimbam dintr-o încăpere în alta, iar în sufletul meu se dădea o luptă cumplită. Oare ce trebuia să fac?

Oamenii păreau

să se simtă bine. Toată lumea roia în jurul lui Suzanne, dădea noroc şi glumea, felicitând-o pentru împlinirea vârstei de cincizeci de ani, la care ajunsese cu greu; dar chiar dacă mintea nu mi-ar fi

fost plină de Grace şi Tara, tot m-aş fi simţit oribil. Din cauză că veniseră la petrecere mulţi dintre voluntarii din cadrul programului pentru bebeluşi, evenimentul în sine îmi aducea aminte de slujba de

comemorare pentru Noelle, care se ţinuse cu doar trei săptămâni în urmă. Trei săptămâni care păreau cât o viaţă întreagă. Lucrurile se mişcau prea repede pentru mine. Aveam senzaţia că totul se învârtea,

scăpând de sub control.

Ted veni către mine – mă aflam între living şi sufragerie – cu o băutură în mână. Mă mângâie pe umăr şi-mi spuse:

— Hai că aţi făcut o treabă bună, Em.

Ţie cum îţi mai este? Ştiu că n-ai prea dormit azi-noapte...

— Sunt bine, am răspuns zâmbind.

Sau cel puţin aşa am vrut să cred, că am schiţat un zâmbet. N-aveam nici cea mai vagă

idee ce făceam. De epuizare şi nelinişte mă simţeam ca drogată. Nu dormisem aproape deloc cu o noapte în urmă şi chiar dacă îi spusesem Tarei că aş fi vrut să trag un pui de somn, de fapt minţisem. Nu voiam

decât să nu mai stau prin preajma ei. Abia dacă o puteam privi în ochi. Era ca şi când cea mai bună prietenă urma să moară în curând, iar eu nu puteam face nimic ca să opresc asta, şi nici măcar s-o avertizez.

Regretam amarnic că încercasem să aflu mai multe despre trecutul lui Noelle. Că nu aruncasem la gunoi cutia aceea blestemată, cu felicitări, bileţele şi scrisori, aşa cum mă sfătuise Ted. Încă

mai puteam s-o fac. Să arunc scrisoarea, articolele şi cărţuliiile cu arhive. Să alung acest coşmar. Tot ce trebuia să fac era să-mi ţin gura. Dar ştiam că mi-ar fi fost imposibil să ţin un asemenea secret

tot restul vieţii.

Grace şi Tara ajunseseră mai devreme, pentru că Tara voia să mă ajute cu ultimele detalii. Am sesizat numaidecât starea de tensiune ce plutea între ele, iar frustrarea Tarei că

nu reuşise s-o împace pe Grace se cunoştea cu ochiul liber. Evident, Grace n-o iertase pe Tara pentru... ce făcuse Tara? Aruncase cana lui Sam? Oh, ce lucru minor! Ce mărunţiş, ce lucru absolut neînsemnat!

Totuşi, Grace încă era supărată. Abia dacă mă salutase înainte să urce în cameră la Jenny, în timp ce Tara rămăsese să stea de vorbă cu furnizorul şi cu barmanul, iar eu mă prefăceam că-mi fac de lucru prin

casă, ca şi când aş fi fost ocupată.

Toţi copiii erau acum sus – Cleve, Jenny şi Grace. Au stat puţin printre adulţi, ca să nu pară nepoliticoşi, după care s-au făcut nevăzuţi. Jenny părea puţin răcită,

dar altfel se simțea bine; se supărase însă, din pricină că nu era prezent şi Devon. Plecase cu părinţii la sfârşit de săptămână. Cleve mi s-a părut şi mai frumos acum, după ce fusese plecat de-acasă o lună şi

jumătate. Dar îmi canalizasem atenţia asupra lui Grace: i-am analizat în detaliu trăsăturile, căutând să găsesc chiar şi cea mai mică asemănare cu Tara ori Sam. Era foarte frumoasă. Niciodată nu o

văzusem pe Grace din această perspectivă. Sigur, fusese mereu drăgălaşă. Dar frumoasă? Rochia roşie i se mula perfect pe corp. Nu era provocatoare, dar se ghiceau formele atrăgătoare,

decolteul discret, şi am observat că lui Cleve îl alunecau inevitabil ochii spre Grace.

Îşi lăsase părul des şi lucios pe spate şi îşi făcuse un machiaj fumuriu al ochilor. Nu era fardată vulgar, dar

suficient cât s-o schimbe. Mereu avusese nişte ochi mai neobişnuiţi. Căprui, ca ai Tarei dar, când te uitai mai de aproape, se observau în interiorul irisului mici irizaţii de culoare verde jad.

Nu ştiu exact ce făcuse în seara aceasta, dar ochii ei păreau mai verzi ca niciodată. Brusc, mi se păru că nu mai seamănă deloc cu Grace pe care o ştiam şi m-am simţit deznădăjduită încercând să o

găsesc în această tânără femeie pe puştoaica pe care o iubeam. Mi se păruse mereu că seamănă cu Sam, nu neapărat la trăsături, cât la anumite particularităţi. Avea acelaşi zâmbet

timid, care pe Sam îl făcea să pară binevoitor şi cald, iar pe Grace – reţinută şi nesigură pe ea. Am simţit că mi se strânge sufletul când am remarcat nesiguranţa ei în preajma adulţilor de

la petrecere, încercând să le răspundă la întrebări în condiţiile în care nu-i ştia prea bine. Această fată era o parte din noi şi o iubeam nespus. Cu toţii contribuiserăm intr-un fel sau altul

la creşterea ei. În niciun caz nu eram dispusă să renunţ la ea. Şi nici n-aş fi permis nimănui să o ia de lângă Tara acum, după ce ea îl pierduse pe soţul ei. *Nu putea* s-o piardă şi pe ea, nu? Cu siguranţă nu fizic.

Nimeni nu ar fi luat-o pe Grace de lângă mama ei acum, că avea şaisprezece ani. Dar ce ştiam eu despre dispoziţiile legale într-o astfel de situaţie neobişnuită? Nu *ştiam nimic*, iar asta mă speria. Mai mult

decât atât, mă gândeam ce ar simţi Tara când ar afla că bebeluşul pe care îl născuse a murit. Oare ce făcuse Noelle cu el? Nici nu voiam să mă gândesc la biata făptură, acea fetiţă uitată, după care nu

plânsese nimeni.

Puteam foarte bine să nu dezvălui nimic, mi-am zis. Absolut nimic. Să jelesc singură bebeluşul Tarei. Să nu mai spun nimănui adevărul despre Grace. În schimb, chiar în

timp ce mă gândeam la această posibilitate, m-am trezit căutându-l pe Ian prin toate camerele. Simţeam nevoia să împart această povară cu cineva care o iubea pe Tara – şi ştiam că acea persoană era

Ian.

Cineva care înțelegea implicațiile acestei probleme şi din punct de vedere legal.

L-am văzut stând de vorbă cu Tara şi cu alți câțiva oameni în camera de

zi; m-am uitat la el până ce am văzut că se îndreaptă spre barul provizoriu, unde puteam să-l anunţ că vreau să vorbim între patru ochi.

— Trebuie să-ţi spun ceva, i-am zis.

— Referitor la ce

ai discutat cu Angela? întrebă el, ridicând din sprâncene, pe sub ochelari.

— Cine? Pentru o clipă, uitasem complet cine era Angela. Ah, nu. Despre altceva, dar nu aici. Poți să treci

mâine pe la mine? După-amiază devreme?

M-am gândit că Ted ar fi fost plecat să arate nişte imobile, iar Jenny mai mult ca sigur ar fi mers prin oraş, cu Devon sau Grace.

— E urgent, Em?

Ştii, trebuie să plec din oraş mâine-seară şi am cam multe de făcut.

Am clătinat din cap şi cred că Ian a observat cum mi se strânseseră lacrimi în colţurile ochilor, pentru că, aşezându-şi mâna pe braţul

meu, zise:

— Bine. O să vin.

— Te rog să nu-i spui nimic Tarei, l-am rugat, aruncând o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu mă auzea nimeni.

Ian se încruntă:

— Ce se

întâmplă?

— Îți spun mâine.

M-am îndepărtat de el, lăsându-mă din nou în voia mulţimii. „Gata. În sfârşit, am luat o decizie”, mi-am spus. Şi totuşi nu simțeam nici cea mai mică uşurare.

capitolul 41

Grace

Cleve era diferit. Cum e posibil ca un om să se schimbe atât de mult în doar o lună şi jumătate? Serios! Până şi aspectul i se

schimbase. Când el şi Suzanne au ajuns la petrecere, mi s-a părut că nici nu-l cunosc. Eram sigură că acum era mai înalt şi că faţa lui avea altă formă sau cam aşa ceva. A venit direct la mine şi m-a îmbrăţişat.

— Arăți grozav, spuse el.

Am observat că singurul lucru care nu se schimbase la el era felul în care mirosea. Mi-ar fi plăcut să-l țin încontinuu în braţe şi să-i simt parfumul.

Am stat puţin la petrecere, iar după aceea, eu, Jenny şi Cleve am urcat la etaj şi ne-am dus în camera de rezervă, ca să mai stăm de vorbă. Parcă eram din nou prieteni cu toţii, atât şi nimic mai mult, cu

excepția faptului că nu-mi venea să spun nimic. Jenny și cu mine i-am arătat lucrușoarele pe care le făcuserăm pentru programul cu bebeluși, inclusiv plăsuțele pentru trusouri, pe care învățasem să le fac

de una singură; Cleve a spus că era frumos din partea noastră să ne ocupăm cu asta, dar mi-am dat seama că îl plictiseam. Vorbea mult despre facultate şi se vedea că începuseră să-i placă la nebunie

baschetul şi echipa de sport a universităţii Carolina de Nord. Jucase baschet şi-n liceu şi ţin minte că mereu mi-a plăcut să-l văd la meciuri, chiar şi înainte să ieşim împreună.

— Şi eu vreau să

merg la Carolina, zise Jenny. Cât de tare ar fi să ajung la Chapel Hill!

Stăteam amândouă pe saltea şi ne dăduserăm jos pantofii. Rochia mea era perfectă pentru etalat, dar era mai mare chinul când

trebuia să stau jos. În permanenţă trebuia să-mi trag fusta mai jos şi să-mi ridic decolteul. Jenny purta o rochie tare drăguţă, vaporoasă, dar arăta groaznic. Era în pragul unei răceli, avea vocea răguşită

şi umbla cu batistuțele de hârtie după ea.

— Jen, n-ai cum să intri la Carolina dacă habar nu ai ce vrei să faci cu viața ta, zise Cleve. Chiar dacă te numeri printre cei mai populari elevi,

degeaba! Notele mici te trag în jos. Ce, n-am dreptate? întrebă el.

— Du-te naibii! zise Jenny râzând. Pot şi eu să intru dacă tu ai reuşit.

— Eu am avut medie mare, zise el.

— Da, dar tu eşti

pe jumătate negru, de-asta ai intrat.

— Eşti nepoliticoasă! am spus, lovind-o uşor cu piciorul pe Jenny.

Practic, acestea au fost primele cuvinte care mi-au ieşit pe gură de când

urcaserăm toţi trei. Oare de ce mă simţeam aşa de intimidată în prezenţa lui?

Cleve rânji:

— Mda, probabil că mi-a prins bine, recunoscu el.

— Mai am timp să mă lămuresc, zise

Jenny. Tot ce ştiu este că mi-ar plăcea să fac ceva ca să-i ajut pe ceilalți.

— Şi, la naiba, cam ce opţiuni ai în sensul ăsta? Ce, vrei să te faci asistentă?

— Sau medic, misoginule! râse Jenny. Aşa vorbeau

mereu unul cu celălalt. Sau poate profesor ori avocat. Ceva de genul ăsta, în niciun caz arhitect, că ăştia ajută doar clădirile, continuă ea.

— Doamne, ignorantă mai eşti! zise Cleve. Dar în

clădirile alea cine locuieşte, cine lucrează?

Mă uitam la mâinile lui, cum se juca, aruncând o suzetă dintr-o mână în alta. Mi-l închipuiam atingându-mi coapsele uşor cu

palmele acelea, pe sub fustă. Serios vorbesc, dacă n-ar fi fost Jenny de faţă, m-aş fi ridicat, mi-aş fi descheiat fermoarul rochiei şi m-aş fi aruncat în braţele lui. Bine, poate exagerez. Dar cert este că asta mi-

aş fi dorit.

— Măcar Grace are o ambiţie. Ce, mai ştii mulţi în stare să scrie la fel de bine ca ea? zise Cleve. M-a luat pe nepregătite când l-am auzit rostind numele meu.

— Da, dar e greu

să faci bani ca scriitor, se pronunță Jenny.

— Greu, dar nu e imposibil. Măcar ar face un lucru care-i place, iar asta contează cel mai mult.

Vorbeau despre mine de parcă nici

n-aş fi fost acolo, dar puţin îmi păsa. Cleve îmi zâmbea. În felul lui cuceritor, cu toată gura. „încă mă mai iubeşte”, am gândit. Voiam ca Jenny să dispară. Mi-ar fi fost mult mai uşor să vorbesc cu el dacă

am fi fost doar noi doi.

Cleve aruncă suzeta în aer şi o prinse. Se ridică şi propuse:

— Hai mai bine să mergem prin parc. Ne-a văzut toată lumea la petrecere. Nu-i nevoie să mai

stăm pe-aici.

„O, da, în parc!” De-atâtea ori am fost să ne plimbăm pe-acolo, serile! Acolo am făcut dragoste.

— Da, e o idee bună, zise Jenny şi se ridică şi ea.

— Hai, vă prind

din urmă, spuse el, îndreptându-se spre hol.

Bănuiesc că voia să meargă la baie. Am apucat-o pe Jenny de braţ înainte să coborâm scările.

— Jen, n-ai putea să rămâi aici? am

întrebat. Te rog! Nu te supăra pe mine, nu vreau decât să vorbesc cu el între patru ochi.

Păru puțin surprinsă, însă doar pentru o clipă:

— Nicio problemă. Oricum, mă simt ca dracu'. Spune-i că

m-a chemat mama s-o ajut cu ceva.

— Eşti cea mai tare, i-am spus, îmbrăţişând-o.

— Bine, dar… să ai grijă, OK? şi-a încreţit ea nasul.

Eram deja la jumătatea scărilor:

— O să am!

N-aveam de gând să păţesc ceva.

L-am aşteptat pe peluza din faţă şi l-am văzut venind pe alee. Ieşise pe uşa din spate, vrând probabil să evite toţi invitaţii din living.

— Jenny a trebuit

s-o ajute pe maică-sa, l-am anunțat, când s-a apropiat suficient cât să mă poată auzi.

— Grozav, zise el, dar mi-am dat seama că a vrut să spună „hm, mda, bine”, în niciun caz „mamă, ce bine!”

Ne-am îndreptat cu paşi mici spre parc, păşind prin ochiurile de lumină aruncată de stâlpii stradali. Cleve spuse după un minut:

— Poate că ar fi fost mai bine să fie şi Jenny cu noi.

— De ce?

— Aşa… nu-i o idee prea bună ca noi doi să fim de capul nostru.

Am râs:

— Dar ce, crezi că avem nevoie de însoţitor?

— Da, de fapt, chiar da! Mai ales că tu arăţi cum arăţi în

seara asta.

„Of, Doamne!”

— Mulţumesc, i-am zis.

— Vorbesc serios. Chiar mă uitam la tine mai devreme şi mă gândeam cât de nemernic am fost că m-am despărţit de tine.

Oare voia să ne împăcăm? Mi-a venit să-l întreb, dar am zis că e mai bine să nu-mi forțez norocul.

— Mda, am spus. Chiar ai fost.

— Dar am făcut ce trebuia, Grace. Adică, sigur, tu arăți

uluitor. Jur că în seara asta arăţi ca de optsprezece ani. Dar dacă ne-am împăca, n-aş face decât să te rănesc. Acum stau la trei ore depărtare şi vreau să cunosc alţi oameni fără să mă simt vinovat în

privința asta.

— Alte fete, vrei să spui.

Nu era prima oară când discutam despre asta.

— Fete. Băieți. Oameni noi, în general. Îmi place să mă simt independent în

acest moment, zise el, băgându-şi mâinile în buzunar.

— Ştiu toate astea, am spus. Şi nu mai vreau să discutăm despre asta. Am înțeles. Nu e nevoie să-mi ţii iar o întreagă prelegere.

Pur şi simplu nu

voiam să mai simt ceea ce simţisem prima oară când am atins subiectul. Atunci, mă duruse foarte mult.

— Bine, atunci.

Niciunul dintre noi nu mai scoase o vorbă timp de două minute. Am văzut

că ne apropiam de intrarea în parc.

— Te-ai apucat de lucrarea aceea pentru cursul lui Rhinestadt? întrebă el, şi mi-am dat seama că încerca să găsească un subiect de conversaţie.

— Încă nu. Tot

sper să uite de tema asta, dar se pare că nu. Şi tu a trebuit să scrii un astfel de eseu când o aveai profesoară?

— Daaa... Am scris un rahat, despre cum este să ai părinţi divorţaţi. Că mi-a fost greu să

merg ba la unul, ba la celălalt. Prostii de-astea. I-a plăcut. Dinadins am evitat să pomenesc despre faptul că părinţii mei erau de rase diferite, ca să văd dacă aduce ea vorba. Dar n-a făcut-o, a fost de treabă.

— Ei bine, am să scriu şi eu eseul, până la urmă, am spus, deşi renunţasem de mult la idee.

— Dar de ce nu te-apuci de el mai repede? Tu scrii aşa de bine, l-ai da gata într-o oră.

— Poate că mi-ar fi fost mai uşor în urmă cu un an. Acum însă, nu-mi arde să scriu nimic care are legătură cu familia mea. Tata e mort, iar mama aproape c-a uitat complet de existenţa lui.

— Îmi pare rău, Gracie, zise el, cuprinzându-mă cu un braţ. Ştiu cât e de nasol.

Atingerea lui mi se părea aşa de caldă şi de familiară! Aş fi vrut să ne oprim din mers şi să mă ghemuiesc la pieptul

lui, iar apoi să stau aşa pentru o vreme. Intraserăm deja în parc şi ne îndreptam spre locul de joacă pentru copii, de parcă am fi fost setați pe pilot automat.

— O să pleci de-aici în mai puțin de

doi ani, zise el.

însă gândul acesta nu mă liniştea câtuşi de puţin. Era greu să mă entuziasmez la gândul că urma sa plec, când nici nu ştiam încotro să mă îndrept. Singurul lucru adevărat de

care mă puteam bucura era braţul lui pe umărul meu şi felul în care ni se sincronizau paşii, corp lângă corp.

— Ştiu, am zis. În curând trebuie să mă înscriu şi pentru testul de admitere la facultate.

Nu-mi venea să cred că vorbeam cu el despre asta. Ca să fiu sinceră, îmi era greu să vin cu idei despre ce aş fi putut să vorbesc cu el. Toate gândurile mele se îndreptau spre o potenţială împăcare. Mi-ar fi

plăcut să fiu la fel ca mama în conversaţiile cu ceilalţi. Ei îi veneau instantaneu idei despre ce putea vorbi cu oricine. *Oricine*. Un străin de la magazin. „Ah, şi dumneavoastră vă place conopida? 11

în doi timpi şi trei mişcări, o auzeai vorbind cu interlocutorul ei despre casele lor sau pomenind de locurile în care crescuseră. Cum o fi în stare să facă asta? *îl iubeam* pe Cleve şi, înainte ca

totul să se năruie în jurul meu, chiar reuşeam să vorbesc uşor cu el, numai că acum nu-mi treceau prin minte decât lucruri pe care, dacă le-aş fi spus, aş fi sfârşit plângând.

— Nu mai amâna, mai mult ca sigur

vei don să dai testul încă o dată, mă sfătui el. Mai ţii minte ce punctaj mic am luat eu prima oară?

— Mda, am bolborosit, deşi nu-mi aminteam câtuşi de puţin.

Nu-mi aminteam

decât de scrisoarea care-l anunţa că fusese acceptat la Carolina. Atunci am realizat că avea să plece.

— Chiar mi-a fost dor de tine, i-am spus, deşi ştiam că făceam o mare greşeală.

Nu răspunse imediat, dar îşi lăsă braţul în jos de pe umărul meu şi se aşeză într-unul din leagăne.

— Schimbi subiectul. Anul acesta trebuie să te gândeşti la facultate. Ştiu că la

sfârşitul anului trecut ai avut note mici, dar o să înţeleagă toată lumea cu vederea dat fiind ce s-a petrecut cu tatăl tău. Anul ăsta trebuie neapărat să te pui cu burta pe carte.

Mi-am scos pantofii din picioare şi m-am aşezat în leagănul cel mai apropiat de-al lui.

— Nu-mi stă mintea la aşa ceva. Mi se părea că m-aş fi adresat mai degrabă profesorului îndrumător, şi nu

iubitului meu – fostului meu iubit. Ştii, mie nu mi-ar păsa dacă am fi avut o relaţie de la distanţă, i-am zis.

— Grace... nu începe iar.

— Poţi şi să ieşi cu alte fete atâta vreme cât nu... ştii

tu. Sunt conştientă că trebuie să-ţi faci noi prieteni.

— Uite, zise el, cine ştie cum va fi în viitor? Pentru moment însă, simt că trebuie să căpătăm cât mai multă experienţă privind lumea.

Amândoi. Cum putem şti cine s-ar potrivi cu adevărat cu oricare dintre noi, dacă nu cunoaştem mulţi alţi oameni?

Încercam să citesc printre cuvinte cât puteam de repede. Altfel

spus, zicea „Tu eşti cea pe care o doresc, dar vreau să pot spune că am ieşit şi cu alte tipe, pentru ca atunci când mă întorc la tine, să fiu sigur că am făcut alegerea potrivită11. Dar trebuia să-i pun şi întrebarea care-mi

măcina sufletul:

— Te vezi cu altă fată?

— Nu, răspunse el ferm. După ton, ai fi zis că merită o medalie pentru că încă nu se combinase cu alta. Nu vreau să mă simt constrâns în niciun

fel. Cam asta e ideea principală. Nu vreau decât să am de-a face cu cât mai mulţi oameni şi să mă simt bine.

Îl credeam. Poate că m-a indus în eroare de câteva ori, dar asta nu-l făcea un mincinos; nu

unul mai mare decât mine, şi am simţit cum mi se ia o greutate de pe umeri.. Ce bine că nu cunoscuse încă pe nimeni! încă nu. Deci mai existau speranţe.

Niciunul dintre noi nu se balansa în

leagăn. Ne ţineam de lanţuri, împungând puţin aerul şi cu picioarele atârnând în groapa plină cu nisip de dedesubt. Dintr-odată, am simţit că nu mai suport distanţa dintre noi. Aşa că m-am ridicat şi m-

am dus în dreptul lui. Ştiam cum trebuia să procedez. Ce trebuia să fac ca să schimb totul în mai puţin de un minut. Am prins lanţurile leagănului chiar deasupra mâinilor sale şi m-am aplecat ca să-l

sărut. Nu s-a împotrivit deloc. Ştiam că aşa va fi, iar când în sfârşit mi-am dezlipit buzele de ale lui, mi-am coborât mâna şi i-am simţit penisul întărit în pantaloni. Mă prinse de mână, mai mult ca să mi-o

ţină acolo decât s-o îndepărteze. Dar eu m-am dat înapoi, mi-am tras rochia în sus şi mi-am strecurat degetele pe sub partea de sus a lenjeriei intime.

— Of, Grade, nu… murmură el, dar nu vorbea serios. Când

m-am aşezat în leagăn – pe el – era la fel de pierdut ca şi mine.

capitolul 42

Grace

— Nu vreau să merg la biserică azi, i-am spus mamei la micul dejun, a doua zi după petrecere.

Mă rog, *ea* lua micul dejun. Terci

de ovăz cu banane. Eu eram prea agitată ca să mă ating de frigănelele din farfuria mea.

— Hai, te rog, vino cu mine, draga mea! zise ea. Astăzi o să cânt singură.

Era deja îmbrăcată în ținuta

ei de biserică – pantaloni bej, bluză albă, sacou albastru, iar la gât purta un şal cadrilat, alb cu albastru. Eu eram încă în tricou şi pantalonii de pijama.

— Sunt foarte obosită. Nu vreau

decât să stau acasă, bine? am zis.

Păru dezamăgită – poate chiar puțin rănită – însă, la drept vorbind, niciodată nu m-am omorât cu mersul la biserică. Cel mai mult îmi displăcea faptul că, după

slujbă, toată lumea rămânea la tot soiul de discuţii. Bineînţeles, aceasta era partea preferată a mamei. Singurul lucru care făcea mersul la biserică suportabil era faptul că Jenny rareori lipsea. Dar eram

sigură că astăzi rămăsese acasă, fiind răcită, şi oricum aşteptam un telefon de la Cleve. Voiam să mă mai văd cu el înainte să plece. Chiar dacă ar fi trebuit să stea trei zile, prietenul său, cel care-l adusese,

trebuia să se întoarcă în seara aceasta, iar Cleve era nevoit să plece cu el.

Azi-noapte, târziu, am sunat-o pe Jenny ca să-i spun cât de grozav merseseră lucrurile între noi.

— V-ați împăcat? a întrebat ea, cu o voce aşa de răguşită, că abia dac-am auzit-o.

— Nu am vorbit chiar despre asta, i-am răspuns.

N-am prea stat de vorbă, am trecut direct la fapte.

Acum, zâmbeam în timp ce muşcam câte-un dumicat din pâinea prăjită, amintindu-mi vorbele mamei din urmă cu două săptămâni: „trebuie să faci ceva“. Ei bine, mami, am făcut-o şi ai avut

dreptate.

Vai, Doamne, cât de tare a fost de data asta! Cu totul altfel decât prima oară. Parcă am trecut pragul spre o cu totul altă lume. Şi Cleve şi-a dat seama că a fost altfel, căci nu mai

contenea să exclame „La naiba!” după ce-am terminat. M-a ținut în brațe, sărutându-mi părul – a fost o noapte minunată!

— Cum a fost noaptea trecută, cu Cleve? m-a întrebat mama.

Mi-am ridicat privirea spre ea, având impresia că-mi auzise gândurile. Oare ştia ceva?

— Cum... adică? am întrebat.

— Cum a fost... să-l vezi? Sorbi puţin din cafea. Mi-am făcut griji c-o să-

ţi fie greu.

— N-a fost mare lucru. Ne înţelegem bine.

Mă privea de parcă nu m-ar fi crezut, aşa că am simţit nevoia să mă ridic de la masă şi să-mi pun farfuria pe blatul din

bucătărie, numai să nu trebuiască să mă uit în ochii ei.

— Atunci, mă bucur s-aud asta. Şi cum ţi s-a părut petrecerea?

— A fost drăguţă.

Mi-am aruncat felia de pâine prăjită la gunoi, sub

chiuvetă.

— Să ştii că încă mă simt prost în legătură cu acea cană de călătorie, Grade, zise ea.

— N-am chef să vorbesc despre asta.

N-aveam de gând s-o las să scape aşa uşor.

Se ridică şi se uită la ceas. Abia aşteptam să plece. Mi-era teamă ca nu cumva să sune Cleve cât timp ea era încă acasă. Mobilul meu era pe bufet şi mă uitam mereu la ecran, aşteptând să se lumineze.

— Mai târziu, în după-amiaza asta, trebuie să merg la o întâlnire cu comitetul de la cor. Trebuie să ne vedem la Port City Java şi să stabilim piesele muzicale pentru restul anului. Vrei să vii şi tu? Ai

putea să-ți faci temele acolo, iar după aceea mergem să luăm masa... zise ea.

Nu înțelegeam cum putea *să se uite* măcar la Port City Java, ținând cont că pe acolo trecuse tata ultima

oară, chiar înainte să moară.

— Nu, mersi, cred că am să stau cu Jenny.

M-am spălat puțin pe mâini şi m-am şters cu un prosop de hârtie. N-aş fi putut să-i spun că urma să stau cu

Cleve. Asta n-ar fi dus decât la un alt şir interminabil de întrebări.

— Poţi să faci puţină curăţenie la tine în baie, te rog? Nu arată deloc bine, zise ea, îndreptându-se spre uşă.

— Bine, am răspuns.

Nu voiam decât să plece mai repede.

Pe la zece şi jumătate, mi-am luat mobilul cu mine şi m-am întins pe canapeaua din camera de zi. Mi-am

spus că trebuie să se fi trezit până la ora asta. Aşa că i-am trimis un SMS: „Te-ai trezit?”

Mi-a răspuns după câteva secunde: „Da. Merg spre fac.“

Poftim? M-am ridicat, holbându-mă la mesaj. „Ai zis

k pleci diseară!" i-am scris, iar apoi am aşteptat impacientată răspunsul lui.

„Prietenu' meu trebuia s-ajungă dvrm. Sorry."

Am rămas cu ochii pironiţi pe ecran. La dracu' cu

mesajele! I-am format numărul.

— Salut! zise el când răspunse.

— Nu-mi vine să cred că ai putut să pleci fără să treci şi pe la mine! i-am reproşat.

— N-am vrut să te trezesc.

— Vino înapoi!

Parcă aş fi fost un ţânc de cinci ani. „Să nu plângi”, mi-am spus. „Să nu cumva să plângi.”

Nu zise nimic. Se auzea muzică de la radioul din maşină.

— Coteşte spre ieşirea asta, îi zise

el amicului său. Aşteaptă puţin, Grace. Facem acum o oprire. Te sun eu într-un minut.

Am aşteptat pe canapea, sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi, cu ochii aţintiţi pe display-ul

telefonului. Am răspuns în secunda în care s-a aprins ecranul.

— Nu-mi vine să cred că ai plecat aşa, pur şi simplu, am zis din nou.

— Ascultă, Grace, îmi pare rău pentru ce s-a petrecut

aseară, zise el.

— Cum adică „îţi pare rău”?

— N-ar fi trebuit să... am profitat de tine.

— Nu, n-ai făcut-o! Eu am vrut s-o facem.

— Ştiu asta, dar eu am profitat de

acest lucru.

— Cleve! Eu...

— Tu ai vrut s-o facem pentru că îţi doreşti să ne împăcăm, dar eu nu vreau asta.

Oh, nu! Nu, nu, nu!

— Ba da, vrei, am zis.

— Nu s-a schimbat nimic, Grace, bine? Tot ce ţi-am spus aseară, că vreau să ne vedem şi cu alţi oameni... că vreau să mă simt liber... rămâne în continuare valabil.

— Cleve!

— Uite, tu ştii cât ţin la tine, nu?

— *Da!* am răspuns.

— Asta n-are să se schimbe niciodată. Indiferent ce s-ar întâmpla, OK? Dar am cam dat-o-n bară, tot trimiţându-ţi e-

mailuri şi mesaje, după ce ne-am despărţit.

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că merge şi-aşa, ştii? N-am vrut s-o rup complet cu tine, aşa brusc şi nepoliticos. Ci să rămânem în

relații bune, ca prieteni. Dar cred că faptul c-am ținut legătura ți-a lăsat impresia că nu ne-am despărțit.

— Și cum rămâne cu ce s-a întâmplat aseară? am strigat la el.

— Ce vreau să

spun este că... trebuie s-o lăsăm mai moale, să nu mai ţinem legătura, măcar câteva luni.

Câteva luni? M-am simţit ca şi cum trebuia să mă confrunt încă o dată cu moartea cuiva drag, numai

imaginându-mi că n-aş mai putea să iau legătura cu el pentru o perioadă aşa îndelungată. Am început să plâng. La început, am încercat s-o ascund, dar el şi-a dat seama, pentru că nu mai ziceam nimic. Viaţa mea era

absolut goală! Fără tati. Cu Jenny, care-şi petrecea tot mai mult timp cu Devon. Iar acum, fără Cleve. El fusese linia directoare în viaţa mea.

— Grace, încetează. Hai! îmi pare rău, zise el, dar

aşa e corect faţă de tine. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai din timp. Amicul meu zice că trebuie procedat la fel ca şi cu un plasture. Dintr-odată, rapid, nu încet-încet. Chiar dacă te doare îngrozitor în

următoarele secunde, e mai bine decât... cred că te-am indus în eroare păstrând legătura cu tine.

— Mda, şi regulându-mă noaptea trecută!

— Hai, nu vorbi aşa despre asta!

— De ce? Se pare că pentru tine doar asta a fost! Doar asta ai zis!

L-am auzit suspinând tare, frustrat, după care zise:

— E inutil. Nu ştiu cum altfel să termin relaţia cu

tine. Trebuie să ne *oprim*. Chiar de-acum, din momentul în care închidem telefonul, încetăm cu mesajele şi cu orice altceva. Măcar o vreme. Măcar câteva luni. Nici nu mai trec pe-acasă de Ziua

Recunoştinţei. E cea mai bună cale ca tu să începi să-ţi trăieşti viaţa fără mine.

— Pentru că tu vrei să o trăieşti pe-a ta *fără mine.*

— Exact. Acum, da, trebuie s-o fac.

Am închis, iar

apoi l-am sunat imediat, dar n-a mai răspuns.

I-am trimis un mesaj. „îmi pare rău că ți-am închis”. Am aşteptat şi m-a pufnit plânsul, tot privind display-ul telefonului. Nimic. Nu avea de gând să-

mi răspundă. „Câteva luni”, zisese el. Nici măcar nu venea acasă de Ziua Recunoştinţei.

M-am gândit la Noelle. Avusese toate acele pastile şi un moment de slăbiciune când tristeţea fusese mai

mare decât putea suporta. Chiar o înțelegeam. N-aş fi avut niciodată curajul să fac ce făcuse ea, dar chiar o înțelegeam.

Mi-am adus aminte cât de bine mă simțisem cu Cleve noaptea

trecută. Atunci când era cu mine, când mă dorea. În secunda în care se îndepărta, ajungea sub influența nefastă a prietenilor lui stupizi.

Trebuia să-l văd.

Trebuia să fac ceva.

capitolul 43

Tara

Când m-am întors de la biserică, Grace era în bucătărie. Stătea la masă, cu o cană de cafea şi cu telefonul mobil în faţă.

— Cum a fost interpretarea ta solo? mă întrebă ea.

Credeam că nici nu m-a auzit mai devreme, când îi spusesem despre asta. I-am răspuns:

— A mers bine.

Oamenii îmi spuseseră că am

avut o prestaţie minunată, iar eu uitasem ce sentiment plăcut mă cuprindea când umpleam acel spaţiu atât de frumos cu vocea mea. Numai că mă simţisem goală pe dinăuntru şi abia pe drumul

spre casă mi-am dat seama de ce: Sam nu se mai afla acolo. Mereu îmi spunea că îl emoționează să mă asculte cântând. Oh, nu o spunea cu aceste cuvinte. Uneori, nici nu era nevoie să-mi declare asta în mod direct,

fiindcă-mi dădeam seama ce simţea când mă lua de mână, de îndată ce mă aşezam la loc lângă el, pe băncuţă.

— Când ziceai că trebuie să pleci? am întrebat-o.

Purta nişte pantaloni trei

sferturi, un tricou cu mânecă lungă, în dungi, şi avea încă părul ud.

— Imediat... Am făcut curat la mine-n baie.

— Excelent! în mod normal, era nevoie să mă ţin de capul ei zile întregi

până să se apuce de treabă. M-am aplecat ca să o îmbrăţişez, iar câteva şuviţe din părul ei umed şi rece mi s-au lipit puţin de obraz. Dacă vrei, când mă întorc diseară după întrunirea cu cei de

la cor, pot să iau şi ceva de mâncare. Ţi-e poftă de ceva?

Cu coatele aşezate pe masă, îşi împreună mâinile atât de strâns, încât articulaţiile degetelor păreau albe. Mi-am dat seama că avea ceva

pe inimă.

— Mamă, ascultă, începu ea şi îşi ridică ochii la mine. Ştiu că din start o să spui „nu“, dar ascultă tot ce am de spus înainte să reacţionezi, bine?

Parcă de luni de zile nu îmi mai

adresase o frază atât de lungă.

— Bine.

M-am rezemat de bufet. Începusem bine. Şi n-aveam de gând să-i spun „nu” din prima. Aveam s-o las să vorbească.

— Mă duc la Chapel Hill în după-

amiaza asta. Şi stau peste noapte. Vreau să…

— La Chapel Hill? Azi? *De cel*

Se uită la mine îmbufnată.

— Am o cunoştinţă, o fată, explică ea. A terminat la

Carolina, e prietenă cu Jenny – fata asta – şi vreau să se vadă cu nişte amici de-acolo, dar n-are maşină, aşa că o să meargă cu mine, o să facă pe instructorul auto, şi mâine vin înapoi acasă.

Pentru prima oară de când mă ştiu, am rămas fără cuvinte. Din câte ştiam eu, lui Grace îi era groază să se urce la volan, iar mie îmi era la fel de groază s-o ştiu în postura de şofer. Am spus:

— Mă rog, în

primul rând, nu-ţi dau voie să pleci.

— Mamă, ţi-am spus să nu reacţionezi aşa din prima!

Strânse şi mai tare din mâini şi căscă ochii mari, implorându-mă s-o ascult până la capăt.

— Are legătură cu Cleve? am întrebat, deşi mi se părea ilogic.

Doar Cleve era acasă weekendul acesta, aşa că de ce ar vrea să meargă în Carolina?

— Da, recunoscu ea. A trebuit să

plece astăzi, iar eu *trebuie neapărat* să-l văd. Vreau să văd şi cum e la Universitatea Carolina, pentru că probabil acolo o să mă înscriu.

Mi-am dat seama că încerca să mă ducă de nas. Poate

că, într-adevăr, acolo plănuia să se înscrie, numai că scuza asta cu nevoia urgentă de a se familiariza cu universitatea era trasă de păr, iar ea o ştia; tocmai de aceea, a întors capul, incapabilă să

mă privească în ochi.

— Ştii şi tu că n-are nicio noimă ce spui, Grace. Dacă vrei să-l vezi pe Cleve, măcar fii sinceră cu mine şi nu inventa scuze penibile, cum că, brusc, ţi s-a făcut de

văzut facultatea.

Grace îşi aşează mâinile pe masă, cu palmele deschise.

— Cleve nu ştia că o să plece aşa de devreme înapoi, azi-dimineaţă, iar aseară n-am terminat de vorbit. El m-a rugat să vin.

— V-ați împăcat?

Mi-am dat seama că încerca să se decidă cât anume să-mi dezvăluie.

— E confuz în legătură cu relația noastră. Crede că trebuie să rămânem despărțiți, dar vrea să vorbim mai mult

despre asta şi n-am avut ocazia s-o facem. Îmi aruncă o uitătură încruntată şi continuă: Sunt supărată, mamă! Trebuie să vorbesc *personal* cu el.

— Şi unde ai de gând să stai? am întrebat.

— La prietena lui Jenny.

— Cum o cheamă?

— Elena.

— Şi cum se face că Jenny e prietenă cu o absolventă de facultate?

— Pentru că... nu ştiu. A fost... vecina

ei sau ceva de genul ăsta. Vrei să vorbeşti cu ea? Pot să...

— Nu-i nevoie, pentru că nu pleci nicăieri.

— Dar dacă o să conducă Elena, şi nu eu?

— Nu, Grace. Îmi

pare rău că tu şi Cleve sunteţi într-o situaţie neclară, dar va trebui să lămuriţi lucrurile la telefon. Iar dacă vrei să mergi la facultate pe viitor, va trebui să planificăm excursia din timp. Mai întâi, trebuie să văd şi eu

că te descurci la volan...

— Poate să conducă Elena.

— Nu ţi se pare că planul tău cam scârţâie? Nu ai voie să pleci. Îmi pare rău, dar nu mai e loc de discuţii.

Se trânti pe scaun

şi răbufni, iar ochii i se umplură de lacrimi:

— Nu înţelegi!

— Atunci fă-mă să înţeleg. Am cuprins-o de umeri, în timp ce ea se străduia să se elibereze din strânsoarea mea. De ce nu puteţi să

discutați despre asta la telefon?

Se scutură și-mi luă mâinile de pe umerii ei.

— Vreau să mă duc acolo, asta-i tot!

Se întoarse și se îndreptă spre scări:

— Grace! am strigat după ea. Nu

fugi aşa! Spune-mi ce se întâmplă!

Dar i-am auzit paşii rapizi pe trepte şi m-am aşezat pe unul dintre scaune. Se pare că iarăşi o dădusem în bară, deşi nu ştiu ce altceva aş fi putut

să fac sau să spun. „E ceva firesc. Mamele şi fiicele lor se ceartă mereu[11], mi-am zis.

Mi-am mângâiat obrazul, acolo unde mă atinsesem de părul ei. Cât mi-aş fi dorit să mai simt mângâierea

şuvițelor ei umede pe pielea mea! Mi-am amintit de primii ani alături de ea: micuță fiind, o țineam uşor lângă mine, o alinam şi o legănam, iar ea se simțea atât de fericită în brațele mele!

Cu mult, mult timp în urmă.

capitolul 44

Emerson

Până acum, lucrurile nu merseseră conform planului. Nu luasem în considerare posibilitatea ca Jenny să se simtă

prea rău ca să mai iasă în după-amiaza aceea, iar acum, uitându-mă pe fereastră ca să văd când ajungea lan cu maşina, eram neliniştită. Cerul era plumburiu şi înţesat de nori grei. Cu siguranţă că avea să

plouă cu găleata, cât de repede. Ţineam în mână registrul lui Noelle şi un dosar subţire ce conţinea scrisoarea adresată de Noelle Annei, dar şi copii cu informaţii pe care le descărcasem de pe site-ul Oficiului

pentru Copii Dispăruți.

M-am îndepărtat o clipă de la fereastră, cât să scot din cuptor ce mai rămăsese din plăcinta grecească cu spanac, iar când m-am întors, am văzut că Ian își

parcase deja maşina în faţa casei, dar nici urmă de el, ceea ce însemna că era deja pe alee şi urma să intre pe uşa laterală.

Aşa procedau toţi, intrau la mine în bucătărie fără să mai bată la uşă, aşa

că am traversat în grabă încăperile ca să-l întâmpin la timp, şi am deschis uşa exact când se pregătea să intre. I-am spus în şoaptă:

— E şi Jenny acasă. Speram să fie în oraş la ora asta, dar e răcită, aşa că...

fă-te că înţelegi tot ce spun, da?

Ian s-a încruntat:

— Ce se întâmplă?

Mi-am dus degetul la buze şi i-am spus că o să-i explic.

— Salut! zise Jenny, din pragul

uşii de la bucătărie.

Era încă îmbrăcată în pantalonii scurţi de pijama şi o bluză fără mâneci, iar părul şi-l prinsese într-o parte.

— Bună, Jenny? Nu te simţi prea bine?

— M-a cam dat peste cap petrecerea de noaptea trecută, a fost prea de tot pentru mine, răspunse ea cu o voce răgușită, încercând să-și dreagă glasul.

Se uită la mine curioasă, de parcă

mă întreba: *ce-caută- Ian-aici?*

— Eu şi Ian trebuie să punem la punct nişte probleme legate de averea lui Noelle, am zis. Mi s-a părut că se uită întrebătoare la registrul şi dosarul pe care le

ţineam în mână, dar se poate să fi fost eu paranoică. Am întrebat-o: Vrei să-ţi aduc ceva? Nişte ceai cu miere şi lămâie?

— Mă duc să mă întind la loc, zise ea.

— Bună idee! Vrei să-ţi iei şi nişte suc

cu tine?

— Mda, poate.

Voia să se ducă la frigider, dar am ajuns înaintea ei. Am pus pe masă dosarul şi registrul şi i-am turnat repede nişte suc de portocale într-un pahar. Ian stătea

tăcut lângă masa din mijlocul bucătăriei, neştiind ce să zică sau să facă. I-am dat lui Jenny paharul.

— Mulţumesc, zise ea. Ne vedem mai târziu.

— Se vede că nu-i e bine, zise Ian după ce Jenny urcă pe

scări.

— Ştiu, am zis, în timp ce transferam plăcinta cu spanac din tavă pe o farfurie. Apoi, aşezând farfuria pe masa de la bucătărie: Putem să ne servim cu câte ceva din ce a rămas

de la petrecerea de ieri.

— Îţi tremură mâinile, zise Ian, după care vorbi încet: Chiar despre testament vrei să vorbim sau… despre celelalte lucruri pe care le-am aflat referitor la Noelle?

— Niciuna, nici alta. Îţi spun imediat, am zis eu, aruncând o privire pe hol şi spre scări.

Mi-am sprijinit un moment în mâini pe blatul din bucătărie, cât să respir adânc şi să-mi fac curaj. Chiar mi-aş fi dorit

să nu fie nimeni acasă când aveam această discuţie. Cu atât mai puţin un copil răcit, care oricând ar fi putut să aibă nevoie de mine.

— Ia loc, am zis, ajunsă în faţa mesei. Am nişte cafea,

vrei? Sau ceai cu gheaţă? Pot să fac şi cafea decafeinizată, dacă vrei. Sau cred că ţi-ar pica mai bine un pahar de vin când ai s-auzi ce vreau să-ţi spun.

— O cafea ar fi perfect, răspunse Ian, aşezându-se pe

unul dintre scaunele de la bucătărie, fără să-şi ia ochii de la mine.

I-am turnat o ceaşcă, după care m-am aşezat la capătul mesei şi m-am uitat încă o dată spre hol.

Ian se uită la registrul şi dosarul

de pe masă, dar nu le atinse.

— Ce-ai aici? întrebă el.

Am răsuflat lung şi-am început:

— Se pare că am scăpat lucrurile de sub control, am zis eu încet. M-am gândit să ţin pentru

mine tot ce ştiu, dar pur şi simplu nu pot. Nu am cu cine altcineva să vorbesc. Am nevoie de ajutorul tău, ca să ştiu ce am de făcut, am zis, apăsându-mi tâmplele cu degetele.

— E o problemă

care ţine de legislaţie? întrebă Ian.

— Da şi nu.

Am scos din dosar scrisoarea pe care Noelle o compusese pentru Anna şi am aşezat-o în faţa lui. Am văzut cum se albea treptat la faţă,

pe măsură ce o citea.

— Fir-ar... exclamă Ian şi se uită la mine, dând din cap. Ce mai urmează? Serios, acum. Ce dracului o să mai aflăm de-acum încolo despre Noelle? Şi cine este

Anna?

I-am explicat cum am dat peste scrisoare şi cum am aflat, împreună cu Tara, identitatea Annei.

— Dar, am zis mai departe, ca să-ţi răspund la întrebare, ştiu exact

ce vine în continuare.

Mă privi de parcă nu era sigur că voia să afle.

M-am aplecat şi i-am spus cât am putut de încet:

— Cred că bebeluşul pe care l-a scăpat Noelle era al

Tarei.

Ian se trase înapoi de parcă l-aş fi înțepat cu un ac.

— Dar cum... Ce te face să crezi asta?

— Am găsit pe website-ul Oficiului pentru Copii Dispăruți data la

care a dispărut copilul Annei Knightly. Sau, mai bine zis, data naşterii. Singurul copil pe care Noelle l-a moşit în perioada aceea a fost Grace. Sau bebeluşul pe c a r e … ***adevărata*** **Grace, am explicat,**

scoţând din dosar o coală de hârtie. Uite ce am găsit pe site-ul despre Copii Dispăruţi. Zice aici că Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 şi a dispărut dintr-un spital din Wilmington,

Carolina de Nord, la scurt timp după naştere.

Era în continuarea încruntat când a terminat de citit hârtia aceea.

— Dar nu s-a născut şi Jenny tot atunci?

— Pe 31 s-a născut Jenny, iar Grace pe 1, dar eu am născut-o pe Jenny la spital, iar Noelle nu a fost deloc implicată. Tara era în travaliu în timp ce mie mi se făcea operaţia de cezariană.

Ian ridică privirea-n tavan şi zise:

— Mi-amintesc clar noaptea când s-a născut Grace. Eu şi Noelle eram încă logodiţi atunci, mai ţii minte?

Am încuviinţat din cap.

— M-a sunat de câteva ori de pe telefonul Tarei şi-al lui Sam şi mi-a spus că mergea tare greu. Era foarte îngrijorată. Zicea că vrea s-o trimită la spital pe Tara, dar până la urmă, totul a ieşit bine. Zise mai

departe, negând vehement din cap: Nu are nicio logică, Emerson. Tara şi-ar fi dat seama dacă bebeluşul ei ar fi fost înlocuit pe neaşteptate cu un altul.

— Eu n-aş fi avut cum să ţin prea bine

minte ce s-a petrecut atunci, dat fiind că eu însămi năşteam, dar ştiu clar ce mi-a povestit Tara: după naştere, s-a simţit foarte istovită şi ameţită, astfel că nici nu mai ţinea minte s-o fi ţinut pe Grace în

brațe până în dimineața următoare.

— Dar Sam era acolo, zise Ian. A stat treaz şi fii convinsă că a fost atent la tot ce se petrecea, cred că şi-ar fi dat seama dacă propriul copil ar fi

murit, brusc.

— N-o mai spune aşa, am zis eu, cutremurându-mă.

Dintr-odată, Ian pani furios. Îmi doream să vorbească mai încet.

— Păi, până la urmă despre asta este vorba, nu?

Noelle a omorât un copil, a făcut ce-a făcut şi s-a descotorosit de el, după care a venit cu ideea asta – zise Ian răspicat, vânturând scrisoarea – un plan de doi lei, ce presupune ca ea să se fi dus la spital,

unde a găsit un înlocuitor potrivit, l-a luat şi l-a adus acasă la cei doi, iar toate acestea când? în timp ce Sam şi Tara dormeau, în cea mai importantă noapte a vieţii lor? Cam greu de înghiţit ipoteza asta!

— Şi cu toate acestea, s-a întâmplat. Ştim asta din cele scrise de Noelle cu mâna ei.

— Poate au existat bebeluşi pe care i-a moşit Noelle şi pe care niciodată nu i-a trecut în registrele ei, sugeră

Ian.

— Atunci cred că ar fi trebuit să existe nişte pagini rupte, dar nu apare niciuna începând din 1994-

— Ar fi trebuit ca tu şi Tara să veniţi la mine de îndată ce aţi aflat toate astea.

— Păi, noi… sincer, Ian, habar n-am avut cât de gravă este problema, sincer. Cred că, de fapt, speram ca totul să se dovedească o simplă greşeală, o neînţelegere.

Îşi scoase

ochelarii şi se frecă la ochi.

— Oare cât de mult ştie Tara din toată povestea asta? întrebă.

— Habar nu are că ar putea fi vorba despre Grace, am răspuns. Noelle n-a mai profesat din

1998, aşa că noi am dedus că cea al cărei bebeluş... s-a pierdut îi fusese pacientă cam în perioada aia.

Ian întinse mâna spre registru:

— Dă-mi să văd ce-a scris despre naşterea lui Grace.

Pusesem semn la paginile acelea şi am deschis registrul pentru el. L-am privit în timp ce citea despre naşterea lui Grace, care rămăsese înţepenită în timpul expulziei. „Poziţie occipito-

posterioară" – aşa o numise Noelle; problema generase ceasuri nesfârşite de eforturi şi dureri groaznice, lucru care m-a făcut să fiu cu atât mai uluită şi impresionată de ceea ce reuşiseră Noelle şi Tara. Când

am citit relatarea, am ajuns la concluzia că Noelle trebuie să fi fost un fel de vraci miraculos, de i-a ieşit manevra şi a moşit bebeluşul.

— Pare înfiorător tot ce scrie aici, observă Ian

tresărind. Dar aici nu zice nimic cum că ar fi scăpat copilul.

— Evident, nu a scris acea parte. A falsificat ceea ce s-a petrecut. În cazul în care până acum nu te-ai prins, *sora mea,* Noelle, se

pricepea foarte bine să mintă.

— Dar copilul unde este? Cel adevărat al Tarei... bebeluşul pe care l-a născut?

— Nici nu vreau să mă gândesc.

Am simţit cum îmi ard ochii în cap.

Tara îmi era dragă precum o soră şi mă bântuiau gândurile despre ceea ce se întâmplase cu bebeluşul ei.

Oare sfârşise îngropat la întâmplare? Sau într-o pubelă, pe undeva? Ce se

întâmplase cu acel bebeluş pe care nu ni se permisese să-l iubim şi să-l jelim? Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am întrebat: Ce să fac, Ian? Ce *să fac7.*

— Mai întâi de toate, Tara trebuie să afle.

— Of, Dumnezeule, am zis, pentru că sigur aşa trebuia. Ştiam şi eu asta, dar trebuia s-o aud din gura altcuiva. Este o cruzime, am zis.

Mi s-a părut că aud un scârţâit înfundat de pe hol,

poate din direcţia scărilor, însă Ian nu observă nimic.

— Să zicem că Tara sau eu am afla că Jenny nu este fiica ta biologică, ai vrea să-ți spunem? întrebă el.

— Da, sigur că da, numai că... am

strâns din ochi, închipuindu-mi cum m-aş simţi dacă aş primi o asemenea veste. Aş muri dac-aş afla că mi s-a stins copilul, iar eu n-am ştiut nimic despre asta. Şi că Jenny i-a fost furată unei alte femei. Am

clătinat din cap: Dumnezeule mare! Aş muri!

— Ba nu, n-ar fi aşa, pentru că Tara ar fi acolo pentru tine, zise Ian. Voi două aţi trecut prin multe împreună, aşa că îi vei oferi toată susţinerea ta. Şi la

fel voi face şi eu.

— Totuşi, Ian, nu uita că abia l-a pierdut pe *Sam*, am spus, aproape văicărindu-mă. Cum am putea să-i luăm acum şi fiica?

Eram mâhnită, dar mă bucuram că, acum, măcar

puteam vorbi despre „noi“, nu mai eram doar „eu”.

— Dar nu se pune problema să-i luăm nimănui fiica, zise el. Ca să fiu sincer, trebuie să mai fac nişte muncă de cercetare în domeniu şi să-mi

dau seama care este cea mai bună cale de abordare; dar o să le facem pe toate la timpul lor. Îl şi ştiu pe tipul care ar fi trebuit să se ocupe de acest caz în '94, dacă nu mă înşel.

— Cred că trebuie să vorbim cu Tara

înainte să apuci să-i spui altcuiva. Mă tem că şi-aşa se va supăra să afle că mai întâi ți-am spus *ție*, înaintea ei. Şi încă se mai poate să mă fi înşelat. Dacă stai să te gândeşti puţin, nu avem dovezi concrete, nu-i aşa?

Pot să-i spun doar ceea ce ştiu până acum. Poate că am interpretat eu greşit, atâta tot.

— Foarte adevărat, zise el. Va trebui să facem nişte analize ADN şi să trecem printr-o serie de

interogatorii, dar toate la timpul lor, după cum am spus.

— Ar trebui să-i spunem azi?

Vocea-mi era ezitantă. Mi-era groază de ce ne aştepta.

Ian îşi încrucişă braţele la piept şi

zise:

— N-am putea să mai aşteptăm vreo două zile? Plec diseară în Charlotte, iar mâine toată ziua sunt la un turneu de golf. Pentru prima oară de când ajunsese, schiţă un zâmbet şi apoi îşi

așează mâna pe registrul lui Noelle. Nu că partida mea de golf ar fi mai importantă decât asta, preciză el, dar mâine este sărbătoare, e un eveniment care se ține de șaisprezece ani. Nu-l voi suna pe

detectiv decât după ce vorbim cu Tara, aşa că, dacă poţi să mai aştepţi, o să discutăm cu ea marţi după-amiază, după ce iese de la şcoală.

Am mai auzit un scârţâit dinspre hol, iar de data aceasta

şi Ian îşi îndreptă privirea în acea direcţie.

— Jenny? am strigat, dar nimeni nu-mi răspunse. M-am întors către Ian şi, umezindu-mi buzele uscate, am şoptit de-abia auzit: Da, pot să aştept.

capitolul 45

Grace

Cât de îngrozitor mă simțeam! De parcă mi s-ar fi înțepenit în piept un ghem imens de spini, atât de mare era durerea. Atât de

fizică. Cred că aveam o cădere nervoasă sau ceva de genul acesta. Îmi făcusem mari speranțe că eu şi Cleve ne vom împăca. *Încă* aveam speranțe şi un chef nebun să-l sun din nou. Iar asta m-a

făcut să-mi dau seama cât de des îl sunasem sau îi trimisesem mesaje. Oare devenisem iritantă? Puteam să-l sun ca să-mi cer scuze că insistasem atât de mult. Îmi veneau în cap tot felul de motive ca

să-l sun. Dar ştiam că nu puteam s-o fac, l-aş fi îndepărtat şi mai mult.

În schimb, cum mama era plecată, m-am întins pe pat, cu picioarele ridicate, sprijinite de spătarul patului, şi toată după-amiaza

n-am făcut decât să-i trimit mesaje lui Jenny. I-am povestit despre planul meu de a mă duce cu maşina până la Chapel Hill şi ce nemernică era maică-mea. I-am spus c-o inventasem pe una, Elena, în

cazul în care mama întreba vreodată de ea. Rareori minţeam. Toţi cei pe care-i cunoşteam minţeau de îngheţau apele, tot timpul, dar eu chiar n-o prea făceam; iar acum, mi se păruse uimitor de uşor. Era

aşa de uşor s-o duc cu preşul pe mama! A trebuit să recunosc că toată povestea asta fusese o idee proastă, dar încă nu renunţasem complet la ea. Oricum, afară ploua cu găleata şi probabil că aş fi

ajuns acolo pe întuneric, iar atunci mi-ar fi fost imposibil să-mi dau seama pe unde trebuia s-o iau. Aveam adresa de la cămin, dar... Ei, fusese doar o idee proastă. N-aş fi făcut decât să-i confirm

că eram o fetişcană jalnică, aşa cum credea el.

Jenny mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că vrea să coboare ca să-şi ia un pahar de suc. Aşa că iată-mă din nou singură, cu telefonul meu. Riscant. Am

tastat „Sorry k te-am tot bătut la cap“, dar apoi am şters mesajul, nu l-am mai trimis. M-am dus la dosarul cu fotografii, ca să mă uit puțin la cele în care apărea Cleve; am sărit repede peste cele cu tata.

Nu aş fi putut să suport şi mai multă tristeţe.

Se pare că lui Jenny îi lua o veşnicie să-şi ia un suc. „Hai, ai ajuns înapoi?” i-am scris, dar nu mi-a răspuns. Am adormit, iar când m-am trezit,

telefonul meu suna şi pe ecran era numărul ei.

— Am adormit, am mormăit, în loc de salut.

— Vin la tine acum, îmi spuse ea cu o voce răguşită.

Părea îngrozită şi mi-am dat seama că-

i era greu să vorbească.

— Serios? Dar plouă cu găleata şi, pe deasupra, mai eşti şi răcită.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Să-ţi arăt, de fapt. Maică-ta a ajuns deja acasă?

— Nu. Dar ce...

— Vin acum, bine?

Mi-am coborât picioarele de pe tăblia patului şi m-am ridicat în fund.

— Are legătură cu Cleve? am întrebat eu, dar ea deja închisese.

După câteva minute, când am deschis uşa de la intrare, Jenny stătea în prag, tremurând, adăpostindu-se sub o umbrelă. Am apucat-o de braţ şi am tras-o înăuntru.

— Ce-i aşa de important? am întrebat.

— Maică-ta n-a ajuns acasă, nu?

Avea o voce tare răguşită şi vorbea şoptit, iar nasul îi era roşu. Ţinea în mână o plasă de cumpărături, în care

se afla o carte sau ceva de genul acesta.

— Nu. Despre Cleve vrei să-mi spui ceva, nu?

Dumnezeule, dacă a avut un accident? Aş muri!

Mă împinse puţin, îndemnându-mă s-o

iau pe scări, şi zise:

— Hai să mergem în camera ta.

— Mă sperii, Jenny, ce se întâmplă, i-am zis, lăsând-o să mă ghideze prin hol şi apoi în sus, pe scări. Şi-aşa sunt cu nervii la pământ din cauza

lui Cleve, iar tu nu mă ajuţi deloc, cu purtarea asta melodramatică.

— Mergi odată! zise ea.

Ajunsă la mine în cameră, Jenny luă cutia cu şerveţele de pe una dintre noptiere. Se aşeză

pe marginea patului, punând cutia de şervețele într-o parte, iar punga de cumpărături în cealaltă. Scoase din cutie o batistă de hârtie şi-şi suflă nasul, în timp ce eu îmi frecam palmele, neştiind ce altceva

să fac şi nerăbdătoare ca ea să treacă mai repede la subiect.

— Uite, ştiu că e foarte nasol momentul acesta pentru tine şi îmi pare tare rău, dar am aflat ceva şi trebuie neapărat să

ştii despre ce e vorba, zise ea într-un târziu.

— Are o prietenă, am zis.

Ghemul de spini se făcu şi mai mare. Cleve mă minţise, chiar se vedea cu altcineva. Doar era logic, nu? Era

explicabil de ce mă lăsase baltă... se vedea cu o studentă!

— Nu, n-are legătură cu Cleve. Are legătură cu *tine*. Cu cine eşti tu.

— Cum adică, cine sunt eu?

Cred că se referea la caracterul meu.

Oare aveam vreun defect într-atât de insuportabil, încât a trebuit să dea năvală prin ploaie ca să vină aici şi să mi-l spună? Hm, poate că ea. În fond, nici Cleve nu se prea omora după mine. Nici mama. Şi nici

măcar *eu*.

— Ascultă-mă doar, zise ea, şi nu uita că voi rămâne veşnic cea mai bună prietenă a ta, OK? Mereu. Mereu, Gracie, orice s-ar întâmpla!

Avea ochii sticloşi, iar expresia

ei chiar m-a făcut să plâng, deşi nici măcar nu ştiam de ce. În orice caz, cu siguranță, ce o supărase aşa de tare avea să mă afecteze şi pe mine.

— *Spune-mi,* am zis.

— Ian a trecut pe

la noi pe-acasă cu vreo oră în urmă.

— Ian? Nu înțelegeam ce legătură putea să aibă el. Mai este ceva legat de testament? am întrebat.

Nu mă simțisem ofensată să aud că

Noelle îi lăsase lui Jenny mai mulţi bani decât mie. Jenny îi merita. Eu nu.

— Nu, nu despre testament. La fel am crezut şi eu, dar nici vorbă de aşa ceva. Eram sus, la mine, când ne trimiteam

mesaje, iar când am coborât să-mi mai iau nişte suc, i-am auzit discutând şi... nu-mi mai amintesc clar ce zicea mama, dar m-a făcut să mă opresc şi să trag cu urechea. Vorbeau despre... Jenny ezită: Aşa de rău îmi

pare că trebuie să-ți spun asta!

— Să-mi spui ce?

— Spuneau că tu nu ești, de fapt, fiica mamei tale. Că ai fost furată de la o altă femeie.

— *Poftim*? Am încercat să pricep ce spunea. Ești sigură

că vorbeau *despre mine*?

— Da.

— Ce... de ce ar spune aşa ceva? E ridicol!

— Ştiu. Pare o nebunie, dar despre asta vorbeau, iar eu am fost absolut şocată. Îşi suflă din

nou nasul. Am rămas acolo şi am tras cu urechea, încercând să-mi dau seama ce voiau să spună. Nici mama ta nu ştie, dar îi vor spune şi ei.

— Să ştie ce? De unde să ştie ei despre mine un

lucru care să-i fi scăpat mamei mele? Am încercat să râd. N-am auzit în viața mea ceva mai ciudat!

— Ştiu, dar…

— Tu auzi cât de stupid sună totul? Tocmai ai spus că m-a furat mama,

ceea ce oricum e deplasat, dar dacă ar fi făcut-o, cum să nu ştie că am fost răpită? îmi venea să arunc cu ceva în Jenny. De ce îţi baţi joc de mine?

— Iartă-mă, ştiu cum sună. Dar pot să-ţi explic totul.

Deschise plasa de cumpărături şi scoase din ea o cărţulie cafenie şi un dosar. Mâinile îi tremurau încontinuu.

— Am stat pe casa scării până după ce a plecat Ian, după care m-am dus în

bucătărie, ca şi cum aş fi vrut să-mi mai iau nişte suc, zise ea. Cred că mama era îngrijorată în privinţa mea, să nu fi tras cu urechea, dar eu m-am prefăcut că abia atunci coborâsem şi mi-am turnat puţin

suc. Am văzut-o punând agenda asta şi dosarul într-un sertar de la dulapul din bucătărie. Ştii, în dreptul măsuţei de lucru pe care o foloseşte ea mereu.

— Şi ce-i cu registrul acela? am întrebat, aşezându-

mă lângă ea, pe pat.

— În el, Noelle îşi trecea notiţele privind naşterile pe care le-a moşit. M-am uitat să văd ce-a scris referitor la momentul naşterii tale şi, din câte am văzut, nu scrie nimic nefiresc. Doar

că mai erau chestiile din dosarul ăsta.

Deschise dosarul şi scoase din el o pagină dactilografiată, apoi spuse:

— Uite scrisoarea asta... de fapt, o parte din ea. Noelle a scris-o.

Mi-o întinse.

Nici nu-mi venea să cred ce scria în ea.

— E dezgustător! am exclamat, oripilată. Nu-mi vine să cred că Noelle ar fi fost în stare de aşa ceva.

— Ştiu. Nici mie,

dar…

— Dar de ce ai crede că *eu* sunt copilul pe care ea l-a luat?

— N-am înţeles prea clar cum de ştiu că despre tine ar fi vorba, dar aşa este, zise Jenny. Cred că din cauza

chestiei ăsteia. Uită-te la data trecută aici. Scoase din dosar două foi tipărite la imprimantă şi mi-o arătă pe cea de deasupra. Uită-te la URL-ul din josul paginii. Este pagina de website a

Oficiului pentru Copii Dispăruţi. Scrie doar câteva cuvinte: „Lily Ann Knightly s-a născut pe 29 august 1994 şi a dispărut dintr-un spital din Wilmington,

Carolina de Nord, la scurt timp după

naştere", citi Jenny cu voce tare.

Am clătinat din cap a neîncredere, uşor şi nesigur. Simţeam că începe să mi se facă rău.

— N-au mai fost şi alţi... adică, n-ar putea să fie vorba despre un alt

bebeluş pe care l-a moşit Noelle? De ce sunt aşa siguri că este vorba despre mine? Ziua ta de naştere este cu o zi mai aproape de a ei decât a mea.

„Lily” – oare acesta să fie numele meu adevărat?

— Da, dar Noelle n-a avut nimic de-a face cu naşterea mea. Uite ce a scris Noelle referitor la naşterea ta. A fost pe 31 august, zise Jenny, după ce deschise registrul şi-l răsfoi.

— Întâi

septembrie, am intervenit eu rapid, de parcă data exactă a venirii mele pe lume ar mai conta în tot acest coşmar care se insinua în mintea mea.

— Ei bine, da, corect, tu te-ai născut pe întâi, dar

mama ta a intrat în travaliu pe 31 august. Frunzări agenda, trecând cu degetul peste primul rând de pe mai multe pagini şi continuă: Bebeluşul pe care l-a moşit înaintea ta s-a născut cu câteva

săptămâni în urmă, deci nu poate fi vorba de el. Iar următorul – dădu mai multe pagini – a venit pe lume abia pe 15 septembrie, deci nici acesta n-are cum să fie.

— Atunci poate că este unul care nu

apare în registru.

îmi spuneam că asta este explicaţia, însă chiar şi atunci când am rostit acele cuvinte, în sufletul meu ştiam deja adevărul. La fel şi Jenny. Mă luă în braţe. Ştiam amândouă că nu

semăn deloc cu părinţii mei. Aveam ochii căprui, ca ai lor, dar asta era valabil pentru jumătate din populaţia ţării. Toţi ziceau că sunt tăcută şi deşteaptă, ca tatăl meu, dar mulţi copii erau aşa.

Iar cu mama nu semănăm deloc. Absolut deloc.

— Nu-mi vine să cred, am spus încet.

— Îmi pare rău. M-am gândit că trebuie să ştii. Nu ştiam dacă ei ţi-ar fi spus vreodată.

Am atins coala de

hârtie scoasă la imprimantă. „Lily Ann Knightly. Lily.”

— Cine sunt oare, am întrebat.

Jenny îşi puse obrazul pe umărul meu şi mă cuprinse mai strâns cu braţul.

— Eşti Grace, zise

ea. Cea mai bună prietenă a mea, şi nu cumva să uiţi asta vreodată.

Eram cu mintea departe.

— Mereu am simțit că parcă nu mă integrez. Iar mama... parcă şi-ar fi dorit mereu să fiu

altfel, altcineva. Copilul acela care a murit. Pe ea ar fi trebuit s-o aibă mama ca fiică... M-am sculat în picioare şi am ridicat braţele în aer: Dumnezeule mare, Jenny! Un bebeluş *a murit!* O

urăsc pe Noelle. Cum ar putea cineva să facă aşa ceva? am izbucnit, ridicându-mă în picioare şi gesticulând puternic.

— Dacă nu te-ar fi luat atunci, n-ai mai fi prietena mea, iar gândul ăsta mi se

pare greu de suportat, să ştii.

Era adevărat. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost ca Jenny să nu existe în viaţa mea. Numai că acesta era singurul lucru care mi se părea în regulă în toată

existența mea.

— Şi mamei când or să-i spună?

Şi cu asta, se termina totul, mi-am spus. Din acel moment, mama putea foarte bine să mă elimine din inima ei. Fireşte, acum era nevoită să

mă iubească şi să mă suporte. Mi-o şi imaginam gândind: „Nici nu-i de mirare că n-are nimic în comun cu mine”. Nici nu se putea altfel. Fără doar şi poate că s-ar fi întrebat cât de diferită, de perfectă

şi autentică ar fi fost fiica ei adevărată...

— Cred că marţi, răspunse Jenny. Nu-i zice că ţi-am spus, bine? M-ar omorî mama dac-ar aflat că am tras cu urechea. Trebuie să duc astea înapoi cât mai

repede, înainte să-şi dea seama că le-am luat.

— Ce e cu cealaltă hârtie? am întrebat, arătând spre poala ei.

— Ei, nimic, zise Jenny şi se grăbi să îndese acele foi înapoi în dosar.

— Dă-mi să văd.

Jenny nu se pricepea deloc să mintă.

Ezită, apoi scoase din dosar o altă coală, descărcată de pe site-ul despre Copii Dispăruţi.

„Anna Chester Knightly, în vârstă

de 44 de ani, directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruţi, lucrează pentru această instituţie de zece ani. Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut dintr-un spital din Wilmington,

Carolina de Nord, în 1994. Mai are o fiică, pe nume Haley.”

Am rămas fără cuvinte. Mama mea? Mai aveam şi *o soră.*

— Unde locuiesc? am bâiguit într-un târziu. Sunt în

Wilmington?

— Nu cred. Ea este directoarea Oficiului pentru Copii Dispăruţi şi nu ştiu să existe aşa ceva pe la noi.

— M-a căutat în tot timpul ăsta, am şoptit. Toată viaţa mea, ea m-a căutat.

Mi s-a făcut atât de milă de ea. Milă şi un dor nebun, atât de puternic, că l-am simţit reverberând din străfundurile fiinţei mele şi până în vârful degetelor. Probabil crede că am murit, a adăugat.

Jenny luă hârtia

din mâna mea şi o băgă la loc în dosar.

— Uite, eu trebuie să mă întorc acasă. I-am zis mamei că mă duc până la farmacie, ca să-mi iau nişte sirop de tuse. Mă aştept să sune în orice moment.

— Lasă-mi mie hârtiile astea.

— Nu pot. O să-şi dea seama că lipsesc.

— Te rog, Jenny. Am nevoie de ele.

— Nu pot.

Vru să bage înapoi dosarul în plasa cu care venise, dar i l-

am smuls din mână şi l-am strâns la piept.

— Grace! Trebuie să pun totul la loc.

— Le păstrez eu. Sunt ale mele. Despre *mine*,

— Gracie! Te rog! O să mă omoare.

Se întinse după

dosar, dar eu m-am întors rapid, am deschis sertarul de la măsuța de toaletă şi am băgat dosarul acolo.

— Grace! încercă să ajungă la sertar, dar am ţinut-o deoparte. Găseşti aceleaşi informaţii

şi pe site. Pe pagina Oficiului pentru Copii Dispăruţi.

Stăteam cu braţele întinse în lateral, încercând s-o împiedic s-ajungă la sertar. Avea dreptate; puteam găsi acele informaţii şi pe site, dar nu

voiam să renunţ la acele hârtii. Dintr-odată, simţeam că n-aş mai fi putut suporta să-mi fie luat nimic.

— Lasă-mi-le mie, Jenny, am implorat-o. Am simţit cum pe obraji mi se scurg lacrimi. Vreau să le

păstrez eu.

Jenny se holbă la mine un minut, apoi mă strânse în braţe şi-mi şopti la ureche:

— Fă c6pii! Şi mi le dai înapoi mâine.

Nu ştiam sigur care dintre noi plângea mai tare.

Am condus-o pe scări, până jos. Când am ajuns în dreptul uşii, şi-a luat umbrela.

— Îţi trimit mesaj imediat ce ajung acasă, ca să m-asigur că eşti bine, zise ea.

Am încuviinţat. Am simţit nevoia s-o prind şi s-o fac să rămână la mine. Brusc, mi s-a făcut teamă să rămân singură. Am urmărit-o până a ajuns la maşină, s-a suit la volan şi a plecat. Nu-i era

deloc teamă să conducă, nici măcar pe ploaie. Ştia că în curând va ajunge acasă, la mama şi la tatăl ei. La familia din care făcea parte. Ştia exact cine era.

După ce a plecat Jenny, am rămas

vreo oră în camera mea întunecată cu cele două foi de hârtie pe genunchi. Am stat mult timp cu privirea aţintită pe acele cuvinte, până ce s-a întunecat prea tare ca să mai desluşesc literele; mi se părea

că nu mai am pic de energie ca să mă dau jos din pat şi să aprind lumina. Am auzit-o pe mama intrând în casă şi am coborât la bucătărie, unde am găsit-o punând ceva în frigider, încă îmbrăcată în jacheta

udă de ploaie. Voiam doar să verific dacă, văzând-o, avea să mi se pară altfel. Dar nu mi se păru. Nu ea devenise altcineva în ultimele două ore.

Zâmbi când mă văzu şi zise:

— Am luat nişte

sandviciuri pentru cină. Mă gândesc că poate ţi-e foame?

Am clătinat din cap. Numai foame nu-mi era. M-am aşezat pe unul dintre taburetele de lângă blat.

— Îmi pare tare rău că ne-am certat

mai devreme, Grace, începu ea. Dar trebuie să înțelegi că mi-ar fi fost imposibil să te las să conduci atâta drum, după ce n-ai mai fost la volan de luni de zile. Sau să pleci cu vreo fată pe care n-o cunosc. Sau

să-ţi petreci o noapte la facultate, fără să ştiu ce aranjament ai făcut.

Îşi scoase haina şi se duse să o agaţe în dulapul de pe hol. Niciodată n-ai fi văzut-o să-şi dea haina jos, pur şi simplu, şi s-o atârne

pe spătarul unui scaun de bucătărie, ca un om normal.

— Ştiu că eşti supărată în privinţa lui Cleve, zise, revenind în bucătărie. Nici nu mă puteam uita în ochii ei. Mi-am făcut de lucru, trasând cu

degetul linii invizibile pe blatul din granit. Poate ți-ar fi de ajutor dacă i-ai scrie o scrisoare în care să-i spui tot ce simți, zise ea. Nu trebuie să o; i *trimiți*, doar s-o compui, cred că te-ar ajuta. S-a aplecat

să se uite mai bine la mine. Ştiam că, probabil, aveam ochii roşii. Te simţi bine? mă întrebă.

— N-am nimic. Mă duc sus, am zis.

— Nu vrei nişte...

— Nu, mulţumesc, sunt obosită.

— Nu te mai vezi

cu Jenny diseară?

— E răcită. Mă duc să mă întind în pat.

— Grace, cred că n-ar trebui să stai singură!

Ba da, exact de asta aveam nevoie. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

— Hai să ne uităm împreună la un film sugeră ea. Mă simt prost că a trebuit să plec în după-amiaza asta, când ţie nu-ţi era deloc bine.

— E-n regulă, mamă. Chiar nu e nicio problemă, am spus, urcând scările.

Ajunsă la mine în cameră, am intrat pe internet. Am căutat website-ul celor de la Oficiul pentru Copii Dispăruţi şi am urmărit URL-ul ce ducea la pagina cu informaţii despre

Anna Knightly. Mi-am ținut respirația. O fotografie! Doamne! Arăta absolut minunat. Avea un chip deschis, frumos. Puteai să-ți dai seama de multe dintr-o fotografie. Părea blândă şi

iubitoare. Avea ochii verzi – cred că de la ea aveam irizaţiile verzui ale ochilor mei. Altfel, nu mi s-a părut că seamănă deloc cu mine. Mama mea – sau mama care m-a crescut, ca să zic aşa – semăna mai

mult cu mine decât Anna Knightly. Am încercat să mă regăsesc în trăsăturile ei, analizându-mă în oglinda de buzunar, pe care mi. —o ţineam în faţă, ca să mă uit când la mine, când la poza de pe

site. M-am gândit la tatăl meu adevărat. Cu siguranţă, semănăm mai mult cu el. Am tresărit, cutremurată la gândul că aş avea alt tată decât cel pe care-l ştiam şi pe care-l iubeam. Cel pe care, indiferent

ce s-ar fi întâmplat, aveam să-l iubesc toată viaţa.

Am citit de nenumărate ori această propoziţie: „Lily, fiica ei nou-născută, a dispărut”. Oare cum a fost când i-au spus că bebeluşul ei a

dispărut? Mi-am imaginat-o pe această femeie drăguță, cu aspect blajin, cum este adusă la secția de neonatologie a maternității, pregătită să-şi ia copila acasă, iar toate asistentele se

calcă în picioare căutând copilul, din ce în ce mai speriate, pe măsură ce-şi dau seama că nou-născutul a d i s p ă r u t . ***Eu*** **dispărusem.**

Încă nu reuşeam să mă obişnuiesc cu ideea că ***eu*** **eram**

***Lily*. Puteam doar să-mi închipui cum s-a simțit Anna Knightly când i-au spus adevărul. Cum plânsese după copila ei. După *mine*. Poate că viața mea ar fi fost cu totul alta.**

Copiii dispăruți erau găsiți morți.

Cel puţin aşa se auzea mereu la ştiri, iar Anna Knightly mai mult ca sigur asta credea, după atâta timp. Nu ştia decât că am dispărut. Nimic despre restul poveştii mele.

— Sunt în viaţă,

am zis eu către poza din monitor. Sunt chiar aici.

Oare unde locuia? Aş fi putut să găsesc un număr de telefon? Ce-ar fi dacă aş suna-o chiar acum? în acest moment? Voiam să-i spun că sunt în

viață. Ar putea să moară mâine şi nici n-am apuca să ne cunoaştem.

Era trecut un număr al Oficiului pentru Copii Dispăruți şi mi l-am notat. Am găsit şi o adresă a sediului, undeva în

Alexandria, Virginia, la doar un stat distanță. Mama mea – mama mea biologică – era la doar un amărât de stat distanță.

Nu puteam să dorm. Parcă Alexandria era în

partea de nord a Virginiei, nu? Lângă Washington? Iar în Washington cred că puteam să ajung în vreo cinci ore. Trebuia s-o cunosc pe Anna. Trebuia să aflu cine eram cu adevărat. Mâine-dimineață, puteam

să sun la Oficiul pentru Copii Dispăruţi, dar ar fi fost mult mai bine să o cunosc personal. M-am ridicat, complet răvăşită. Trebuia să o cunosc *acum*, cât mai repede cu putinţă, pentru că

viața era prea scurtă. Mâine, Anna ar fi putut să moară în drum spre serviciu. Doar s-a mai întâmplat.

Am luat telefonul şi l-am apelat rapid pe Cleve, iar când a răspuns – „Ce uşurare, chiar mi-a

răspuns!" – am pufnit în plâns.

— Nu închide, te rog, nu închide! Trebuie să vorbesc cu tine, am zis. Nu are legătură cu noi, nu-ți face griji. Numai că trebuie neapărat să vorbesc cu tine sau o iau

razna.

— Grace, e aproape miezul nopţii, zise el, deşi părea perfect treaz. Am auzit pe cineva vorbind în fundal. O fată, care râdea. Nu putem să vorbim mâine? întrebă el.

— Tocmai am

aflat că am fost răpită de la o altă femeie când eram bebeluş!

Nu zise nimic iniţial.

— Despre ce naiba vorbeşti acolo?

I-am explicat tot: cum Jenny a tras cu urechea la

conversaţia dintre mama ei şi Ian. Despre scrisoarea pe care Noelle voia să i-o trimită Annei Knightly. Despre bebeluşul furat şi Oficiul pentru Copii Dispăruţi.

— Nu pot să cred aşa ceva! Nu cumva

ai născocit tu toată povestea asta? a întrebat Cleve.

— Nu. Mâine poţi să vorbeşti cu Jenny, dacă nu mă crezi. Marţi îi vor spune şi mamei. Ea şi-aşa crede că sunt... Vocea mi-a tremurat, nu eram

pregătită pentru asta. Niciodată n-a fost fiica pe care ea şi-a dorit-o, oricum. Celălalt bebeluş, care a murit, probabil că ar fi fost exact ca ea.

— Stai o clipă, zise Cleve. L-am auzit ridicându-se.

Şi o uşă care se deschidea, poate. A trebuit să ies pe hol, explică după un minut. Colegul meu de cameră are nişte invitaţi. Uite, nu ştiu exact ce se petrece, dar ştiu că mama ta te iubeşte. Şi oricum, cu toţii

avem probleme cu mamele noastre, Grace. În cea mai mare parte a timpului, aş prefera să nici nu stau de vorbă cu mama. Dar e mama mea şi mă iubeşte, iar mama ta te iubeşte şi ea.

— Tocmai asta

este diferența. Suzanne chiar *este* mama ta. Mama mea *nu*, iar eu vreau s-o cunosc pe cea adevărată și să-i spun totul. Mă duc acolo.

— Unde?

— În Virginia, vreau s-o cunosc.

— Când? Şi cum ai de gând să ajungi acolo?

— Cu maşina, conduc eu. Mâine.

Râse:

— Hai, nu te mai comporta ca o puştoaică de doisprezece ani, Grace!

M-a durut să-l aud spunând asta.

— Tu nu ştii cum e, am zis.

— Uite, mai bine îi spui mâine mamei tale ce tocmai ai aflat şi...

— Jenny o să aibă probleme din cauza mea. Se presupune

că ea nu ştie nimic despre asta.

— O să-i treacă. Tu spune-i mamei tale. Iar dacă este adevărat – deşi eu mă îndoiesc – va trebui să apelaţi la un avocat, tu şi mama ta. Ian parcă e avocat, nu?

Trebuie puse la punct o sumedenie de probleme legate de partea legislativă.

— Avocaţii încurcă şi mai mult. Tata a fost un avocat grozav, dar niciodată nu se grăbea când venea vorba despre

cazurile clienţilor săi. Şi pun pariu că şi Ian era la fel. Aşa voia tata, ca toate să fie făcute pas cu pas. Să nu se arunce nimeni cu capul înainte. Mă întreb ce ar fi făcut în această situaţie dacă ar mai fi trăit.

Doamne, Cleve! Tata nici măcar nu este tatăl meu!

— Ba e tatăl tău, la fel cum mama ta e mama ta. Chiar dacă cealaltă doamnă te-a născut, părinţii tăi sunt în continuare părinţii tăi.

— Sunt foarte surescitată, Cleve, am spus, dar deja mă gândeam la altceva.

M-am dus în fața computerului, m-am așezat și am dat clic pe serviciul de navigare cu Hărți Google.

Cleve oftă din nou şi zise:

— Uite, promite-mi că mâine vei sta de vorbă cu mama ta şi că n-ai să faci nimic nechibzuit. Îmi pasă ce se întâmplă cu tine, Grace. Iar asta nu se va schimba

niciodată, îmi promiți?

— Îți promit, am zis, dar deja tastam adresa Oficiului pentru Copii Dispăruți.

capitolul 46

Anna
Washington, DC

— Ei, cum ți se pare noul meu look, tati? îl întrebă Haley pe Bryan, după ce acesta trase perdeaua care

înconjura patul ei de la spital. O instalasem într-o cameră cu câteva ore în urmă şi era foarte târziu, dar ea abia acum părea că începe să-şi revină după ameţeala produsă de tratamentul cu

steroizi. Vru să vadă cum arăta, aşa că ridicase capacul tăvii de pe măsuţa ei şi îşi trecu mâna peste părul întunecat şi zbârlit, care abia ce începuse să-i crească săptămâna aceasta.

— Foarte mişto.

Bryan stătea în dreptul ei, lângă pat, mângâind-o uşor peste firicelele scurte şi fine. Ştiam cum se simte când făcea acest gest. Gâdilatul uşor pe care îl simţisem şi eu îmi dădea un fals

sentiment de siguranță. A trebuit să-mi aduc aminte că micul petic de perişor fin nu reprezenta decât liniştea de dinaintea furtunii.

Mâine avea să facă din noi chimioterapia de

întreţinere, iar regimul acesta avea să continue până ce se găsea un donator compatibil. De îndată ce-l găseam, tratamentul chimio-terapeutic şi radiaţiile urmau să distrugă mult mai mult, nu doar părul,

pentru ca trupul ei să fie, astfel, pregătit pentru transplant. Refuzam să mă gândesc la posibilitatea de a nu găsi un donator înainte ca boala să-şi spună definitiv cuvântul. Alungasem complet

acest gând. În seara asta, nu-mi doream decât ca ea să se bucure de imaginea ei din oglindă şi de cele câteva ore care ne mai rămăseseră împreună cu Bryan. Eu urma să rămân peste noapte cu Haley, dar el trebuia

să se întoarcă la apartamentul lui cât de curând. Mâine avea să plece cu avionul la San Francisco, unde se ţinea interviul pentru slujba din Washington. Nu mă bucuram să ştiu că pleacă. Avusesem

grijă de Haley de una singură, în cea mai mare parte a vieţii ei, aşa că nu mă temeam că aş fi avut nevoie de ajutorul lui. Numai că mă ataşasem de el şi la fel făcuse şi Haley. Ni-l doream prin preajmă.

— Uite-o şi pe fata noastră! zise Tom, pe care Haley îl îndrăgea cel mai mult din tot personalul de la spital. Ţi-am adus pastila, ca să ai un somn uşor.

Haley luă de la el

din mână micuța cupă din hârtie, în care se afla medicamentul.

— Știam că vii în seara asta, zise Tom în timp ce ea înghiți pastila, așa că am decupat ăsta în cazul în care îl voiai.

Tom îi dădu lui Haley o copie a articolului despre apelul umanitar pentru transplantul de măduvă osoasă, care apăruse vineri în *Washington* Post. Haley vorbise foarte frumos cu reporterul de la Post

şi se descurcase chiar mai bine cu cel de la WJLA. Povestise puţinul pe care şi-l amintea despre prima ei luptă cu leucemia. Spusese simplu că: „Eu aşa am crezut, că toţi copiii sunt nevoiţi să ia

medicamentele acelea criminale, că era ceva normal. Nu ştiam că se poate şi altfel.” Iar despre Lily vorbise aşa cum eu n-aş fi putut s-o fac niciodată. „Mama a pierdut-o pe sora mea. N-aş vrea să mă piardă şi

pe mine." Am simţit că mi se strânge inima auzind-o rostind acele cuvinte şi am sperat din suflet ca nimeni să nu o considere ipocrită. Ştiam că vorbea cât se poate de serios şi m-a emoţionat de-a

binelea. Pe mine şi, se pare, pe mulţi alţii. Spaţiul de expunere al dealerului auto s-a umplut a doua zi de oameni: toţi veniseră să li se ia câte-o mostră de salivă.

După ce Tom a

părăsit încăperea, Haley şi-a coborât capul patului până ce a ajuns în poziţie aproape plană. Apoi spuse către Bryan:

— Bun atunci, te întorci miercuri?

— Miercuri, la patru.

Îi stinse veioza de

pe noptieră, care avea o lumină foarte puternică. Eu eram la piciorul patului şi l-am urmărit cum se apleacă, iar muşchii spatelui se încordară pe sub tricoul din bumbac. Săptămâna asta descoperisem că nu

doar anumite vedete aveau capacitatea de a-mi face genunchii să tremure. Dacă mi-ar fi spus careva că omul pe care l-am dispreţuit din suflet ani la rând ar avea acelaşi efect asupra mea, i-aş fi spus că nu e în toate

mințile.

— Ce-ai vrea să-ți aduc din San Francisco? o întrebă el pe Haley.

— Doar pe tine, răspunse ea, iar pe fața lui Bryan se întrezări un val de emoție. În ultima vreme, Haley se

deschisese tot mai mult în privinţa sentimentelor ei. N-o ştiam să fi purtat vreodată acea mască în spatele căreia cei mai mulţi dintre noi se ascund, în general. Îşi arăta punctele vulnerabile fără reţineri, ca şi

cum ar fi conştientizat că nu mai era timp de pierdut cu prefăcătoria. Nu puteam să ne bazăm pe ziua de mâine. Niciunul dintre noi. Învăţam atât de multe de la fiica mea!

— Eşti foarte drăguță, dar serios acum. Ce-ai zice de nişte ciocolată Ghirardelli? zise Bryan.

Haley făcu o mutră, ca şi cum i-ar fi părut rău.

— Vai, cât de bine sună acum, că zici,

dar probabil că miercuri nu prea o să fiu în stare s-o mănânc.

— Atunci putem s-o punem deoparte, pentru mai târziu. Se uită la ceas: Trebuie să plec, zise el.

— Hai că te

conduc, am spus, apoi m-am întors spre Haley, care se ghemuise sub aşternuturi, strângându-l în braţe pe Fred. Crezi că eşti OK dacă lipsesc puţin?

Căscă şi dădu din cap în semn că da.

Bryan se apleacă să o sărute pe obraz, iar ea îl luă cu braţul de după gât, zicând încetişor:

— Să nu uiţi de noi.

El se ridică şi îi luă mâna într-a lui:

— Nu, îi zise. Niciodată!

Ne-am îndreptat în tăcere spre lift, iar apoi am coborât în parcarea clinicii, care era aproape în întregime goală, atât de era de târziu. L-am condus până la maşină. Mi-era greu să ştiu că pleacă. Poate că eram şi eu

influenţată de neliniştile lui Haley. Puţin măcinată de acel „Să nu uiţi de noi”. Dar nu despre asta era vorba. De fapt, voiam să fiu lângă el ori de câte ori aveam ocazia. Aveam de gând să renunţ şi eu la

masca mea.

Îşi descuie maşina, apoi se întoarse către mine.

— Grăbeşte-te să vii înapoi, am spus.

El zâmbi, apoi mă îmbrăţişă lung, astfel că m-am simţit brusc năpădită de zeci şi

zeci de amintiri. Dintre cele mai frumoase, de pe vremea când eram amândoi tineri, iar viitorul ni se părea promiţător.

— Stai puţin, zise el, şi-mi dădu drumul. Deschise portiera, apoi urcă

în maşină şi mă trase după el. Am râs, pentru că aproape c-am picat în fiind lângă el, pe banchetă. Ne-am sărutat întocmai ca puştanii ce fuseserăm odinioară, la început râzând de cât de

ridicoli trebuie să fi părut amândoi, oameni trecuţi de patruzeci de ani, făcând prostioare pe bancheta din spate a unei maşini, într-un garaj; în curând însă, ne-am oprit din râs, iar în maşină nu se mai

auzea decât respirația noastră la unison, iar aerul se umplu de atingerile dintre noi și de noul început, atât de dulce, al iubirii noastre complicate.

capitolul 47

Grace

Wilmington, *Carolina de Nord*

Eram încă trează la ora trei dimineaţa şi stăteam întinsă în pat, cu gândul la următoarea mea

mişcare. Cu cât mă gândeam mai mult să plec în Alexandria, cu atât mai mult îmi dădeam seama că trebuie s-o fac. Scosesem deja la imprimantă instrucţiunile pentru a ajunge la

Oficiul pentru Copii Dispăruți şi părea destul de simplu. Era aproape în linie dreaptă din Wilmington spre Alexandria, cu toate că mi-era greu să mă văd în postura de şofer pe acel traseu, mai ales că drumul

era mai lung decât estimasem eu iniţial. Dacă mă luam după Harta Google, mi-ar fi luat cinci ore şi cincizeci de minute să ajung acolo. Cinci ore şi cincizeci de minute s-o găsesc pe mama mea biologică. Când

vedeam lucrurile în felul acesta, intervalul ăsta de timp mi se părea o nimica toată.

Trebuia neapărat să plec de îndată ce răsărea soarele. Mama nu trebuia să meargă mâine la şcoală, fiind zi de

sărbătoare, dar oricum niciodată nu dormea mai mult decât de obicei. Mi-ar fi fost greu să mă trezesc înaintea ei. Mi-am pus ceasul să sune la şase, dar acum am schimbat-o la cinci. M-am gândit că trebuia să

pornesc la drum cât era încă întuneric afară. Dacă plecam pe la cinci şi jumătate, ajungeam acolo până în ora prânzului. Mi-a tresărit inima când mi-am imaginat cum aveam să intru în biroul pentru Copii

Dispăruţi şi să-i spun identitatea mea femeii care-mi era mamă.

Dar dacă ieşea, de pildă, să ia prânzul? Ca tatăl meu, care avea întâlniri de afaceri la masa de prânz? Am luat din nou mobilul de pe

noptieră şi am apăsat pe display, ca să văd cât era ceasul. Trei şi zece, iar eu eram complet trează. Nici nu cred că fusesem *vreodată* mai trează. De parcă aş fi băut o găleată de cafea. Dacă aş pleca acum, chiar

acum, aş ajunge la Oficiul pentru Copii Dispăruţi cu mult înainte de ora prânzului. Numai că era tare întuneric afară şi încă auzeam ploaia bătând în fereastră.

Mi se întâmplase doar de câteva ori să

conduc pe timp de ploaie, iar asta se întâmpla înainte să-mi pierd de tot curajul de a mă urca la volan.

— Fă-o! mi-am spus cu voce tare.

M-am dat numaidecât jos din pat şi mi-am tras pe

mine pantalonii trei sferturi şi puloverul albastru, aceleaşi haine pe care le purtasem şi cu o zi în urmă. Mi-am golit ghiozdanul de tot conţinutul – manuale şi caiete – şi-am băgat în schimb lenjerie

curată, periuţa şi pasta de dinţi, dar şi dosarul pe care Jenny mi-l lăsase. Mă mişcăm repede, de parcă aş fi participat la o cursă. Într-un fel, chiar aşa era. Încercam, de fapt, să înfrunt acea parte din mine care

credea că planul meu nu este numai prostesc, ci şi periculos. Nu mai condusesem de când cu moartea tatălui meu, niciodată nu condusesem neînsoţită şi nici mai mult de două ore la rând. Am luat

şi paginile cu instrucţiuni, mi-am pus ghiozdanul pe umăr şi am coborât în linişte. Am luat din dulăpiorul pentru chei, de după uşă, cheia de la Honda şi m-am strecurat afară din casă înainte să mă

răzgândesc.

Vreo oră, n-am avut probleme cu condusul. Ştiam că merg mult prea încet, dar nici nu vedeam prea bine. Ploaia făcea ca drumul să mi se pară sticlos ca

oglinda şi mereu îmi imaginam cum sare câte-o căprioară din pâcla întunecată, chiar în fața maşinii. Eram aproape singură pe drum, iar asta mi se părea în egală măsură un lucru bun, dar şi

înfricoşător. Deodată, ploaia s-a înteţit în mod incredibil. E puţin spus că s-a înteţit. Părea să curgă în valuri orbitoare peste maşina mea, lovind plafonul cu atâta putere, că nici nu mai auzeam

radioul. Ştergătoarele mergeau la viteză maximă, dar tot nu reuşeam să văd la mai mult de un metru, doi în faţă. Am încetinit la 60 km/h, apoi la 50, încercând să mă menţin cât mai

aproape de marginea şoselei.

Deja începuseră să fie mai multe maşini pe drum la ora aceea şi niciunul dintre şoferi nu părea atât de deranjat de ploaie pe cât eram ei; mă depăşeau toţi fără

probleme. Ba chiar unul m-a claxonat, probabil din cauză că mergeam foarte încet. Îmi transpiraseră mâinile, dar mi le ţineam lipite de volan şi mă aplecam tot mai în faţă, de parcă aş fi putut să

văd mai bine dacă stăteam aproape de parbriz.

Am hotărât că era mai bine să trag pe dreapta şi să aştept ca ploaia să se liniştească, însă chiar atunci am observat cum, dintr-odată, nu mai plouă

aşa de tare. M-am mai relaxat puţin în scaun şi am răsuflat uşurată. Şi muzica de la radio se auzea din nou. Am apăsat pe acceleraţie, ajungând la 90 km/h, iar mai mult de atât nici că aveam de gând să

accelerez, cel puţin până nu răsărea soarele. Mda, s-a cam zis cu cele cinci ore şi cincizeci de minute.

Se lumina de ziuă când am trecut graniţa spre Virginia, dar încă mai ploua puţin. Tot

încercam să mă hotărăsc dacă s-o sun sau nu pe Jenny, ca să-i spun unde eram, şi atunci m-a izbit un gând groaznic. Mi-aminteam că am schimbat alarma de pe telefonul mobil, la ora cinci. Am

văzut mobilul pe noptieră, dar nu-mi aminteam să-l fi luat şi să-l fi băgat în rucsac. „Doamne, Dumnezeule!” Am apăsat pe frână şi am virat spre marginea şoselei. M-a claxonat un camion şi am simţit

maşina clătinându-se când acesta m-a depăşit, trecând razant pe lângă mine. Am găsit butonul pentru semnalizarea de urgenţă, l-am apăsat şi am început să cotrobăi prin ghiozdan cu

disperare, deşi ştiam că telefonul nu era acolo. Cum am putut să fiu atât de proastă? Trecuseră deja câteva ore de când plecasem de-acasă, eram pe autostradă şi n-aveam telefon. Am rămas paralizată

pentru câteva minute, uitându-mă din când în când la podeaua maşinii sau la scaunul din dreapta şoferului, de parcă ar fi putut să apară pe-acolo vreun telefon mobil, ca prin minune. Ce puteam să fac? Deja

parcursesem două treimi din drum.

Trebuia să merg mai departe. Deşi simţeam un nod în gât, am închis semnalizatoarele şi am aşteptat să existe un interval mai lung între două maşini. După care

am intrat din nou pe şosea.

După vreo două ore, nici nu mai ştiam exact unde mă aflu, dar cert era că rămăsesem blocată în trafic. Se mai plângeau oamenii în privinţa traficului la ore de

vârf şi în Wilmington, dar acum îmi dădeam seama că habar nu aveau ce însemna asta. Am stat pe loc vreo cinci minute, apoi am mai înaintat vreo trei metri, după care iar am stat pe loc. Erau

camioane mari de ambele părţi ale maşinii mele, dându-mi un sentiment de claustrare şi sufocare. Erau atât de mari, încât reuşeam să văd pe sub ele maşinile de pe cealaltă bandă.

Când conduceam prin ploaie, măcar n-avusesem timp să mă gândesc şi la altceva decât să rămân în viaţă. Acum, mă simţeam obosită şi sleită de puteri, iar planul care, la trei dimineaţa, mi se

păruse numai bun de pus în aplicare, începea să mi se pară idiot.

Ar fi trebui să-i las mamei un bileţel, deşi nu-mi dădeam seama ce i-aş fi putut spune. Oricum, când avea să realizeze că am

plecat, se va duce instantaneu cu gândul la Chapel Hill. Nu mai conta. Indiferent de situaţie, fără doar şi poate că aveam mari probleme.

Mi-am amintit brusc de un lucru pe care mi l-a spus

cândva tati, într-un moment când eram supărată pe mama. „Ştii cum face mama ta, când aranjează felii de portocale pe un platou, pentru cei din echipa ta de fotbal? Sau când se ocupă de toate

amănuntele pentru serbarea aniversării tale cu două luni înainte?" m-a întrebat el atunci. „Acesta e modul în care ea-şi arată dragostea faţă de tine, Grade."

De ce m-am gândit la asta

tocmai acum? Auzeam vocea tatei aşa de clar, că ai fi zis că stă de vorbă cu mine de pe bancheta din spate. „Acesta e modul în care ea-şi arată dragostea faţă de tine, Grade”.

Mă iubea.

Niciodată nu mă îndoisem de asta. Cu siguranţă că ar fi fost groaznic de greu pentru ea să afle că nu eram a ei şi, în plus, copilul ei adevărat murise. Mi-am închipuit-o pe Emerson punând-o să se aşeze ca să-i

spună adevărul şi am văzut cum chipul mamei se destramă.

Traficul începea să se decongestioneze. Am lăsat camioanele să mă depăşească şi am văzut cum se conturau la orizont

clădiri vechi, coşuri industriale de fum şi macarale, iar totul se încețoşă în fața ochilor mei înlăcrimaţi.

Am apucat strâns de volan.

— Ce ai de gând să faci? mi-am spus în şoaptă.

„Ce ai de gând să faci?”

capitolul 48

Tara

Grace încă dormea şi m-am bucurat să constat asta. Fusese atât de stresată şi supărată din cauza lui Cleve ieri, iar eu nu o

ajutasem câtuşi de puţin, eram conştientă de asta. A trebuit să pun piciorul în prag în legătură cu excursia la Chapel Hill, desigur, dar ce altceva aş fi putut să fac? Cum să procedez ca să nu

blochez orice formă de comunicare cu e a ? *Care* comunicare? Nu exista aşa ceva între noi. Noaptea trecută, a fost chiar mai reţinută faţă de mine decât de obicei şi tot n-am ştiut cum să-i trezesc

interesul. Nimic din ceea ce făceam nu mergea. După moartea lui Sam, Cleve fusese cel care îi oferise alinare, lucru pe care eu nu fusesem în stare să-l fac. Iar acum, îl pierduse şi pe Cleve. Îmi venise rândul să

preiau frâiele şi încă nu ştiam cum. Voiam ca, săptămâna viitoare, să sun la cabinetul psihologului la care eu şi ea merseserăm împreună, de câteva ori, după ce Sam murise. Grace nu vorbea nici cu ea,

dar speram ca femeia să-mi poată da nişte idei despre cum să reînnod relaţia cu fiica mea. Grace şi cu mine trebuia să o luăm de la capăt.

Stăteam la masa din bucătărie şi făceam planul

meselor noastre din săptămâna în curs, încercând să-mi ocup timpul cu ceva care să nu-mi macine nervii. Scosesem la imprimantă o listă de cumpărături pe care o făcusem mai demult. Erau toate

produsele aşezate pe categorii, în funcţie de localizarea lor în magazin, astfel încât să termin cu fiecare raion o dată şi să nu fiu nevoită să mă mai întorc pe acolo. Am bifat toate cele necesare şi apoi i-am scris un bileţel

lui Grace, în care-i spusesem că merg până la magazin, iar ei îi lăsasem nişte salată de fructe în frigider.

Când am ajuns în garaj, m-am oprit brusc: vechea Honda a lui Sam nu mai era. M-am simţit aşa

de răscolită! Pentru o clipă, am fost cuprinsă de un licăr de speranţă complet iraţională, cum că Sam încă mai trăia şi luase maşina spre serviciu. Că ultimele şapte luni nu fuseseră decât un coşmar îngrozitor.

Dar eram mult prea realistă din fire ca să mă pierd într-o astfel de fantezie pentru prea mult timp.

Fie maşina fusese furată, fie o luase Grace. Nu ştiam care dintre posibilităţi era mai puţin

probabilă.

Am intrat înapoi în casă şi am bătut la uşa camerei lui Grace, apoi, văzând că nu-mi răspunde, am deschis-o. Era dezordine în camera ei, ca de obicei, iar pe pat erau împrăştiate într-atât

de multe nimicuri, cărţi şi haine, că a trebuit să le dau la o parte ca să mă conving că, într-adevăr, ea nu era acolo. Nu m-am înfuriat pe ea; tot ce simţeam era o groază absolută, izvorâtă din adâncul

sufletului. Fetiţa mea era la volan, fără îndoială, către Chapel Hill. Ploua, iar ea era supărată şi nu gândea limpede, iar de condus... nu mai condusese de şapte luni. Însemna că se afla pe autostradă,

pe pante lungi şi complicate, printre maşini care mergeau cu viteză şi şoferi aflaţi în stare de ebrietate după noaptea trecută. Sam fusese accidentat mortal chiar la Monkey Junction, care ne

era atât de familiară. Ce şanse erau ca Grace să ajungă la Chapel Hill teafără?

Am luat telefonul de pe biroul lui Grace, dar m-am abţinut s-o sun. M-am gândit că mai bine nu răspunde la

telefon dacă se află la volan. După care mi-am adus aminte că pomenise de prietena lui Jenny, mai mare decât ele, care probabil conducea maşina. Am răsuflat puţin uşurată. Cel puţin puteam să mă

consolez cu gândul că nu era Grace la volan. Mi-aş fi dorit totuşi să o cunosc pe această prietenă a lui Jenny, ca să fiu sigură că este de încredere.

Am format numărul de mobil al lui Grace şi am

tresărit când auzit soneria uşor de recunoscut, care venea de la doar câţiva centimetri de mine, căci mobilul era pe noptieră. „Of, nu!“, am suspinat, luând mobilul ei. Ecranul era aprins, iar numărul de

telefon de acasă era expus cu caractere mari. Plecase fără să-şi ia telefonul cu ea? Am închis mobilul şi m-am aşezat pe pat, încercând să mă lămuresc ce se petrecea. Grace nu pleca niciodată

nicăieri fără telefonul ei.

Am căutat în agenda telefonică din mobil până ce am dat de numărul lui Jenny. Am auzit sunând de câteva ori până să răspundă, şi atunci mi-am dat seama că o

trezisem.

— Toată noaptea m-am gândit numai la tine, spuse ea, cu o voce groasă şi răguşită. E totul în ordine?

Era de la sine înţeles că ştia despre marea aventură pe care o

plănuise Grace.

— Tara la telefon, Jenny, am zis eu.

Se instală o clipă de tăcere, apoi răspunse:

— A, îmi cer scuze. Dar de ce suni de pe telefonul lui Grace?

— Am nevoie de

numărul de telefon al prietenei tale, cea care este cu Grace, am explicat, scurt. Nu-mi mai amintesc cum a spus că o cheamă.

Jenny a rămas din nou mută.

— Nu ştiu la ce te referi. Grace nu e

acasă?

— Nu. A plecat de acasă în zorii zilei, şi tind să cred că... Oare mă înşelasem? A luat Honda şi şi-a uitat mobilul acasă. Am presupus că s-a dus la Cleve. Ieri mi-a spus că ar fi vrut să plece la el şi că o

prietenă de-a ta... o fată mai mare decât voi... urma să o însoțească, în cazul în care avea nevoie de o mână de ajutor la condus.

Cum Jenny tăcea, am bănuit că fie îmi ascunde ceva, fie este la fel de

nedumerită pe cât eram şi eu.

— Jenny? am întrebat. Ştii cumva unde este?

— Sunt complet derutată, răspunse ea.

— Dar prietena asta a ta, mai mare, cine e? Helen parcă

o chema sau… Elena! am sărit, amintindu-mi dintr-odată. Aşa o chema, Elena.

— Eu… eu nu prea înțeleg ce se petrece.

M-am ridicat în picioare.

— Jenny! am spus

pe un ton mai tăios, pentru că deja începeam să intru în panică. Spune-mi ce ştii. Asta este o problemă cât se poate de gravă. Nu ţi-a spus că se duce la Chapel Hill?

— Nu! Chiar nu ştiu unde este.

Sincer! N-ai încercat s-o suni?

— Ţi-am mai spus o dată – şi-a uitat telefonul. O să-l sun pe Cleve. Dacă afli ceva de la ea sau de la Elena... măcar ai o prietenă pe care o cheamă Elena?

Nu răspunse.

— Jenny!

— Nu! recunoscu ea.

„La naiba!”

— Dacă afli ceva, sună-mă imediat, i-am spus, după care am închis.

Am dat de numărul lui Cleve şi l-am sunat de pe

telefonul lui Grace, dar a intrat căsuța vocală. I-am lăsat un scurt mesaj: „Cleve, sunt Tara. Sună-mă imediat ce asculți mesajul. Vorbesc cât se poate de serios!” I-am lăsat și numărul meu, ca să nu trebuiască să-l

caute.

Am închis telefonul şi m-am uitat la ceas. Abia trecuse de ora zece. Probabil că a plecat înainte să mă trezesc eu, la şapte. Deşi era puţin probabil, m-am gândit că erau şanse

ca, până acum, să fi ajuns deja în Chapel Hill.

Prin fereastra camerei ei, am văzut că afară încă era o vreme urâtă, iar pe frunzele arţarului din partea laterală a curţii noastre cădeau

stropi grei de ploaie. Am dat din cap, întrucât îmi era greu să mi-o imaginez conducând, chiar şi prin cartierul nostru, darămite să ştiu că o face pe un aşa timp urâcios – mi se părea greu de

crezut şi în egală măsură groaznic.

„Doamne, Dumnezeule, te rog din suflet să ai grijă de ea!“

Am luat telefonul şi am format încă o dată numărul lui Cleve.

capitolul 49

Grace
Alexandria, Virginia

Mă aflam pe o autostradă care se numea Beltway şi nu mai văzusem niciodată atâtea

maşini care să meargă cu o viteză aşa de mare în acelaşi timp. Aveam impresia că mă aflu într-o parcare mobilă, care circula cu mare viteză, de peste 100 de km/h, iar muşchii picioarelor

începuseră să-mi tremure, pentru că făceam eforturi să ţin pasul. M-am bucurat nespus când am văzut ieşirea spre Alexandria. GPS-ul mi-a arătat că trebuie să virez de câteva ori, astfel că m-am trezit

brusc în mijlocul unei şosele aglomerate dintr-un mic oraş. Trebuia să mai pun nişte benzină şi, chiar mai rău de-atât, aveam nevoie şi de cafea. Am ochit o benzinărie şi am parcat maşina. Am

pus benzină de douăzeci de dolari şi mi-am cumpărat şi un pieptene. Nu aveau decât un singur fel, pentru bărbaţi, iar dinţii pieptenelui erau într-atât de apropiaţi, încât m-am gândit că îmi va

fi imposibil să-mi descurc părul cu el. Mi-am luat şi o cafea, care nu părea câtuşi de puţin proaspătă şi nici nu era caldă, dar nu mi-a păsat, am dat-o peste cap chiar acolo, în magazinul acela sordid de la

benzinărie.

După ce am pătruns din nou pe şosea, GPS-ul mi-a arătat că mai am doar un kilometru şi jumătate până la destinaţie. Apoi opt sute de metri. Apoi 120 de metri; începusem să cred

că mă ducea în locul greşit. Oficiul pentru Copii Dispăruţi n-ar fi trebuit să fie într-o clădire de birouri, mare şi impunătoare? Pe toată durata drumului, îmi închipuisem că o voi

cunoaşte pe mama mea într-o astfel de clădire. Poate la al patrulea sau al cincilea etaj al unei astfel de clădiri. Dar clădirile de pe marginea acestui drum erau micuţe şi arătau mai degrabă a magazinaşe sau

căsuțe din suburbie decât a birouri.

Oprisem la un semafor când am remarcat un banner amplasat ceva mai în față. Era suspendat undeva deasupra străzii. „Parada de Ziua lui Columb!” Oh, nu!

Oh, nu! Uitasem complet că azi e sărbătoare. Se putea ca Oficiul pentru Copii Dispăruţi să fie închis?

GPS-ul m-a anunţat: „Sosire la destinaţie”. Eram convinsă că greşise, dar maşinile erau

blocate în trafic, aşa că am avut ocazia să arunc o privire la numărul clădirii – 237. Era o căsuţă galbenă, de dimensiunile uneia dintr-o suburbie tipică. În continuare îmi spuneam că nu se poate ca acela să

fie locul căutat, dar am văzut că în dreptul uşii era agăţată o placă dreptunghiulară, pe care scria ceva. Nu-mi dădeam seama ce, aşa că trebuia să mă apropii mai mult.

Nu puteam să

parchez maşina din poziţie paralelă. La orele de condus, ori de câte ori încercam să o fac, mă descurcam uluitor de prost, iar acum chiar mi-ar fi fost greu, mai ales că eram înconjurată de maşini. Am virat

către o străduţă laterală şi am mai mers puţin, până ce am găsit două spaţii de parcare libere, unul lângă celălalt. Am putut, astfel, să strecor maşina în curbă, până lângă bordură. Când, în sfârşit, am oprit

motorul, a trebuit să stau liniştită un minut, pentru că abia atunci am realizat ceea ce făcusem. „Tocmai am condus singură din Wilmington şi până în Alexandria.” Chiar dacă nu mai făcusem niciodată

un lucru atât de nechibzuit, m-am simțit mândră că izbutisem. Indiferent ce avea să se întâmple pe viitor, ceea ce făcusem era de-a dreptul extraordinar.

Numai că abia

acum venea partea cu adevărat grea.

Mi-am privit chipul în oglinda retrovizoare. Niciodată n-arătasem mai rău, exceptând acea dimineață după ce Cleve s-a despărțit de mine – avusesem

o față roșie și umflată, iar peste noapte mi se umpluse tenul de coșuri.

M-am străduit să-mi aranjez cât de cât părul, dar era imposibil să-l descurc cu prostia aceea de pieptene.

„Dă Doamne să fie deschis!”, mi-am spus dându-mă jos din maşină. Am pornit pe trotuar spre strada principală. Păşeam repede, ţinând pe umăr rucsacul, în care se afla dosarul-cheie, pregătit să

spună povestea.

Pe plăcuţa dreptunghiulară era scris *Oficiul pentru Copii Dispăruţi* şi am văzut că înăuntru era lumina aprinsă. Cum nu exista sonerie, am bătut la uşă, dar n-a venit nimeni. Am

încercat uşa. Era descuiată şi am deschis-o, apoi am intrat într-o încăpere micuţă. Arăta ca o sufragerie mai mică, în care se aflau scaune de modă veche, o băncuţă pentru două persoane şi un

bovindou cu plante. Chiar în mijlocul camerei se afla un birou, dar nu era niciun semn că acolo se afla vreo creatură umană, aşa că nu ştiam ce să fac.

Am auzit din camera alăturată un

sunet ca un clinchet şi în pragul uşii apăru o femeie. Avea părul cărunt, tuns foarte scurt, purta nişte ochelari foarte înguşti, cu rame negre, iar în mână ţinea un lujer de ţelină. Când mă văzu, sprâncenele i

se ridicară până la jumătatea frunţii.

— M-ai luat prin surprindere! zise ea, apoi zâmbi. Cu ce te pot ajuta?

— O caut pe Anna Knightly, am spus.

— A, este cu fiica dumneaei la Secţia de Copii, zise ea,

așezându-se în dreptul biroului.

Am simțit o ușoară amețeală auzind pe altcineva vorbind despre Anna Knightly, confirmându-mi astfel că exista cu adevărat. Începuse să mi se pară totul

ca o fantezie de-a mea. A trebuit să-mi recapăt echilibrul ţinându-mă cu o mână de marginea biroului.

— Te simţi bine, draga mea? mă întrebă femeia, şi abia apoi am reuşit să pricep ce spunea.

Fiica ei. Sora mea. Dar nu mă aflam deja la Oficiul pentru Copii Dispăruţi?

— La Secţia pentru Copii? Nu înţeleg... nu aici este Oficiul pentru Copii Dispăruţi?

— Ba da. Părea

confuză. Oh! Nu, nu. Este la *Spitalul* pentru Copii. Ai cumva... Se uită la mine ciudat, după care aruncă o privire pe ecranul computerului. Ai cumva întâlnire cu ea, nu? Credeam că am luat legătura cu

toată lumea...

— Nu, dar trebuie neapărat să vorbesc cu ea. „La spital? Sora mea era bolnavă?” Am nişte informaţii despre un copil dispărut, am explicat. Trebuie să vorbesc cu ea despre asta.

N-am vrut să-i spun acelei femei cine eram. Dacă ar fi crezut că mint? Dacă ar fi sunat la poliţie sau ceva de genul acesta?

— Bine, dar poţi să-mi spui mie. Ştii, de regulă, doamna Knightly nu se

ocupă în mod direct de...

— Nu-i nimic. Chiar trebuie să vorbesc personal cu ea. Când se întoarce?

— Şi-a luat liber mai multe zile, trebuie să stea cu fiica dânsei. Vrei o

cafea? Un suc?

Femeia îşi făcea griji în privinţa mea. Îmi închipuiam cum arătam după o noapte nedormită, cu părul pe jumătate încurcat şi nespălată pe dinţi. Uitasem complet că aveam periuţa de

dinți în rucsac.

— Nu, mulțumesc. Numai că am bătut cale lungă ca să stau de vorbă cu ea. Am simțit că mi se stinge glasul. Dar cum pot lua legătura cu ea? Vă rog. Trebuie neapărat s-o fac.

Se uită la mine de parcă încerca să se hotărască şi, în cele din urmă, zise:

— Dă-mi numărul tău de telefon şi pot să...

— Nu am. Din nou mi s-a frânt glasul şi mi-am împreunat mâinile în faţă. L-am

uitat acasă, când am plecat, am explicat. Mai bine spuneţi-mi direct unde este spitalul.

Mi-am dat seama imediat că greşisem întrebând asta.

Femeia dădu din cap în semn că nu şi zise:

— Nu, uite cum stă treaba: doamna Knightly se confruntă cu nişte probleme personale foarte grave în acest moment şi nu poate fi deranjată, ai înţeles?

„Dar eu sunt o problemă personală

foarte gravă”, mi-am spus în gând.

— Ah, ştiu, am spus. Dar n-aş face asta.

Femeia îmi întinse un carneţel şi-mi spuse să trec acolo numele meu şi datele de contact, ca să poată lua legătura

cu mine.

— Dar nu există nicio cale de contact. Mi-am uitat telefonul, am explicat din nou.

Oftă.

— Dar, draga mea, spune-mi despre ce este vorba, ca să te pot ajuta.

— E o problemă personală, am răspuns.

Îmi zâmbi forţat, aşa cum face un om atunci când începi să-l calci pe nervi, iar el doreşte să pară amabil.

— Bine, atunci, zise, sprijinindu-se

cu spatele de spătarul scaunului. Eu sunt aici până la ora cinci. Sunt sigură că o să am ocazia să vorbesc astăzi cu ea. Am s-o întreb cum poți să iei legătura cu ea, iar tu poți să treci din nou pe aici mai

târziu, în după-amiaza aceasta, şi-am să-ţi spun ce mi-a zis. Dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai mai spune câte ceva.

M-am gândit la un telefon preplătit, pe care l-aş fi putut cumpăra. Nu mai

folosisem vreodată aşa ceva, dar poate că reuşeam să cumpăr unul şi să-i dau numărului de telefon femeii de aici, ca să i-l dea Annei Knightly.

— Îmi puteţi da numărul de telefon de-aici?

— Sigur că da.

Mi-a dat o carte de vizită din grămăjoara aşezată într-un suport din faţa ei şi am pus-o în buzunar.

— Mulţumesc, am spus şi am făcut cale întoarsă.

— O să te-ntorci

mai târziu? întrebă ea, dar eu deja ieşisem pe uşă, încercând să-mi dau seama ce era de făcut în continuare.

Am trecut pe lângă o bancă şi, înainte să ajung la maşină, m-am dus la bancomat ca să scot

nişte bani de pe card. Aveam la mine patruzeci de dolari, dar mi-ar fi trebuit mai mulţi, pentru benzină şi, poate, un telefon preplătit, asta dacă aş fi găsit unul. Oricum, mă gândeam deja în fel şi chip. Când am

ajuns la maşină, am dat drumul la GPS şi am dat o căutare pentru spitale. Mi-au apărut mai multe, însă singurul care avea de-a *face* cu copiii se numea Centrul Medical Naţional pentru Copii. Oare ăsta să

fie? Cuvintele „centru medical” îmi plăceau mult mai mult decât „spital”.

Era în Washington. Am setat GPS-ul pe adresa clinicii. Mi-ar fi luat treizeci şi două de minute să

ajung acolo. Ieri, mi-ar fi fost imposibil să cred că aş fi în stare să conduc treizeci şi două de minute. Acum, mi se părea floare la ureche, la fel de firesc ca şi a respira. Numai că... femeia a c e e a *chiar*

***menționase* cuvântul „spital”. Nu puteam să neg, mi-a venit în cap imaginea aceea cu chipul răvăşit al tatălui meu. Mi-am agitat mâinile prin fața ochilor, de parcă, făcând asta, aş fi putut să şterg**

astfel de viziuni. Am să mă duc acolo. Am să intru în sala de aşteptare şi am să rog pe cineva să-i ducă un bileţel lui Annei Knightly. Doar parcursesem singură, cu maşina, o distanţă de peste şase sute de

kilometri, fără să dorm deloc. Eram în stare şi să intru în holul unui spital. Trebuia s-o fac.

capitolul 50

Emerson Wilmington, Carolina de Nord

Cafeneaua era plină ochi. Chiar dacă era sărbătoare, ai fi zis că jumătate din populația

Wilmingtonului venise în dimineaţa aceasta la *Hot!* Deja rămăsesem fără croasanţii cu cremă de brânză şi zmeură, pentru care începuse să mă ştie lumea, iar Sandrei şi chelneriţei le era greu să facă faţă

comenzilor. Aşa că am preferat să nu răspund la telefon când l-am auzit sunând, ba chiar nici nu m-am uitat să văd cine sunase. Ştiam că Jen avea zi liberă de la şcoală şi mă gândeam că umblă haihui prin

casă, iar mesajele aveam să mi le verific de îndată ce mi-aş fi permis o pauză. Numai că a sunat şi telefonul fix de la cafenea, iar pe acela n-aş mai fi putut să-l ignor. Cei care lucrau pe la birouri făceau

adesea comenzi pentru prânz încă de dimineaţa, urmând să fie livrate mai târziu, dar nu m-aş fi aşteptat să primesc atâtea telefoane şi în zi de sărbătoare.

Am ridicat receptorul

telefonului care se afla lângă maşina de încasat şi am răspuns:

— Hot!

— Mami?!? strigă Jenny, cu vocea răguşită şi înspăimântată. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce?

Am luat telefonul după mine în bucătărie, alarmată.

— Te rog să nu mă cerţi! După voce, ai fi zis că dăduse foc la casă. Cred că Grace s-a dus să o găsească pe doamna aia, Anna Knightly.

M-am încruntat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Cum să ştie Grace de... de unde ştia *Jenny*... despre Anna Knightly?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— A sunat Tara şi mi-a zis că Grace a

plecat de-acasă. A luat maşina, iar Tara crede că s-a dus în Chapel Hill, dar mă tem că...

— Grace nici măcar nu conduce.

Eram atât de bulversată! Voiam doar să dovedesc cât de neverosimilă era

toată povestea asta pe care Jenny încerca să mi-o spună.

Sandra trecu pe lângă mine cărând o tavă plină cu sandviciuri, aşa că m-am dat din calea ei, apropiindu-mă mai mult de uşa din

spate.

— L-am sunat pe Cleve şi mi-a zis că a vorbit cu Grace azi-noapte, iar ea i-a zis că vrea să se ducă în Virginia, s-o găsească pe mama ei.

— Stai aşa... De unde ştie ea... sau

chiar şi tu... de unde ştii tu despre... despre Anna Knightly? am intervenit.

Jenny nu răspunse imediat.

— V-am auzit, bolborosi apoi, cu o voce plângăreaţă. Nu că aş fi vrut să trag

cu urechea, dar s-a întâmplat să cobor atunci când tu şi Ian stăteaţi de vorbă, ieri. Şi am găsit scrisoarea pe care a scris-o Noelle. M-am dus până la Grace acasă şi i-am spus tot.

Mi-am adus

aminte de scârțâitul pe care-l auzisem dinspre scări. „Doamne, Dumnezeule, ce-o fi?” M-am gândit cum trebuie să se fi simțit Grace când a aflat. Cât de distrusă a fost când a citit ceea ce Noelle

îi scrisese Annei Knightly.

— Ar fi trebuit să vii să vorbeşti cu mine despre asta, nu cu Grace.

— Îmi pare foarte rău. Dar Grace avea dreptul să ştie, zise Jenny.

— Poate că da,

Jenny, dar gândeşte-te puţin! Nici măcar Tarei nu i-am spus!

— Nu m-am gândit că o să plece sau ceva de genul ăsta. Cleve credea că a convins-o să se răzgândească, dar de dimineaţă era deja plecată, iar în

Chapel Hill n-a ajuns, cel puțin când am vorbit eu cu el nu era acolo. De-aia cred că s-a dus s-o caute pe femeia aceea!

Vocea ei începuse din nou să trădeze o nervozitate maximă.

— Trebuie să

închid acum. O să mă duc la Tara să-i spun ce se întâmplă, am zis.

— Grace nu conduce deloc bine, se smiorcăi Jenny. Dac-aş fi ştiut că va face una ca asta, niciodată nu i-aş fi...

— Ştiu. Trebuie să

închid.

Am închis şi am luat-o deoparte pe Sandra ca să-mi cer scuze, deoarece trebuia să preia frâiele treburilor pentru următoarele două ore. Se uită la mine cu o expresie disperată, dar

pesemne că şi-a dat seama că nu mă poate contrazice. Ajunsă la maşină, înainte să pornesc motorul, am încercat să dau de Ian, dar mi-a răspuns căsuţa vocală, semn că probabil era adâncit

în partida de golf la momentul acela. Trebuia să mă descurc singură.

Dar când am tras maşina în faţa casei Tarei, am văzut că şi maşina lui Jenny era parcată pe stradă, iar ea mă aştepta pe trotuar,

în ploaia deasă. Cu brațele încrucișate la piept tremura, și atunci mi-am dat seama că, până la urmă, nu voi fi singură atunci când îi voi spune totul Tarei.

capitolul 51

Tara

Am auzit trântindu-se o portieră şi am fugit spre fereastra din faţă, sperând zadarnic că o voi vedea pe Grace pe

aleea din fața casei. Numai că Emerson şi Jenny se îndreptau spre intrare şi, văzându-le, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că în mod sigur aveau să-mi dea vreo veste îngrozitoare. Deşi

erau cu totul alte circumstanţe, am avut aceeaşi senzaţie de rău fizic ca în ziua când apăruse un poliţist în pragul uşii clasei mele şi îmi spusese că Sam murise. Şi pe acel tânăr în uniformă, când l-am

văzut, am ştiut că se întâmplase ceva teribil. Iar acum aveam acelaşi sentiment.

Am deschis uşa din faţă.

— Ce este? le-am întrebat.

Ştiam că m-am albit la faţă

instantaneu, iar pe ele două abia dacă le mai vedeam bine; deja îmi vâjâia capul.

— Cred că ştim unde se află Grace, zise Emerson şi urcă pe verandă.

— Cu Cleve? am întrebat.

Emerson mă întoarse cu faţa spre casă.

— Noi credem că e OK, Tara. Hai să ne aşezăm undeva, da? Trebuie să-ţi explicăm o groază de lucruri.

— Despre ce vorbeşti? am

întrebat, lăsând-o să mă conducă în living. Jenny, ai luat tu legătura cu ea? Cum vine asta, *credeți* că este OK? Unde e?

— Suntem *sigure* că este OK, zise Emerson cu mai multă emfază.

Mă mângâia pe spate, ghidându-mă spre sofa. M-am aşezat. Ea şi Jenny luară loc una lângă cealaltă, pe canapeaua de două locuri.

— Nu este cu Cleve? am întrebat, uitându-mă la

Jenny, care infirmă această posibilitate, dând din cap, după care îşi coborî privirea, de parcă nici n-ar fi suportat să mă privească, iar asta mă nelinişti cu atât mai mult.

— Ascultă, Tara, începu Emerson.

Alaltăieri, mi-am dat seama că bebeluşul pe care Noelle l-a furat de la spital era, probabil, Grace.

M-am uitat fix la ea, neputând să înțeleg.

— Imposibil. Ştii foarte bine că Grace n-a fost niciodată la

spital.

M-am uitat la Jenny, care evita în continuare să se uite în ochii mei, deşi se pare că ştia despre Noelle şi bebeluş.

Emerson se apleca puţin în faţă.

— Ascultă, draga

mea, spuse ea, am găsit mai multe informaţii despre momentul în care a dispărut bebeluşul Annei Knightly şi s-a întâmplat în jurul datei la care s-a născut Grace. Exact spre sfârşitul lunii august 1994-

— Nu, am îngăimat, derutată. Vrei să spui 1998, pentru că de-atunci n-a mai profesat ca moaşă.

— Nu, în 1994, iar Grace a fost singurul copil pe care Noelle l-a moşit în perioada aceea.

— Dar Grace s-a născut pe 1 septembrie.

Eram conştientă că mă încăpăţânam să evit punctul nevralgic al acestui dialog, dar la fel de bine ştiam că în niciun caz Grace nu putea fi copilul

Annei Knightly.

— Îmi dau seama că este bulversant, zise Emerson. Ştiu că e incredibil. Dar cred că Noelle a moşit bebeluşul tău... nu pe Grace... şi că bebeluşul tău a fost cel pe care l-a scăpat din greşeală.

După care s-a dus la spital, de unde a luat bebeluşul Annei Knightly şi l-a adus la tine acasă… dându-l… dând-o… drept fiica ta. Iar acel copil este Grace.

— Ce tâmpenie! am exclamat.

— Nu au mai fost alţi copii pe care Noelle să-i fi moşit în perioada aceea, explică Emerson. N-am mai dat nici peste alte pagini rupte din registre, nimic de genul ăsta. Chiar cred că despre Grace a fost vorba,

Tara. Îmi pare rău.

Mi-am trecut mâna prin păr şi-am început să-mi storc creierii, să mă gândesc tot mai bine. Să-mi aduc aminte de noaptea în care se născuse Grace. De senzaţia aceea neplăcută, că

fusese ceva în neregulă. De clipele în care lui Noelle i se făcuse teamă şi insista să fie chemată o ambulanţă, asta înainte să reuşească să-i modifice poziţia bebeluşului în mine. Mi-am adus aminte

de noaptea aceea atât de întunecoasă şi de somnul profund ce m-a cuprins după aceea.

— Dar am ţinut-o în braţe totuşi, am bălmăjit, nedumerită. Am pus-o la sân imediat.

Cât de călduță mi se păruse, aproape fierbinte, pe pielea mea. Cât îmi plăcuse căldura aceea! încă îmi aminteam. Apoi somnul acela adânc, lipsit de vise. Dar Sam... oare şi el adormise? Era cu

putinţă să fi dormit amândoi suficient de mult, iar în acest răstimp Noelle să fi scăpat bebeluşul? Să fi dormit amândoi suficient de mult, încât Noelle să fugă până la spital, să fure un copil care să-l înlocuiască pe

cel mort? Oricât de neverosimilă mi se păruse toată povestea aceasta în primă instanţă, acum mi se părea de sute de ori mai puţin posibilă.

— Vrei să spui că... bebeluşul pe care l-am născut... a

murit??

Emerson se ridică de pe sofa şi se aşeză lângă mine ca să mă ia în braţe.

— Îmi pare aşa de rău, spuse ea. Eu...

— Şi Jenny cum a aflat despre toate acestea? am întrebat din nou.

Jenny evita în continuare să mă privească în ochi. Era atât de tăcută astăzi, că-mi amintea de Grace.

Emerson ezită.

— Ieri am discutat cu Ian despre asta şi... când am pus toate

piesele cap la cap, Jenny ne-a auzit vorbind.

— I-ai spus lui Ian? înainte să-mi s p u i *mie?* M-am ridicat de lângă ea, cuprinsă de un val de furie. Eu sunt cea care află ultima despre propriul

copil? Dar tu de cât timp ştiai?

— Din noaptea de dinaintea petrecerii pentru Suzanne, mărturisi Emerson.

— Şi nu mi-ai spus? Eram aşa de nervoasă, că-mi venea s-o iau la palme. Cum ai putut

să-i spui lui Ian, şi mie nu? Cum îndrăzneşti să-mi faci asta?

— N-am ştiut... mi-a fost frică să nu-ţi fac mai mult rău... se tângui Emerson.

Simţeam că nu pot să înghit toate astea. Pur şi simplu

nu mai puteam.

— *Unde* este Grace? am întrebat. La momentul acela, în sufletul meu parcă n-am mai găsit loc pentru supărarea de a fi pierdut copilul pe care-l născusem. Un copil a cărui

existență nu începuse încă să se contureze în mintea mea. Nu-mi stătea gândul decât la acel copil pe care-l iubeam cu toată ființa mea. Unde este? Unde e...

— Noaptea trecută, după ce i-

am spus, l-a sunat pe Cleve, zise Jenny cu voce răguşită. Era supărată şi i-a spus că are de gând să se ducă în Virginia şi să o găsească... pe femeia aceea. El a încercat s-o facă să se răzgândească.

— *Niciodată* n-ar fi trebuit să-i spui lui Grace! am răbufnit eu.

— Ştiu, zise ea repede şi se afundă mai mult în canapea, încercând să-şi ascundă ochii înroşiţi de plâns.

— Te rog, Tara,

interveni Emerson. Ştie şi Jenny că a greşit.

— Dar de unde să ştie ea cum să dea de Anna Knightly? am întrebat, păşind nervos între canapea şi fereastră.

— Cred că s-a dus la locul acela care se

ocupă de copii dispăruţi, spuse Jenny. În Alexandria.

Alexandria! Am încercat să mi-o imaginez pe Grace străduindu-se să conducă pe o distanţă aşa de mare de una singură, prin

ploaie, întrebându-se neîncetat cine este cu adevărat. Fiica mea s-ar fi urcat la volanul unei maşini ca să parcurgă atâta amar de drum numai dintr-o nevoie stringentă. O nevoie pe care eu nu

fusesem în stare să i-o satisfac.

— Doamne, fetița mea! am exclamat. Mi-am adus aminte cât de tăcută fusese cu o seară în urmă, în bucătărie. Oare deja știa, la momentul respectiv? Cred că

este aşa de înspăimântată şi de confuză! am adăugat.

M-am gândit cum se simţise constatând că-şi uitase telefonul mobil acasă. Mi-era greu până şi să-mi imaginez reacţia ei.

— Mă simt îngrozitor, zise Emerson.

— În momentul ăsta, puţin îmi pasă cum te simţi tu, Emerson! Nu mă interesează decât s-o găsesc pe Grace. N-aveai niciun drept să-mi ascunzi tot

ce-ai aflat. Mai ales că este un lucru care o pune pe Grace în pericol. Ați... M-am întors cu spatele la ele. Sunt așa de supărată pe voi două! Dacă i se-ntâmplă ceva, n-am să vă iert niciodată.

M-am dus apoi în bucătărie, spre telefon. „Unde să sun mai întâi?”, m-am întrebat eu retoric. Cum putem să dăm de ea?

capitolul 52

Grace
Washington, DE

Avea și Wilmingtonul părțile lui proaste, dar nu-mi amintesc să îi ajuns vreodată pe o stradă atât de aiurea

ca asta. Virasem greşit, iar femeia de pe GPS se încurcase de-a binelea, tot încercând să găsească o cale de a mă scoate la liman; mi-aş îi dorit să meargă totul mai repede. Ajunsesem pe o străduţă

îngustă, înțesată de magazine şi pe-o parte, şi pe cealaltă, multe dintre ele cu zidul direct în şosea. Pe la colţuri am zărit mai mulţi tipi, care fumau, beau şi cine ştie ce mai învârteau. Din câte vedeam,

oamenii erau de culoare şi eram sigură că se întrebau ce căutam prin cartierul lor. Eram bucuroasă că măcar reuşisem să fac o oprire la o benzinărie şi să cumpăr cel mai ieftin telefon mobil

preplătit, pentru cazul în care mi-ar fi trebuit. Mai fusesem în Washington cu ani în urmă, şi-mi aminteam locul ca fiind o zonă urbană efervescentă şi cosmopolită, dominată de clădiri mari şi frumoase.

Nu-mi venea să cred că ăsta era acelaşi loc.

În sfârşit, GPS-ul reuşi să mă ghideze din nou spre şoseaua principală, numai că traficul era foarte încet şi prindeam semafor roşu la fiecare

intersecţie. Aveam grijă să fiu în permanenţă la o distanţă apreciabilă între maşina din faţă şi cea din spate. Ultimul lucru de care aş fi avut nevoie era un accident rutier minor.

Într-un târziu, am văzut şi un indicator pentru Centrul Medical Naţional pentru Copii. Am condus maşina printr-un imens garaj subteran şi am constatat că era chiar mai rău decât

să merg cu maşina pe autostradă.

În faţa mea se adunaseră tot mai multe maşini, iar din spate mă claxonau altele, dar am izbutit să mă strecor într-un loc de parcare, până la urmă.

La intrare, era un indicator care arăta că trebuie să prezinți un act de identitate, aşa că am scos permisul de conducere. Paznicul s-a uitat la el fără să-mi arunce nici măcar o privire şi m-a întrebat unde

era adultul care mă însoțea.

Nu-mi era clar dacă se referea la instructorul auto sau la însoţitorul permanent. Îmi tremurau mâinile şi începusem să mă tem să nu par vinovată. Am

murmurat:

— Mama şi sora mea sunt înăuntru.

Paznicul începu să strige „Hei! Tu!“ după un tip care trecuse prin spatele meu şi pesemne că-i atrăsese atenţia, căci îmi făcu semn să trec prin

detectorul de metale. Am trecut repede. Ştiam că avusesem noroc.

Holul era un spaţiu mare şi deschis şi mi-am închipuit că, dac-aş fi copil şi ar trebui să vin aici la o consultaţie, probabil

că n-aş avea un sentiment neplăcut. Totul era plin de culoare, lăsând impresia că nu te afli într-un spital şi nimic din jur nu amintea de secţia de urgenţe unde fusese dus tatăl meu.

Dar eu nu eram

un copil şi nu venisem acolo ca să mă vadă un doctor. Nu ştiam sută la s u t ă *care* era motivul pentru care mă aflam acolo. În sala de aşteptare erau mulţi părinţi cu copii, dar şi doctori şi asistente;

cu toţii păreau să ştie precis încotro să se îndrepte, mai puţin eu.

Am văzut biroul de informaţii într-o margine şi m-am îndreptat spre doamna care stătea în spatele lui. Afro-americanca mi-a

zâmbit şi am observat că avea părul alb şi scurt şi purta o pereche de ochelari gri. Am încercat pe cât posibil să par mai matură, măcar de optsprezece ani. Mi-era teamă ca nu cumva să fiu dată

afară.

— Bună ziua! am spus. Trebuie să-i transmit cuiva un mesaj foarte important. Este vorba despre mama unei paciente de-aici. Credeţi că aş putea să-i scriu un bileţel pe care să i-l

dea cineva?

— Care este numele pacientei? întrebă femeia.

În ciuda faptului că zâmbea, mi s-a părut puţin cam deranjată.

— Haley… „Oare Haley avea acelaşi nume de familie ca

mama ei?“ m-am întrebat. Numele mamei este Anna Knightly. K-N-I-...

— Ştiu cum se scrie. Fata dumneaei este internată în aripa de est. Camera 416. Dă-mi bileţelul şi am să rog pe cineva să-l

ducă atunci când se va putea. Suntem cam aglomeraţi şi s-ar putea să dureze, zise femeia şi întinse mâna, să-i dau bileţelul.

— Trebuie să-l scriu mai întâi. Mă întorc imediat.

Mi-ar fi prins bine

să am carneţelul mamei cu mine. Am găsit, în schimb, un fluturaş, pe care scria ceva despre un eveniment organizat de spitalul pentru copii. Nu era nimic pe verso, aşa că m-am aşezat pe o băncuţă şi mi-am

scos un pix din rucsac.

Bun, şi mai departe? Să vedem... „Numele meu este Grace Vincent. Vă rog să veniţi până în sala de aşteptare. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Este foarte important. Voi fi în dreptul biroului de informaţii. Am şaisprezece ani şi părul lung”, am scris pe fluturaş.

Am împăturit bileţelul şi i l-am dat femeii cu care vorbisem mai

devreme şi care avu o expresie de parcă atunci mă vedea pentru prima oară.

— Acesta este bileţelul pentru doamna din camera 416, din Aripa de Est, am explicat.

— O să dureze o vreme, a spus ea din

nou.

M-am aşezat din nou pe băncuţă. După vreo douăzeci de minute, un voluntar – un bărbat în vârstă – se duse la biroul de informaţii, luă o vază cu flori, după care se îndreptă

spre lift. Femeia de la birou nici măcar nu-i dădu biletul scris de mine.

Peste tot erau indicatoare, iar pe unul dintre ele scria aripa de est şi avea o săgeată care arăta spre unul dintre culoare. „Hai, nu fi

lașă!", mi-am spus. M-am ridicat și am traversat holul, mergând în direcția ascensoarelor. Lângă mine, mai așteptau vreo doi doctori, o asistentă și o femeie însoțită de un băiețel somnoros, care se sprijinea de

piciorul ei. Când a sosit liftul, ne-am urcat cu toţii în el. Asistenta apăsă pe butonul pentru etajul patru, iar când liftul începu să urce, am simţit că mă ia cu ameţeli. Nu mai mâncasem de-o viaţă.

Eu şi asistenta am coborât la etajul patru. Ea o luă înainte pe hol, dar eu am rămas pe loc, împietrită. Mocheta avea un model cu forme geometrice imense, care nu făcea decât să accentueze senzaţia

de vârtej. Era şi un indicator, arătând spre camere. Cea cu numărul 416 se afla chiar în dreapta mea, dar îmi era imposibil să mă mişc. Mai jos, în hol, nu luasem seama la mirosul de spital, însă se

simțea din plin aici, la etajul patru.

„Încearcă să nu te gândești la tati. În niciun caz nu te gândi la el.”

— Te pot ajuta? m-a întrebat o femeie. Cred că era asistentă medicală. Avea un stetoscop

agățat la gât, iar materialul halatului ei era imprimat cu cățeluși. Pari rătăcită, mai zise ea.

— Nu, am îngăimat eu, încercând să zâmbesc.

Am făcut câțiva

paşi, prefăcându-mă că ştiu exact încotro mă îndrept şi de ce.

Am ajuns în dreptul camerei cu numărul 416 şi stăteam în pragul uşii deschise. Inima îmi bătea cu atâta putere, că am avut impresia că o să

ajung eu însămi la Urgențe. Pe culoar treceau mai multe persoane, foarte aproape de mine, şi mi-am dat seama că nu puteam să rămân înțepenită acolo o veşnicie. Mi-am făcut curaj şi am tras cu ochiul în

cameră, ca şi cum aş fi vrut să văd, fără grabă, cine era acolo.

Până în acel moment, pentru mine nu erau decât nişte nume. Însă, pe neaşteptate, iată că realitatea mă lovea drept în faţă. Pe un

pat imens se afla o fată aproape cheală. O femeie stătea lângă ea, aşezată pe scaun. Fata ţinea în poală o revistă sau ceva de genul acesta şi amândouă se uitau pe ea. Femeia râse. Fata zâmbi. Nu mi-a luat decât o

clipă ca să sesizez afecţiunea şi comunicarea perfectă dintre ele. Erau ca o bisericuţă în care eu nu mi-aş fi găsit locul. La fel de brusc mi-am dat seama că locul meu, categoric, nu era acolo. Nu era

nicăieri.

Femeia se uită în direcţia mea şi privirile ni se intersectară, numai o secundă. M-am îndepărtat de uşă cât am putut de repede şi m-am sprijinit cu spatele de zid. Inima îmi

bătea cu atâta putere, că aproape o auzeam. Nu ştiam ce să fac.

Cu colţul ochiului, am văzut că femeia ieşise în hol.

— Bună, spuse ea.

M-am dezlipit de perete şi m-am

întors cu fața la ea. Avea un zâmbet foarte frumos.

— Bună, am zis.

— Eşti cumva una dintre prietenele lui Haley de aici, din secție? întrebă ea, nedumerită.

— Sunt fiica ta.

Femeii i se şterse

zâmbetul de pe chip. Făcu un pas înapoi.

— Cum adică?

— Abia acum am aflat şi eu, am început. Locuiesc în Wilmington şi am găsit o scrisoare... mai bine zis, nişte prietene au găsit o scrisoare a unei

femei, cea care a fost moaşa mamei mele. Ea o scrisese pentru tine, dar nu a trimis-o niciodată – mi-am dat jos rucsacul de pe umăr şi am încercat să găsesc dosarul, însă mâinile îmi tremurau atât de

tare, că n-am reuşit s-o fac, aşa c-am renunţat. Ea, adică moaşa, îşi cerea iertare pentru că îţi furase copilul din spital, în noaptea în care eu m-am născut.

Femeii îi era greu să mă urmărească şi

era de înţeles. Nu spuse nimic, încruntându-se. Inspira şi expira aşa de accelerat, încât am crezut c-o să leşine. Mi-am trecut limba peste buze şi am continuat:

— Ea a scăpat din mâini bebeluşul

mamei mele... al femeii pe care eu o consideram mama mea... l-a scăpat şi atunci a murit.

Am simţit un nod în capul pieptului. Totul devenise prea greu de suportat şi, dintr-odată, mi-a fost cumplit de dor

de mama. Mi-aş fi dorit să mă strângă în braţe. Ea, femeia care mă cunoştea. Nu străina din faţa mea, al cărei zâmbet dispăruse complet şi care se uita la mine de parcă aş fi minţit-o. Fusese o greşeală să vin aici.

O greşeală tâmpită, nu ştiu ce fusese în capul meu, iar mirosul acela de spital mă izbi puternic, ca un val imens, şi am simţit că o să-mi pierd cunoştinţa. A trebuit să mă sprijin din nou de perete,

ca să nu cad din picioare. Eram aşa de departe de casă, de mama. Acum, mi se părea că trebuie să traversez jumătate de galaxie ca să ajung înapoi la ea.

— Tu... te-a pus cineva să faci asta?

întrebă femeia. Îţi arde de glume proaste?

N-am reuşit să scot niciun cuvânt. Glasul îmi era gâtuit şi nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată mai singură sau mai stingheră. Am

clătinat din cap.

Femeia mă apucă de braţ şi zise:

— Vino cu mine!

capitolul 53

Tara
Wilmington, Carolina de Nord

Eram în bucătărie, Emerson cu laptopul în față, căutând pe internet un număr de telefon

al celor de la Oficiul pentru Copii Dispăruţi, iar eu ţineam telefonul în mână, pregătită să formez numărul. Jenny stătea lângă blat, muşcându-şi buza de nerăbdare. Îmi venea să zbier la amândouă, să le

spun să plece. Să iasă dracului din casa mea. Nici măcar nu mă puteam uita în ochii lor. Încă eram stăpânită de o furie incontrolabilă.

— Uite numărul, zise Emerson. A, vezi că asta e linia

telefonică directă, nu e numărul de la birou.

Mi-a dictat numărul, iar eu am sunat. I-am explicat bărbatului care a răspuns că aş fi vrut să vorbesc direct cu cineva de la sediul biroului din

Alexandria. Eram foarte atentă la ce spuneam, dar Emerson tot încerca să-mi zică ea cum să vorbesc.

— Taci! i-am zis la un moment dat, apoi mi-am cerut scuze celui cu care vorbeam şi l-am

convins până la urmă să-mi dea numărul de la birou.

Numai că, atunci când am sunat acolo, mi-a răspuns robotul.

— Trebuie să vorbesc cu Anna Knightly, am zis. Vă rog insistent,

transmiteţi-i să mă caute... sau să mă sune oricine... cât de repede cu putinţă. Este o urgenţă.

Am lăsat atât numărul de mobil, cât şi pe cel de-acasă.

Emerson încerca

din nou să-l sune pe Ian, dar ştiam că erau slabe şanse să-l prinzi când era plecat la partida de golf. Îi lăsă încă un mesaj lui Ian, apoi sugeră:

— Poate că ar trebui să sunăm la poliţie. Ei pot să dea

în urmărire maşina lui Grace. Pot să trimită pe cineva la Oficiul pentru Copii Dispăruţi şi s-o aştepte acolo.

— Mă duc eu după ea, am zis.

— Nu ştii unde este, totuşi, zise Emerson. Mai bine

rămâi aici.

— Ba mă duc.

Mi-am luat geanta şi m-am dus în garaj.

— Vin cu tine. Lasă-mă pe mine să te duc, eşti prea supărată ca să şofezi în starea asta, strigă Emerson în urma

mea.

— Nu te vreau prin preajma mea, am strigat, întorcându-mă către ea.

— Dar ai nevoie de mine, insistă Emerson, iar Grace o să aibă nevoie de Jenny. Venim cu

tine.

Ai fi putut spune că mai degrabă zburăm decât că mergem cu maşina. Eu eram pe scaunul din dreapta, în faţă, ţinând pe genunchi geanta şi telefonul, atât de

înspăimântată şi de mânioasă, încât simţeam că-mi tremură mâinile şi picioarele. Pe bancheta din spate stătea Jenny, care nu mai contenea cu scuzele. La fel şi Emerson. Dar le-am închis gura şi vreo

două ore n-am scos nicio vorbă, decât ca să-i las şi eu un mesaj lui Ian, să-i spun unde plecaserăm şi ce se întâmplase.

Emerson încerca mereu să mă facă să vorbesc cu ea, dar nu mă puteam gândi

decât la Grace, care se simţea probabil singură şi furioasă şi speriată. *Ştiam* cum se simţea. Poate că acum, pentru prima oară după foarte mult timp de când era micuţă, ştiam din nou cum se simţea,

fără să trebuiască să fiu lângă ea. Era pentru prima dată, după atât de mult timp, când mă simţeam din nou apropiată de ea.

Sângele meu curgea şi prin venele ei. Inima meu era şi inima ei» Nu-mi păsa

ce ar fi relevat un test ADN. Era fiica mea.

Nici nu voiam să mă gândesc la Anna Knightly. Când încercasem să aflu care fusese copilul ei, mi se făcuse foarte milă de ea. Şi era doar o străină

pentru mine. Un nume dintr-o scrisoare. M-am gândit atunci cât de cumplit trebuie să fie când ţi se spune că ţi-a dispărut copilul. Iar acum aflasem pe propria-mi piele. Anna Knightly mai avea o

fiică, mi-am spus. Să se mulţumească doar cu aceea.

Mi-am dorit în acea clipă ca Grace să fie lângă mine, în maşină. I-aş fi spus că, indiferent cât de jalnic mă descurcam în postura de mamă, o iubeam nespus. Şi

că aş fi făcut orice pentru ea. Fie că ar fi vrut sau nu, aveam s-o strâng în braţe atât de puternic, încât nimeni şi nimic n-ar fi putut s-o îndepărteze de lângă mine. Uneori era greu să exprimi cât

de mult iubeşti pe cineva. Oricâte cuvinte ai fi rostit, ar fi fost imposibil să captezi în ele profunzimea sentimentelor tale. Şi nu te săturai niciodată să-l ai pe cel drag aproape de tine. Îmi doream să

am şansa aceasta cu fiica mea.

— Doreşte vreuna dintre voi să facem o oprire? a întrebat Emerson, văzând că traficul devenise din ce în ce mai aglomerat în apropiere de Richmond.

— Nu, am răspuns eu pentru amândouă. Nu mă interesa dacă Jenny avea nevoie să coboare. Din partea mea, să crape. Condu mai departe, am spus.

În mine se dădea o luptă între două

sentimente contradictorii: ura faţă de Noelle, care acum se răsfrângea asupra lui Emerson şi Jenny – oricât de lipsit de logică ar părea –, şi iubirea pentru fiica mea.

— Of, Grace! am izbucnit, deşi nu

intenţionasem.

Emerson mă mângâie pe braţ şi spuse:

— O să fie bine, ai să vezi.

Mi-am întors faţa, nevrând să mă uit la ea.

— A fost vina mea, spuse şi

Jenny.

Avea o voce plângăreaţă şi m-am gândit că probabil plânsese tot drumul.

Plutea în aer un sentiment de vinovăţie. Eram supărată pe Emerson şi pe Ian, pentru că nu-mi

spuseseră totul de la bun început. Pe Jenny, pentru că-i spusese în mod stupid lui Grace ce aflase. Pe mine, pentru că nu ştiusem cum să fiu o mamă bună pentru fiica mea. Pentru că nu reuşisem să fiu

acea mamă căreia Grace să-i ceară alinare în clipa când a aflat acest adevăr devastator. Dacă ar mai fi trăit, Sam ar fi fost pentru ea umărul pe care să plângă. Puteam s-o învinovăţesc şi pe Mattie Cafferty,

eleva din cauza căreia murise Sam, lăsându-mă singură cu toate problemele astea. Şi bineînţeles, eram cumplit de supărată pe Noelle, care comisese o faptă abominabilă, teribilă. Şi cu toate acestea... dacă n-ar

fi făcut ce-a făcut, n-aş mai fi avut-o pe Grace.

Pe Grace *a mea*.

Mi-a sunat telefonul şi am răspuns imediat.

— Tara Vincent sunt, am spus precipitat.

— Elaine Meyers

vă deranjează, de la Oficiul pentru Copii Dispăruţi. Aţi sunat mai devreme.

— Da, mulţumesc! Mi-am dus mâna la obraz şi am explicat: Este foarte complicat, dar... am o fată de şaisprezece ani, care probabil va

ajunge la dumneavoastră, căutând-o pe Anna Knightly. Trebuie să...

— A, o fată frumoasă? Cu părul lung, aşa?

— Doamne, D u m n e z e u l e , ***dai*** **Este deja acolo?**

— A trecut pe-aici. Dar i-am explicat că doamna Knightly nu este. A fost chiar supărată. Zicea că are nişte informaţii despre un copil dispărut.

— Unde s-a dus?

— N-aş şti să vă spun. Nu mi-a spus

cum o cheamă şi nici n-avea telefonul la ea. Chiar mi-am făcut griji pentru ea.

— Nu cumva... este tot prin preajmă? Poate aşteaptă pe-afară...?

— Nu, i-am spus că Anna este la Spitalul pentru

Copii cu fiica ei şi că nu se va întoarce prea cu...

— Cum vine asta, „cu fiica ei“?

Am simţit cum Emerson îmi aruncă rapid o privire.

— Da, fiica dânsei este foarte bolnavă, iar Anna este la

spital cu ea.

— Dar... ăăă, fiica mea... ştie cumva că Anna Knightly este la clinica respectivă?

— Da, i-am pomenit despre asta, dar nu cred să...

— Unde este

spitalul? în Washington, nu?

— Da, pe bulevardul Michigan. Dar…

Jenny s-a mişcat repede. Se întinse în faţă şi ne arătă mie şi lui Emerson adresa Spitalului pentru Copii pe

iphone-ul ei.

— Gata, ştiu acum, i-am spus femeii. Vă rog din suflet să mă sunaţi din nou dacă mai aflaţi ceva. Am închis telefonul şi m-am întors către Jenny. Poţi să afli şi cum s-ajungem

acolo?

— Da, răspunse ea.

M-am lovit uşor cu telefonul mobil peste buze, tot gândindu-mă la posibilitatea ca Grace să se fi dus la clinică.

— Nu cred totuşi

că s-ar duce tocmai la spital. Doar ştiţi ce părere are despre spitale. Mi-e greu să-mi imaginez că...

— Poate ar trebui să sunăm la Poliţie? întrebă Emerson.

Am dat din cap, dezaprobator:

— Încă nu. Nu

până nu epuizăm mijloacele ca să dăm de ea.

Nu voiam ca Poliţia să intervină între mine şi fiica mea. Nu voiam să se bage *rumeni* între mine şi ea.

capitolul 54

Anna
***Washington*, DE**

Visasem la clipa aceasta de nenumărate ori, dar ceea ce se petrecea acum nu semăna deloc cu închipuirile

mele. În visele mele, o văzusem pe fata mea. Uneori, o vedeam micuță, până în trei, patru ani. Alteori, de nouă sau zece ani. Ocazional, avea vârsta aceasta – şaisprezece ani. Exact vârsta care

corespundea realităţii actuale. Numai că lipsea un element-cheie din închipuirile mele – confirmarea instantanee a faptului că fata din faţa mea era, fără doar şi poate, fiica mea. Lily a mea.

Copilul pe care îl purtasem în mine, imediat sub inimă. Stând în sala de aşteptare cu Grace – căci oricum părea mai degrabă o Grace, decât o Lily – am ascultat-o în linişte, căci vorbea atât de încet, încât a

trebuit să mă aplec ca s-o aud mai bine, i-am analizat cu atenție chipul frumos, în formă de inimă. A vrut să-mi arate scrisoarea, iar mâinile îi tremurau vizibil când a scos-o din rucsac. Mi-a povestit cum se

sinucisese moaşa. Chiar şi după ce am citit scrisoarea, încă eram îndoită că toată povestea aceasta era aievea. Mi se părea că cineva caută să mă păcălească. Se făcuse atâta tevatură în jurul

recoltării de măduvă osoasă! Iar eu şi Bryan am fost mult prea deschişi cu privire la dispariţia lui Lily, în încercarea de a atrage cât mai multă atenţie şi compasiune pentru situaţia lui Haley.

Am permis să se scrie şi să se dezbată referitor la tot chinul prin care am trecut odată cu dispariţia lui Lily. Iar acum, iată că s-a gândit cineva să vină cu o scrisoare, o fată, o poveste ţesută în jurul unei

idei, doar ca să se joace cu mintea mea.

Dar de ce? Oare credea cineva că mă scald în bani? Dacă aşa era, se înşela amarnic.

Oare ce se întâmplase cu instinctul acela

matern pe care îl simţisem de atâtea ori în visele mele? Fata aceasta nu semăna deloc cu mine. Şi nici cu Haley sau Bryan. Avea ochii mari şi căprui, dar cu o formă complet diferită. „Cum

îndrăzneşti să iei la bani mărunţi copila asta?” mi-am spus. Am simţit-o cum se dă înapoi şi se retrage în ea, de parcă ar fi perceput îndoielile mele.

— Când te-ai născut? am întrebat-o, hotărâtă

s-o prind pe picior greşit.

— În 1994, pe 1 septembrie.

— Oh, serios?

Scoase din rucsac portofelul, cu mişcări puţin mai sigure decât în urmă cu câteva minute. Scoase carnetul de

conducere provizoriu şi mi-l înmână. M-am uitat câteva clipe la data naşterii. *1 septembrie 1994*. Se potrivea. Parcă prea bine. Oare era un act de identitate fals? Mi-ar fi fost greu să-mi dau

seama.

M-am uitat din nou la ea. Mi-era şi teamă să-mi permit să sper. Îngrozitor de teamă. Mai fusesem dezamăgită înainte. Poate că fata din faţa mea *era* Lily, dar mie nu-mi venea să zic „Hai

să facem chiar acum un test ADM!” în schimb, gândul îmi zbură la măduva ei osoasă. M-am înfiorat când mi-am dat seama, dar nu m-am putut abține. Nu eram pregătită să mă gândesc la ea ca la fiica mea. Mai

degrabă, o vedeam ca pe un bun folositor. Un mijloc de a salva viaţa acelei fiice pe care o ştiam sigur ca fiind a mea.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici? am întrebat.

Dacă nu minţise,

atunci cu siguranță că erau oameni care-şi făceau griji pentru ea.

— Tata a murit, zise ea. Şi nu. Mama – adică femeia care se crede mama mea – nu ştie că sunt aici. De fapt, n-a aflat încă nimic din

toate acestea. Prietena ei a fost cea care şi-a dat seama şi încă nu i-a spus nimic.

Detaliile acestei poveşti erau atât de întortocheate, că începusem să cred că trebuie să fie adevărată. Nimeni n-

ar fi putut să inventeze atâtea.

— Dar mama ta unde crede că eşti acum?

— Cred că... la prietenul meu, în Chapel Hill. Mă rog, fostul meu prieten.

— Trebuie s-o suni chiar acum şi

să-i spui unde eşti.

— Dar ea *nu ştie* ce se întâmplă, zise fata, puţin speriată. Nu ştie că eu nu sunt fiica ei.

— Chiar şi aşa, trebuie să-i spui unde te afli.

Fata îşi trecu limba peste buze.

— Bine, conveni ea, dar nu schiță nicio mişcare ca să dea telefon.

— Ascultă, i-am spus. Chestia asta este atât de bulversantă, din toate punctele de vedere. Eu nu te cunosc, tu nu mă

cunoşti, iar... dacă situaţia ar fi de altă natură, am face tot posibilul să ne cunoaştem reciproc pas cu pas şi am afla dacă intr-adevăr eşti fiica mea; doar că acum, fiica mea – mai aveam puţin şi spuneam „fiica mea

adevărată*1-, Haley, este foarte bolnavă. Are leucemie. Dacă eşti dispusă, aş dori să faceţi cunoştinţă. Este o fată minunată şi are nevoie de un transplant de măduvă osoasă, ca să aibă o şansă la

viață. Este singura ei şansă. Numai anumiţi oameni sunt donatori compatibili, iar noi n-am reuşit încă să găsim un donator pentru ea. Am simţit că îmi tremură vocea; se mai întâmpla ca

emoţiile să mă dea peste cap, luându-mă prin surprindere. Există o posibilitate, dar nu este sigură, ca o soră să fie perfect compatibilă cu ea.

Era o mare cruzime. Oricine ar fi fost fata de

dinaintea mea, nu se aştepta la asta şi nu ştia în ce se băga. Cu siguranţă, nu ştia că aş fi pus-o în această situaţie.

Dar nu-mi păsa. Voiam să i se facă testul. Trebuia să văd dacă, printr-o minune, era

compatibilă cu Haley, indiferent că era sau nu sora ei.

Grace înghiți în gol şi mi-am dat seama că era foarte înspăimântată. Făcusem un lucru greşit, dar nu mai era cale de întoarcere. Haley

murea, încet-încet.

— Dacă sunteţi amândouă de acord, aş vrea ca tu şi Haley să vă cunoaşteţi, am repetat. După aceea, vei hotărî singură dacă vrei sau nu să fii testată. Ţi se va lua o probă de

salivă, atâta tot. Nu doare câtuşi de puţin. Numai dacă eşti dispusă. Va trebui să-şi dea acordul şi mama ta. M-am tras înapoi, oftând prelung. Fata stătea cu mâinile pe genunchi, strâns împreunate, semn

că era încordată. Grace, nu prea îmi dau seama ce se petrece, dar lucrurile se întâmplă uneori dintr-un motiv anume, chiar dacă nouă ne este greu să ne dăm seama de ce.

Ridică privirea la

mine când auzi aceste cuvinte; se vedea că, pentru ea, aveau o însemnătate aparte.

— Crezi şi tu asta, nu-i aşa? am spus încet. Că toate se întâmplă pentru un motiv?

A încuviinţat din

cap.

— Vreau să cred asta, spuse ea, deşi ochii ei, care *nu semănau câtuşi de puțin* cu ai lui Haley, trădau o urmă de îndoială. Dar vorbele ei, spuse pe un ton atât de blând şi izvorâte din

inimă, m-au mişcat, făcându-mă să devin mai împăciuitoare faţă de ea.

— Nu cred că eşti fiica mea, i-am spus. Nu are logică. Bebeluşul meu nou-născut avea părul închis la culoare, exact ca Haley. Ca şi

tatăl ei. Şi pun pariu că tu aveai un păr foarte deschis la culoare când te-ai născut.

— Spre şaten. De fapt, e mai închis la culoare decât se vede acum, spuse ea, trecându-şi degetele prin părul

lung şi des. Numai că eu îmi fac şuviţe blonde.

— Şaten, da, poate, când te-ai născut, dar nu brunet. Vrei să mănânci sau să bei ceva? am întrebat-o.

— N-aş putea, refuză ea,

cuprinzându-se cu ambele braţe.

— Ai emoţii?

— Urăsc spitalele.

— Atunci dai dovadă de curaj, aflându-te aici, am zis, arătând cu capul spre ea. Merg întâi să vorbesc cu Haley. Rămâi aici.

Mă temeam ca nu cumva s-o fi speriat prea tare şi să plece. Mi-aş fi dorit să am o funie lungă, lungă, ca să o ţin legată de mine cât timp eu stăteam de vorbă cu Haley.

— Te rog, promite-mi că vei

rămâne aici, am spus. Şi sun-o pe mama ta, spune-i unde eşti şi ce se întâmplă. Dar te rog, nu pleca. Nu trebuie să faci neapărat chestia cu măduva osoasă. Doar că…

— N-am să plec, mă asigură. Am

bătut atâta drum. N-am să plec.

capitolul 55

Anna

— Unde ai plecat aşa? întrebă Haley când m-am întors în camera ei de spital.

— Ei bine, Haley, nici n-o să-ţi vină să crezi ce s-a

întâmplat, am spus eu, ajungând în dreptul patului ei şi sprijinindu-mă de tăblie.

— Tremuri...

Aşa era. Aproape că făceam să se zguduie tot patul. Am încercat să-mi revin şi i-am zâmbit.

— Ai văzut-o pe fata care se afla în pragul uşii cu un minut înainte să ies?

Negă din cap.

— Bun, era o fată acolo. O adolescentă. Care pretinde că ea este Lily.

Haley căscă larg ochii:

— Lily *a noastră*?

— Ea aşa spune.

Haley rămase cu gura căscată.

— Lily a noastră? întrebă încă o dată, de data asta în şoaptă.

— Da, draga mea.

Dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu. În continuare îmi era teamă să sper. Nici nu ştiu ce să mai zic, am spus. Mi-a arătat o scrisoare de la o moaşă... ştii ce-i aia moaşă?

Haley a clătinat

din cap.

— O femeie care ajută femeile gravide să nască. Aceasta – cea care a scris scrisoarea – lucra ca moaşă la domiciliul pacientelor ei. În fine, încerc s-ajung mai repede la miezul

problemei, pentru c-am lăsat fata afară şi...

— Atunci, grăbeşte-te! Este acolo, pe coridor? întrebă Haley, arătând spre uşă.

— Este în sala mică de lângă hol.

Sau cel puţin,

speram ca Grace să se afle încă acolo. Eram convinsă că oricum o speriasem suficient cât să dea bir cu fugiții.

Am pus-o pe Haley la curent cu ce-mi mai aminteam din acea scrisoare, iar ea mă ascultă

uluită.

— Dumnezeule! exclamă ea.

— Da, am aprobat. Dumnezeule! Data naşterii ei coincide cu ziua în care a dispărut Lily, iar fata chiar crede că ea este Lily. A venit cu maşina tocmai

din Wilmington, crezând că eu sunt mama ei.

— Ea este? întrebă Haley.

— Mi-o aduc aminte pe Lily aşa de bine! De parcă imaginea ei mi-ar fi fost pictată pe creier, iar când

încerc să mi-o imaginez la vârsta adolescenţei, pe cuvânt dacă mi se pare că seamănă vreun pic cu fata asta. Şi totuşi…

— Vreau s-o cunosc!

— Eşti sigură? O să ţi se pară ciudat,

Haley. Şi nu uita că încă nu ştim dacă este sau nu sora ta. Nu uita asta. Şi nici nu-ţi face speranţe prea mari.

— Vreau tare mult s-o cunosc. Toată viaţa mi-am dorit asta.

— Dar s-ar putea

să nu fie...

— Aşa de tare mi-aş dori să fie ea Lily!

Mi-am amintit că atunci când i s-a pus din nou diagnosticul de leucemie, mi-a mărturisit că şi-ar fi dorit s-o am pe Lily, ca să nu fiu singură dacă ea murea. M-a

emoţionat curajul ei. Bunătatea ei. Dar nu mi-aş fi dorit să simtă asta. Niciodată.

Am pus mâna pe piciorul ei, învelit în pătura de pe pat, şi am întrebat-o.

— Dar ştii că nimeni, absolut

niciodată, n-ar putea să te înlocuiască, nu?

— Hai, mami, lasă-mă s-o cunosc, insistă ea, alungându-mă de lângă patul ei cu mâinile întinse. Fugi şi adu-o, înainte să dispară din nou.

capitolul 56

Grace

Mi-am încrucişat mâinile în poală şi am aşteptat fără să mă mişc. Oricât de tare mă speria ce avea să urmeze, mama îmi apărea

mereu în minte. Oare când avea să-şi dea seama că dispărusem? Şi că nu plecasem în Chapel Hill? Cu siguranţă că avea să-şi facă o sumedenie de griji. Mai întâi avea s-o sune pe Emerson, poate, iar

ea îi va spune că nu sunt fiica ei. „Vai, Doamne!” Mă durea inima numai când mă gândeam la asta. Mi-am împreunat strâns mâinile. Cât de singură avea să se simtă mama în acel moment! Fără soț. Fătă fiică. Avea

să se gândească la bebeluşul ei, cel care murise, şi cât de minunat ar fi fost acel copil. Probabil, strălucitor de inteligent, ca tatăl ei, sociabil şi vesel ca un fluturaş, ca mama ei. Cu totul altfel decât fiica cu

care se aleseseră.

Dar ştiam că mama mă iubea, iar în acel moment îmi doream să fiu cu ea. Aş fi vrut să-i pot spune că sunt bine, dar că trebuia să rezolv unele chestiuni pe cont propriu. Oricum,

îmi era teamă s-o sun. Numai când mă gândeam câte probleme aş fi avut.

Femeia aceasta, Anna, era foarte rece. Mă aşteptasem la cu totul altceva. Mă aşteptam ca ochii să i se lumineze de fericire

când afla cine eram. Mă aşteptam să mă cuprindă în braţe şi să-şi reverse asupra mea toată iubirea ei de mamă, pe care orice părinte o simte faţă de copilul său. Nici vorbă de-aşa ceva. Mă bănuia de tot felul de

chestii şi nu părea interesată decât de cealaltă fiică a ei, Haley. Simţeam că alunec încetişor printre crăpăturile dintre cele două lumi.

Adevărata mea mamă – Anna – renunţase de mult la

speranța de a mă mai găsi în viață, concentrându-şi toată afecţiunea asupra celeilalte fiice, iar mama care mă crescuse probabil că plângea după bebeluşul pe care îl pierduse.

Mama. Oare de ce

mereu o respingeam? Nu făcea decât să se îngrijoreze în privinţa mea. Ştiam asta. Cred că, în clipa asta, era peste măsură de speriată.

Am scos telefonul din rucsac şi am format numărul ei.

A sunat de vreo două ori, după care a răspuns.

— Alo? zise ea şi mi-am dat seama doar din acel cuvânt că era complet dată peste cap.

— Eu sunt, am spus.

— Grace! Grace!

Unde eşti? Am fost aşa de speriată, iubita mea, eşti bine? De unde suni? Ţi-ai uitat mobilul…

— Sunt bine. Am vrut doar să-ţi spun asta. Am ceva de făcut şi după aia…

— Eşti la Spitalul pentru Copii?

Rămăsesem fără cuvinte. Cum de ştia?

— Sunt pe drum, vin acolo cu Emerson şi cu Jenny, zise ea. Acolo eşti, nu? Te iubesc, Grace. Te iubesc aşa de mult.

— Mami. Nu

trebuie să vii până aici. Eu... am ridicat privirea şi am văzut-o pe Anna stând în picioare, pe hol. Trebuie să închid, am zis, apoi am închis telefonul.

— Mama ta era la telefon? întrebă Anna. Ai vorbit cu

ea?

I-am făcut semn că da. Apoi a sunat din nou telefonul, dar l-am băgat la loc în rucsac.

— N-ar fi mai bine să răspunzi? întrebă Anna.

Am dat din cap în semn că nu.

Anna îmi zâmbi – chiar avea un zâmbet tare frumos.

— Dacă doreşti şi tu, Haley ar vrea să te cunoască.

M-am ridicat. Anna mă cuprinse cu un braţ şi merserăm împreună de-a lungul holului.

Parcă aveam un străin lângă mine. Brațul ei abia dacă mă atingea, încercând să mă îndrume, exact cum ar face o persoană cu un necunoscut. Vocea mamei mele îmi răsuna în urechi. „Te iubesc,

Grace. Te iubesc aşa de mult.” Am zâmbit puţin în sinea mea.

— Mama a zis că vine şi ea încoace, am precizat.

— Aha, asta e foarte bine, zise Anna. Trebuie să lămurim nişte

chestiuni, până la urmă… Ți-a spus unde este, mai exact?

— Vine tocmai din Wilmington… mi-a spus că e deja pe drum, dar nu ştiu cât de departe a ajuns. Cu ea sunt cea mai bună

prietenă a mea şi mama ei.

Mi le şi imaginam pe toate trei în maşină, împreună.

— Am ajuns, zise Anna. Ne aflam din nou în faţa camerei unde era Haley. Intră, hai!

Am intrat în

cameră după ea şi am rămas în dreptul uşii.

— Haley, ea este Grace. Grace, ea este Haley, zise Anna.

Haley stătea pe pat, cu picioarele încrucişate, şi am observat o groază de

perfuzii şi furtunaşe atârnate între ea şi stativul de lângă patul de spital. Avea părul brunet, foarte scurt – fie îi fusese ras, fie creştea aşa.

— Bună!. Am salutat-o.

— Uau, nu arăţi deloc aşa cum m-

aşteptam să fie Lily, exclamă ea.

Aveam senzaţia că le dezamăgisem pe amândouă. Mi-am strâns rucsacul la piept şi, încercând să zâmbesc – deşi se părea că nu prea mai eram în stare – am spus:

— Ei bine, eu nici m ă c a r *nu* mă aşteptam să am o soră.

Anna interveni, avertizându-mă:

— Încă este posibil să *nu* ai o soră. Haley, mama lui Grace este şi ea pe drum, poate că

atunci vom avea mai multe răspunsuri. Mă duc acum să-i dau un telefon tatălui tău, zise. Ea, iar apoi se uită la mine şi continuă: Grace, de ce nu iei loc?

Arătă spre canapeaua din

celălalt capăt al camerei, în dreptul patului lui Haley. M-am îndreptat spre canapea şi m-am aşezat, ţinând încă rucsacul la piept. Anna spuse că se va întoarce peste câteva minute, lăsându-mă singură

cu Haley. Telefonul meu sună din nou, aşa că a trebuit să mi-l scot din rucsac şi să-l setez pe profilul „Silenţios”.

— Poate că te sună mama ta, zise Haley.

— Nu-i nimic. Şi... cum te simţi? am

întrebat, neştiind ce să-i spun lui Haley.

Îmi părea tare rău că era aşa de bolnavă. Mi-am dat seama că era mult mai curajoasă decât aş fi fost eu în locul ei, conectată la toate chestiile alea.

— Mi-a povestit

mama despre treaba cu moaşa şi cât de dramatică a fost toată întâmplarea, începu ea, de parcă n-ar fi auzit c-am întrebat ceva. Ochii ei mă scrutau în timp ce-mi vorbea. Ţi-e cumva frig?

Tremuram, deşi

mă îndoiam că avea de-a face cu temperatura din cameră.

— Nu... Sunt OK, am zis.

— Ia uită-te sub patul meu şi ia de acolo o pătură cu care să te înveleşti, zise ea.

M-am ridicat şi am luat o pătură de pe raftul de sub patul ei. Era bleu şi moale şi nu am ezitat să-mi învelesc umerii cu ea.

— Tu crezi sincer că eşti sora mea? întrebă Haley.

— Mama ta ți-a

spus despre scrisoare?

Am căutat încă o dată în rucsac şi am scos-o. I-am dat-o, uitându-mă apoi la Haley în timp ce o citea.

— O, Dumnezeule! se minună Haley când termină de

citit scrisoarea. E o nebunie! Oricum, ar fi mişto dac-ar fi adevărat. Adică, eu şi mama am căutat-o mereu pe Lily, era ca un fel de misiune pentru noi. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca ea – *tu*, adică – să apară aşa.

Am luat înapoi scrisoarea, am împăturit-o şi am băgat-o în rucsac.

— Părinţii tăi cum sunt? întrebă Haley. Cei care te-au crescut? Ai simţit vreodată că nu te potriveşti acolo unde eşti?

— Tot timpul, am răspuns, cu toate că, dacă mă gândeam mai bine, nu era deloc aşa. Cu tata mereu m-am înţeles bine, nu şi cu mama. Nu că m-aş fi gândit vreo clipă „Doamne, sunt adoptată!”, am

continuat, doar că nu mă înțeleg deloc cu mama.

— Dar cu tatăl tău?

— A murit în martie, într-un accident de maşină. Una dintre elevele mamei mele – care este profesoară – l-a

omorât, pentru că scria un SMS în timp ce era la volan.

— Dumnezeule! Oribil! zise Haley.

Unul dintre aparatele suspendate de stativ începu să piuie, iar Haley îl opri apăsând pe un

buton, de parcă ar fi fost o nimica toată.

— Eu, una, nici nu l-am cunoscut până acum pe tata. Bine, ştiam cine este şi toate astea, dar a plecat de lângă noi când eu eram mică. Când m-am îmbolnăvit acum, a

doua oară, şi-a făcut din nou apariţia şi chiar îmi place de el. Bine, încă sunt ofticată pentru că n-a fost alături de noi în cea mai mare parte a vieţii mele, chiar dacă a trimis bani şi chestii de-astea. Mama zice că

a dat dovadă de imaturitate şi că n-a putut să suporte să mă vadă bolnavă, aşa că a preferat să se retragă din peisaj. Mai întâi a dispărut Lily, apoi mama s-a îmbolnăvit, iar el abia a fost în stare să facă faţă. Colac

peste pupăză, m-am îmbolnăvit *şi eu*, iar pentru tata deja era prea mult. Asta m-a făcut să-mi pierd orice urmă de respect faţă de el. Ştii, pentru că mama niciodată nu şi-ar fi permis luxul de a fugi, înţelegi?

Dar acum s-a întors şi se străduieşte să fie un tată bun. El s-a ocupat de campania asta pentru găsirea unui donator de măduvă.

— E şi tatăl meu, am zis, încă tremurând sub pătură.

— Dacă tu eşti Lily, atunci da răspunse ea.

M-am gândit cum trebuie să se simtă Haley în privinţa asta. Când, în sfârşit, a reuşit să pună bazele unei relaţii cu tatăl ei, hopa! Se iveşte o

fată ciudăţică, gata să reclame o parte din el.

— Ştii, eu chiar nu mă aşteptam să se întâmple asta. Să nu crezi că vreau să te calc pe bătături, nici vorbă de aşa ceva. Tot ce vreau e să...

— Hei, fii calmă! zise Haley zâmbind. Dacă eşti Lily, îţi dai seama că te vrem lângă noi. Ne-am rugat de nenumărate ori să te găsim. Eu, cel puţin. Mama nu prea se roagă, aşa e ea, dar eu te-am

căutat de când eram micuţă, să ştii.

— Câţi ani ai? am întrebat-o.

— Aproape treisprezece.

Părea mai mare. Nici nu-mi venea să cred că era cu peste trei ani mai mică decât mine. Era

palidă şi avea o faţă un pic umflată, era evident că este bolnavă. Dar era foarte stăpână pe ea. Încrezătoare şi sigură pe ea, ca Jenny.

Deşi o ştiam doar de cinci minute, mă simţeam deja în

competiţie cu ea.

— Eşti aşa de... nu ştiu, nu semeni deloc cu mine, am spus.

— La ce te referi?

— Eşti foarte... semeni mai mult cu mama mea. Cea care m-a crescut, adică. Cred că semeni cu

ea mai mult decât mine. Pari foarte optimistă şi sociabilă.

Haley ridică din umeri.

— Nu sunt mereu aşa optimistă. Mi se întâmplă să am depresii foarte supărătoare. Cred că

am luat antidepresive de un milion de ori. Dar trebuie să sper – cu S mare. Aşa mă şi cheamă. Hope[2] este al doilea prenume al meu. Am mai avut leucemie şi înainte şi a intrat în remisie.

Numai că, de data aceasta, nu cred că pot merge doar pe mâna speranței. Ridică ochii la una dintre punguțele cu perfuzii agățate de stativ. E tare greu să ai boala asta! spuse ea.

Oare era

ereditară? Mi-am pus această întrebare în gând şi m-am simţit îngrozitor de egoistă în clipa aceea.

— Îmi pare rău, am spus. Mama ta zicea că un transplant de măduvă osoasă ţi-ar

putea fi de ajutor.

— Da, numai că nu găsim un donator compatibil. Mama speră ca tu, dacă eşti Lily, să te potriveşti.

— Ştiu.

— Mama nu a încetat niciodată să spere că o va găsi pe

Lily. A căutat-o pretutindeni. Niciodată nu s-a oprit din căutări. Am mers de câteva ori prin Wilmington, căutând pe cineva care să semene cu mine.

— Eu am fost acolo în

permanenţă, am zis.

— Cum a fost viaţa ta? întrebă Haley.

— Am avut o viaţă...

A trebuit să mă opresc, ca să mă gândesc mai bine, pentru că întrebarea m-a luat prin

surprindere. M-am gândit la casa mea, perfect curată întotdeauna, cu fiecare lucruşor la locul lui, cu excepţia camerei mele. Mi-am adus aminte cum eu şi Jenny ne-am renovat camerele în

timpul verii, umplându-le de culoare şi bulinuţe în timp ce vorbeam despre Cleve şi Devon, râzând de mama focului împreună. Mi-am amintit de cântecelul pe care mi-l cânta tata. Şi

cum, săptămâni la rând, după moartea lui, veneau pe la noi oameni şi ne aduceau mereu mâncare. Cu inima strânsă, m-am gândit la mama, care plănuia întotdeauna petrecerea de ziua

mea în cele mai mici detalii, până şi culoarea glazurii de pe tort avea o importanţă aparte. „Aşa îşi arată ea dragostea, Grade!” Mi-am amintit cum a fost să cresc în preajma unor oameni ca Jenny,

Emerson, Ted şi Noelle, care au fost toţi o a doua familie pentru mine. La Wilmington şi la cât iubeam acel orăşel, începând cu muşchiul spaniol, agăţat de stejari, şi culminând cu riviera şi cu micul parc din

cartierul în care crescusem. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu-mi puteam imagina viaţa mea fără toate lucrurile astea. Bune şi rele, ele toate constituiau existenţa mea de până atunci. Mi se

păru greşit să mă bucur că Noelle mă furase şi, cu toate acestea, mă *bucuram* în acel moment că o făcuse.

Cum aş fi putut să-i explic viaţa mea cuiva care nu ştia nici oamenii şi nici locurile din lumea

mea?

— Viața mea a fost... obișnuită, înțelegi? Și cu bune și cu rele.

— Sper să fii și tu testată, zise Haley. Dar nu te-aș învinovăți dacă n-ai vrea s-o faci. Adică, de-abia apari, vrând

să-ți cunoşti familia adevărată, că ei şi încep să tragă de tine, vrând ceva din organismul tău.

Râse spunând acestea, iar eu m-am învelit mai strâns în pătură.

— Dar mama ta a spus că nu e decât o

mostră de salivă, am îngăimat.

— Da, sigur. La început, atâta tot. După care, dacă celulele se potrivesc, ţi se va recolta şi sânge. Abia apoi, dacă se constată o compatibilitate, va

trebui să faci operaţie, prin care ţi se extrage o parte din măduva osoasă. Dar nu cred că e aşa de rău cum sună. În niciun caz nu se compară cu ce-am păţit eu. Va trebui să fac chimioterapie şi tratament cu

radiații, ca să mi se distrugă tot sistemul imunitar, pentru ca organismul meu să nu respingă măduva osoasă. Dar este singura mea şansă.

M-am gândit la tata şi cum m-am simțit când mi s-a

spus că a murit. Cum am simţit că, poate, dacă ştiam ce să fac, aş fi putut să schimb situaţia, să-l fac să se întoarcă. M-am gândit la e-mailul pe care i l-am trimis din greşeală lui Noelle şi care ar fi putut s-o

determine să-şi pună capăt vieţii. De data asta, poate că *reuşeam* să fac ceva pentru cineva. Ceva greu şi oribil, dar bine şi corect. Probabil presupunea să am de-a face cu ace şi scalpele şi să fiu internată peste

noapte în spital. Dar poate că aş fi salvat o viaţă. Viaţa *surorii* mele.

Numai că mi-aş fi dorit ca mama să fie lângă mine înainte să fiu testată. Simţeam nevoia s-o aud pe mama spunându-mi că

totul va fi bine.

capitolul 57

Anna

Oh, fir-ar să fie, mi-era frică.

Mă aflam în cafeneaua de lângă spital şi formam numărul lui Bryan, cuprinsă de o stare

de agitaţie atât de profundă şi de puternică, încât aveam senzaţia că o să mă sufoc. Bryan îşi făcuse curaj abia de curând pentru a reveni în vieţile noastre. Abia acum ajunsese pe aceeaşi lungime de undă cu

noi. Şi iată că se ivise chestia asta. Mi-era teamă că va fugi din nou. Poate că va rămâne în California. A trebuit să-mi aduc aminte că nu mai era bărbatul acela de dinainte, de pe vremea când

dispăruse Lily. Nu mai era bărbatul care fusese pe vremea când se îmbolnăvise Haley. Se maturizase. Avea o gândire echilibrată. Sau poate doar mă amăgeam singură? Eram îngrijorată ca

nu cumva doar să-mi închipui că el se transformase în bărbatul pe care l-aş fi vrut lângă mine. Cu atât mai îngrijorată eram să nu-mi fac iluzii prea mari în privinţa fetei care se afla în cameră la Haley,

sperând în zadar ca ea să fie Lily, pentru ca visele să se destrame din nou. O învățasem pe Haley să nu contenească nicicând să spere, dar eu ştiam adevărul: adesea, speranța nu făcea decât să-ți permită

să te îmbeţi cu apă rece.

— Bună, răspunse Bryan. E totul în ordine?

Of, cât îmi plăcea senzaţia de căldură pe care o transmitea vocea lui! Mi-era aşa de frică să nu cumva

să pierd acea căldură! Teama că tot ceea ce se întâmplase între noi în ultima vreme avea să fie dată uitării, peste doar câteva momente.

— Da, am spus.

Dar nimic nu mai era la fel, însă mi-

am dat seama ce voia să spună. Se referea la faptul că „nimic nu s-a schimbat în rău în privința lui Haley“. Ceea ce era adevărat.

— S-a întâmplat ceva uluitor, am spus

— Mmm... uluitor în sensul bun sau în sensul rău?

— Astăzi a venit la spital o fată care pretinde că este Lily.

Nu spuse nimic şi m-am întrebat ce însemnau pentru el cuvintele mele. Oare

şi el se temea să spere, la fel ca mine?

— Cine este? Face glume cu noi? Crezi că se întâmplă din cauza publicităţii şi...

— Nu ştiu, l-am întrerupt. A adus o scrisoare cu ea. I-am

povestit ce şi cum, neuitând să amintesc de data naşterii trecută pe permisul auto. Mă îndoiesc că a pus-o cineva să facă asta, am zis. Dar simt că e ceva în neregulă. Deşi nu pot să-mi dau seama ce. Vine

şi mama ei încoace, tocmai din Wilmington. Se pare că fata... Grace se numeşte... a aflat toată povestea de la o prietenă şi a plecat de-acasă fără să-şi anunţe mama. Iar tatăl ei a murit.

Bryan tăcea,

pesemne încercând să înțeleagă.

— Cu mama ei ai vorbit? m-a întrebat într-un târziu

— Încă nu. Bryan, fata asta este de acord să fie testată pentru compatibilitate.

— Tu crezi că este

Lily?

— Nu ştiu ce să cred. Sigur că... îmi doresc din tot sufletul să fie ea, dar nu seamănă deloc cu Lily aşa cum mi-am închipuit-o eu. Nici cu vreunul dintre noi nu seamănă, şi

nici cu Haley. Este frumoasă şi pare o fată bună, dar...

— Acum unde este?

— Cu Haley.

— I-ai făcut cunoştinţă cu Haley?

Mi-am dat seama din tonul vocii că nu

prea îi convenea, dar eu eram sigură că procedasem corect.

„Tu încă nu-ţi cunoşti fiica”, îmi venea să-i spun.

— I-am explicat tot lui Haley. I-am spus şi că am îndoielile mele. A

vrut s-o cunoască.

— Uite, eu am să încerc să prind o cursă înapoi în seara asta. A mers grozav interviul de astăzi şi mi-au mai programat o întâlnire cu cineva dintr-o funcţie mai înaltă pentru mâine-

dimineață, dar am să le spun că este o urgență de familie şi că trebuie să...

— Nu, am intervenit. Rămâi acolo şi du-te la interviu. Mă descurc singură.

— Singură te-ai descurcat în toţi

aceşti ani. Vreau să fiu şi eu de faţă.

— Bine, atunci. Trebuie să mă duc înapoi în cameră. Sună-mă când afli exact la ce oră ajungi.

Am închis telefonul şi m-am dus înapoi spre

salonul lui Haley, zâmbind vag. Se întorcea acasă.

capitolul 58

Tara

Cred că am sunat-o pe Grace de vreo zece ori până să-mi răspundă.

— Te rog, rămâi la telefon! i-am spus. Stai la telefon până

ajung şi eu acolo.

— Mami, n-am aşa de multe minute. Vorbesc de pe un telefon preplătit. Vreau ca, de îndată ce ajungi aici, să-ţi dai acordul ca să-mi facă un test şi să vadă dacă sunt compatibilă cu fata

asta, care e sora mea. Ai aflat... ştii despre ea? De Haley? Are leucemie şi trebuie să facă un transplant de măduvă osoasă, trebuie să-mi facă nişte analize ca să vadă dacă suntem compatibile.

Am simţit că rămân fără cuvinte din pricina şocului. Ce aveau de gând să facă oamenii aceia cu fata mea? Cred că niciodată nu mi-am închipuit-o mai vulnerabilă ca atunci şi nici n-am simţit să fi avut

vreodată mai multă nevoie de mine.

— Grace, am spus, încercând să par mai calmă decât mă ştiam în stare. Aveam nevoie de un avocat. Cât mi-aş fi dorit ca Ian să-şi verifice naibii odată mesageria vocală.

Draga mea, stai puţin, ia-o uşurel. Trebuie s-ajung eu acolo şi... să vorbesc cu personalul medical, cu cine trebuie. Poate ai impresia că-i cunoşti pe aceşti oameni, dar crede-mă că nu este aşa.

Nu îi cunoaştem. Tu eşti fiica mea, i-am zis, accentuând fiecare vorbă în parte. Înţelegi lucrul ăsta? Şi nu ai permisiunea mea să laşi pe nimeni să se atingă de tine. Când ajung acolo, vom vedea ce este de

făcut.

Emerson îşi luă ochii de la drum şi se uită la mine:

— Ce se întâmplă? întrebă.

— Mami, poate să moară, zise Grace, dar am simţit-o imediat.

Îi era frică. Voia

ca eu să n-o las. Să o protejez. Se pare că-mi cunoşteam fiica mai bine decât aş fi fost tentată să cred.

— Ajung şi eu în... cât mai avem? am întrebat-o pe Emerson.

— Foarte puţin. Să vedem cum stăm

cu traficul ăsta blestemat.

— În câteva minute, am zis către Grace. Ajung acolo în câteva minute, draga mea.

— Mami? Nu ştiu ce să fac.

Mi se umplură ochii de lacrimi.

— Lasă că am eu grijă, Grace. O să rezolvăm asta împreună.

N-aş fi vrut să-mi închidă, însă o făcu înainte ca eu să mai spun ceva. Am închis şi eu şi m-am uitat la Emerson.

— Dumnezeule

mare! am spus.

— Ce se-ntâmplă? întrebă şi Jenny, care se aplecă în faţă de pe bancheta din spate.

— Se pare că fiica Annei Knightly are nevoie de un transplant de măduvă osoasă şi

vor să afle dacă Grace este compatibilă cu ea.

— Cred că glumeşti! Cât de lipsiţi de inimă par oamenii ăştia! spuse Emerson.

— Vrei să spui că Grace şi-a făcut apariţia în vieţile

lor, iar ei nu o văd decât ca pe o sursă de celule, nu ca pe un om! Of, mamă, te implor, condu mai repede!

— Nu-ţi face griji, nu se atinge nimeni de ea fără permisiunea mea.

Telefonul meu a

început să sune şi am văzut că era Ian. Aproape că am strigat când am răspuns:

— Ian!

— Tara, îmi pare aşa de rău că ai aflat în fel…

— Uite, să nu crezi că nu sunt

supărată pe tine, dar acum am nevoie de ajutorul tău în altă privință.

— Tara, nu vorbi cu femeia asta, Knightly, nu-i spune nimic. Ia-o înapoi pe Grace și pleacă, atâta tot. Să mă sune avocatul

doamnei Knightly şi vom stabili apoi ce este de făcut. Am să sun la departamentul de poliţie din Wilmington, să iau legătura cu nişte cunoştinţe pe care le am acolo. Acum însă, tot ce trebuie

să faci este să te asiguri că Grace e în siguranță.

„Ia-o înapoi pe Grace şi pleacă."

— OK, am spus.

— Îmi pare rău. Ştiu că probabil eşti...

— Nu vreau să țin linia ocupată, poate

mă sună Grace din nou.

— Bine atunci, vorbim mai târziu.

Am închis telefonul şi mi-am şters fruntea cu dosul palmei. Eram lac de sudoare.

— Mi-a zis că trebuie s-o iau pe

Grace şi să plec, nimic mai mult. Oricum, asta plănuisem să fac de la bun început. Mi-am adus iar aminte cum mi s-a părut Grace la telefon. Cred că e speriată, am zis, apoi m-am întors către Jenny:

Cu ce am greşit faţă de ea, Jenny? Se pare că propriile-mi slăbiciuni îşi arătau colţii. De ce am mereu impresia că nu reuşesc să mă înţeleg cu ea?

— Sunt problemele obişnuite pe care

copiii le au cu părinţii lor, mi-a răspuns Jenny cu amabilitate.

— Nu, e mai mult de-atât, am contrazis-o.

— Ba nu, insistă Emerson.

Nu mi-am luat ochii de la Jenny.

— Relația dintre tine şi mama ta este mult mai bună decât cea dintre mine şi Grace. Ştiu asta foarte bine. Şi mi se pare că am greşit undeva.

— Nu cred că ai greşit nicăieri. Aşa este Grace, pune

totul la suflet. Pentru ea, orice lucru, cât de mic, este mai important decât pentru restul lumii, de aceea e uneori greu să te apropii de ea.

Mi se părea că în continuare încerca să fie amabilă. Lui

Sam niciodată nu i-a fost greu să se înțeleagă cu Grace. Mi-am adus aminte de cuvântarea pe care a ținut-o Noelle la slujba de comemorare a lui Sam. „Sam a ştiut să asculte ca nimeni altul”, aşa spusese

Noelle. „Tocmai de aceea a fost un avocat atât de bun. Un soţ şi un tată excepţional.” Vocea îi tremurase, în liniştea din biserică. „Şi un prieten extraordinar.”

„Un tată excepţional”. Aceste

cuvinte îmi bântuiau gândurile. A ştiut mereu cum să se poarte cu Grace, cu calm. Nu ca mine. Eu mereu trebuia să spun ceva, să mă mişc, să fac ceva.

— Uite acolo un indicator pentru

spital, zise Emerson, arătând undeva în fața noastră. Vrei să venim cu tine, Jenny şi cu mine, sau crezi c-ar fi mai bine ca noi să mergem la bufetul spitalului, până când tu dai de Grace

şi o aduci? S-ar putea ca, venind şi noi cu tine, să provocăm mai multă derută. Ce zici?

Sincer, aş fi vrut ca Emerson să-mi fie alături în acele momente, pentru susţinere morală, dar aveam de gând

s-o iau pe Grace de acolo şi să plec, aşa cum mă sfătuise şi Ian. Nu era nevoie să ne dăm în spectacol toate patru.

— Mai bine voi duceţi-vă la bufet, dar să aveţi telefoanele deschise,

ca să vă sun dacă e nevoie, OK?

Spitalul se ivi dinaintea noastră, ca un bloc imens, din sticlă şi metal. Fiica mea se afla acolo. Nu-mi venea să cred că avusese curaj să intre.

Că ea singură

condusese. Jenny spusese că punea totul la suflet. Corect, aşa făcea. Iar eu îmi doream să ştiu tot ce se petrecea în sufletul ei. Îmi doream să nu fie prea târziu pentru noi două şi mă temeam ca nu

cumva să fie.

capitolul 59

Grace

Anna îşi făcea de lucru prin camera de spital a lui Haley, orânduia cărţile, telecomenzile, cutiile cu şerveţele şi paharele, iar

Haley povestea un film pe care-l văzuse de curând, în timp ce eu nu-mi puteam lua ochii de la uşă. Toate trei aşteptam ca mama să apară. Totul avea să se schimbe de îndată ce mama avea să-şi facă intrarea. Va

prelua controlul asupra situației – gândind asta, mi-am dat seama că, de fapt, contam pe acest lucru – voiam ca mama să pună lucrurile la punct.

Ne-am rezumat să vorbim despre lucruri lipsite de

importanţă – cum era la mine la şcoală, cum era în Old Town Alexandria şi în Wilmington –, de parcă aş fi fost cineva care venise în vizită, nu fiica Annei sau sora lui Haley.

De fiecare dată

când vedeam pe cineva trecând pe hol, tresăream. În cele din urmă, apăru şi ea. Mama mea. Abia dacă am recunoscut-o, era atât de palidă şi părea lipsită de vlagă. Am sărit de pe canapea, iar

pătura mi-a căzut de pe umeri când m-am repezit în brațele ei.

— Mami! am exclamat.

Dintr-odată, toate prin câte trecusem în ultimele douăzeci şi patru de ore – momentul când Jenny mi-a dat să

citesc scrisoarea, faptul că a trebuit să conduc pe o vreme oribilă, cum o căutasem pe Anna Knightly – mi-au trecut rapid prin gând. Am simţit cum mi s-au înmuiat muşchii picioarelor şi mi-am

dat seama că mă mai ţineam tare doar pentru că mă susţinea mama.

— Iubita mea, îmi şopti mama la ureche. Draga mea dragă. Totul va fi bine. Sunt aici.

Am strâns-o tare şi i-am zis:

— Iartă-mă că am plecat aşa.

— Nu contează, murmură ea, cu lacrimi în glas. Nimic nu mai contează.

Aş fi putut să rămân în braţele ei pentru tot restul vieţii, învăluită într-

un sentiment de protecţie, dar mi-am adus aminte că ne priveau Anna, care era în spatele meu, şi Haley, din patul ei. I-am dat drumul mamei.

— Ea este mama mea, am spus către Anna.

Mama se îndreptă spre Anna, cu mâna întinsă, şi se prezentă:

— Sunt Tara Vincent, spuse ea.

— Anna Knightly. Iar aceasta este fiica mea, Haley, spuse Anna.

Mama se uită la

Haley şi o salută. După aceea mă cuprinse de după umăr şi spuse:

— Am vorbit deja cu avocatul meu. Va lua el legătura cu dumneavoastră.

Anna înclină capul într-o parte şi mi-am dat seama că

nu aproba atitudinea mamei mele.

— Putem vorbi măcar un minut? Vă rog? Ca de la mamă la mamă?

— Mami, nu putem să plecăm aşa, *pur şi simplu*, i-am spus eu.

Ştiam că n-avea cum să-şi dea seama ce se petrece. N-ar fi avut cum să ştie că, în acea încăpere, era o situaţie de viaţă şi moarte.

Mama se uită la mine, apoi la Anna şi zise:

— Bine, dar vreau

ca mai întâi să vorbesc cu fiica mea între patru ochi.

Anna a încuviinţat din cap. Teama că mama ar putea să mă ia de lângă ele i se citea pe chip. Iar eu chiar aş fi vrut să plec. Din tot sufletul. Dar

n-aveam s-o fac.

— La capătul holului este un separeu mare, zise Anna. De obicei, nu e nimeni acolo. Mergeţi voi înainte.

Mama mă luă de mână de parcă aş fi fost o copiliţă, iar eu am urmat-o pe

hol. De parcă aş fi fost într-adevăr copiliţă *ei*.

Ce n-aş da să fie aşa!

capitolul 60

Tara

Aveam atât de multe să-i spun! Să-i pun întrebări cu nemiluita despre temerile ei, despre starea de confuzie care o acaparase, aş

fi vrut să ştiu tot ce gândea şi simţea. Să o asigur că mereu are să fie fiica mea, că n-aveam să permit nimănui s-o ia de lângă mine, iar corpul ei îi aparţinea *numai ei.* Că nu era nevoită să se ofere ca să i se

facă analize de compatibilitate cu acea copilă de pe patul de spital, o străină pentru ea.

Dar am ales să tac; ne-am aşezat amândouă pe băncuţa de două persoane din separeul acela mic.

N-am întrebat-o nimic. „Sam ştia să asculte ca nimeni altul.” Parcă-i simţeam prezenţa lui Sam în acea încăpere, lângă noi, învăţându-mă cum să procedez. El ar fi ştiut s-o asculte fără s-o ia la bani

mărunți, încercând să scoată cât mai multe de la ea. Ştia cum s-o iubească pe fiica noastră.

— Te iubesc, am spus.

Se pare că nici n-ar fi fost nevoie să spun mai mult. Grace începu să

plângă.

— Îmi pare rău că am plecat aşa, spuse din nou. A fost o prostie din partea mea.

— Nu contează. Tot ce contează este că eşti bine.

— Mi-aş fi dorit să nu aflu niciodată că

nu eşti tu mama mea.

— Eu n-am să cred asta până nu facem un test ADN, am spus, dar, oricare ar fi rezultatul analizelor, sentimentele mele pentru tine nu se

vor schimba niciodată, Grace.

îşi răsucea capătul unei şuviţe de păr în jurul degetelor, aşa cum făcea când o supăra ceva.

— Uneori, mă supăr pe tine aşa de tare! Chiar te urăsc

în momentele alea. Iar astăzi, nici măcar nu-mi aduc aminte de ce am simțit vreodată asta. Am vrut să merg la Cleve şi tu nu m-ai lăsat; aşa de tare m-am enervat, iar acum mi se pare aşa o prostie!

Am încuviinţat din cap, cât să-i dau de înţeles că o ascultam.

— Acum, nici măcar nu-mi mai stă gândul la Cleve. Mintea mea e în cu totul altă parte, mărturisi ea, dându-şi drumul la păr,

după care se sprijini de mine. Nici măcar nu mai ştiu *cine sunt*, mamă.

Aş fi vrut să-i spun cine era. Acel membru al familiei noastre cu o sensibilitate aparte faţă de scris; copila tăcută care, în scris,

avea atât de multe de spus. Lumina ochilor tatălui ei şi liantul permanent dintre mine şi Sam – mai las-o încolo de biologie. Era întruchiparea frumuseţii căci, la drept vorbind, nu semăna cu niciunul

dintre noi. Era fata pe care mi-aş fi dorit nespus de mult s-ajung s-o cunosc.

M-am străduit, în schimb, să rostesc nişte cuvinte la care ea să fie receptivă. Cuvintele pe care sigur le-ar fi spus

Sam.

— Eşti tot Grace, i-am zis şi, imediat, mi-am dat seama că nimerisem acolo unde trebuia. Se uită fix Ia mine, uşor încruntată; adâncită în gândurile ei, încerca să priceapă ce-i

spusesem.

— N-aş vreau s-o pierd pe Grace, zise. Chiar dacă, de multe ori, îmi doresc să... să nu fiu eu. Îmi doresc să semăn mai mult cu tine.

Serios? Nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că

ea şi-ar dori să semene câtuşi de puţin cu mine; aş fi vrut s-o întreb de ce, dar am reuşit să-mi ţin gura.

— Mi-am dorit mereu să semăn mai mult cu Jenny. Pe Jenny o iubeşte toată lumea. Eu

niciodată nu ştiu ce trebuie să zic de faţă cu ceilalţi, sunt... sunt prea diferită. Sunt o ciudată.

„Ba nu eşti deloc aşa“, îmi venea să-i zic. Cum să n-o contrazic, când spunea astfel de

lucruri? Dar n-am avut ocazia să-i dau replica.

— Numai că acum, aşa, parcă dintr-odată, n-aş vrea decât să fiu eu însămi, mamă. Nu vreau să fiu fiica altcuiva. Haley este drăguţă. Este foarte

de treabă. Dar am senzaţia că, pe nepusă masă, toată lumea se aşteaptă de la mine să-i salvez viaţa şi – clătină din cap –, te rog, fă să dispară toate astea, poţi?

M-am dat mai aproape de ea şi am

luat-o în braţe.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru, Grace, i-am spus, netezindu-i părul. Nici nu mai ţineam minte când mă lăsase să fac asta ultima oară. Aş vrea din tot sufletul să pot face lucrurile să

fie la fel, dar nu prea cred că am cum. Eu eram cea care întotdeauna ştia cum să rezolve o situaţie. Să o controleze. Reuşisem mereu să ţin lucrurile sub control. Tot ce pot să fac este să-ţi

promit că vom trece prin asta împreună, pas cu pas, bine?

— Ar putea să moară dacă nu-i dau măduvă sângeroasă de la mine.

Mi-a venit s-o corectez, dar mi-am înfrânt pornirea. Părea aşa de

măruntă în brațele mele, o copilă care nici măcar nu făcea diferența între „măduvă osoasă” şi „măduvă sângeroasă”. Din punctul meu de vedere, putea să se comporte ca un copil atât cât poftea,

sau măcar câteva ore în plus.

— Bebeluşul tău a murit.

Stătea cu obrazul pe umărul meu şi îi simţeam respiraţia pe gât.

Eram conştientă că, la un moment dat, acea copilă-

fantomă avea să-şi facă şi ea loc în inima mea, dar încă nu venise momentul.

— Nici nu mă gândesc la bebeluşul acela. Nu mă gândesc decât la tine.

— Pot să fiu şi eu

de față când vorbești tu cu Anna? Te rog?

Lui Ian i-a fost ușor să-mi spună că trebuie s-o iau pe Grace și să plec. Și mie mi-a fost ușor să gândesc că exact asta urma să fac, dar se întâmpla înainte

să păşesc în acea cameră de spital, unde „Anna Knightly” nu mai era doar numele unei femei. Era o mamă.

Am strâns-o pe Grace mai aproape de mine. Am simţit că îi era teamă ca nu

cumva acea Anna să mă convingă să renunţ la ea, fără să ripostez în vreun fel. Oare cum se făcea că, într-o astfel de zi, o înțelegeam atât de bine pe fiica mea? Oare întotdeauna am cunoscut-o aşa

de bine?

— Da, am răspuns. Este vorba despre tine şi, atunci, sigur că poţi fi de faţă.

capitolul 61

Anna

Femeia aceea, Tara, a vrut ca şi Grace să asiste la discuția dintre noi. Mie mi s-ar fi părut bine taman invers, adică să nu fie şi ea

de față. Putea sta cu Haley în timp ce eu şi Tara vorbeam dar, din câte vedeam, Tara şi Grace erau inseparabile. Doi contra unu. „E un lucru bun”, mi-am zis. „Exact aşa ar trebui să fie.“ Dacă Grace se dovedea a

fi Lily a mea, atunci mi-ar fi părut bine să ştiu că a avut o viaţă frumoasă, că s-a simţit protejată şi iubită. Numai că Grace mi se părea foarte vulnerabilă şi tocmai de aceea nu mi s-a părut o idee bună să asiste la

conversația noastră. Chiar şi aşa, nu eu aveam ultimul cuvânt în această privință.

Grace semăna cu Tara mai mult decât semăna cu mine, asta era evident; ca să fiu sinceră însă, nu mi s-a părut că

seamănă prea mult cu niciuna dintre noi. Ea şi Tara stăteau una lângă cealaltă pe micuţa sofa de două locuri şi se ţineau de mâini. Bănuiam că amândouă aveau părul şaten natural, cu greu sesizabil sub

noianul de şuviţe blonde, şi ambele aveau ochi căprui; cu toate acestea, nu aveau trăsături asemănătoare. Nu m-am putut abţine şi am început să le compar nasurile. Forma buzelor. Curbura

sprâncenelor.

Îmi venea greu să constat că nu vedeam în Grace o posibilă fiică, ci doar un potențial donator de măduvă osoasă pentru Haley, iar asta mă supăra. Niciodată nu m-aş fi aşteptat să

mă simt atât de lipsită de entuziasm la gândul că în fața mea se putea afla fiica mea de mult pierdută.

— Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva, începu Tara. Locuiaţi în Wilmington?

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru în ultimele două ore, credeţi-mă. Locuiam aici pe atunci, eram reprezentantă de vânzări la o companie farmaceutică şi se întâmpla să merg

deseori în Wilmington, am răspuns, încercând să-mi aduc aminte cât mai amănunțit, mai mult pentru mine. Ultima oară când am fost în Wilmington în interes de serviciu de întâmpla când

eram însărcinată cu Lily în treizeci şi cinci de săptămâni. La vremea respectivă, Bryan, soţul meu, era staţionat într-o bază militară în afara ţării. M-au apucat durerile facerii înainte de termen şi

a trebuit s-o nasc pe Lily acolo. Ea avea deja 2,800 kg şi era sănătoasă tun. Eu aveam însă probleme cu tensiunea; tocmai de aceea, la câteva ore după ce s-a născut Lily, am suferit un atac

cerebral şi am intrat în comă.

— Of, Doamne! exclamă Tara.

— Am fost transferată la spitalul Duke, am continuat. Bryan era încă în Somalia şi încerca să obţină bilet de voie ca să

vină acasă, numai că, după cum era de aşteptat, eu habar n-aveam de nimic. Când Bryan a ajuns acasă, s-a cazat la un hotel din apropierea spitalului Duke. Îmi dau seama că şi lui i-a fost groaznic de

greu. Nici nu prea mă gândisem la asta, că şi pentru Bryan a fost un moment dificil acela. Căminul nostru era aici, în Alexandria. Copilul nostru, nou-născut, era în Wilmington. Iar eu eram în comă,

în Durham. Soțul meu a sunat la spitalul din Wilmington ca să întrebe de Lily şi atunci i s-a spus că nu era acolo. Că ei credeau că s-a făcut o greşeală şi că probabil a fost transferată în

același timp cu mine. Bryan a încercat să ia legătura cu medicii de pe ambulanță, cei care mă transferaseră, dar niciunul nu știa să fi transportat și un nou-născut, odată cu mine. Ea – m-am

uitat la Grace – parcă ar fi intrat în pământ şi nici nu s-a găsit vreo fişă care să consemneze existenţa ei. Bryan nici nu ştia numele medicului care m-a ajutat să nasc. Totul era încurcat. Eu am stat în comă puţin

peste două săptămâni.

Slavă Domnului, atacul cerebral nu m-a lăsat cu sechele atât de severe.

Îmi simţeam partea stângă mai slăbită, nu vedeam şi nici nu reuşeam să articulez aşa de

bine. Chiar şi acum, îmi simt mâna stângă mai slăbită, am explicat, flexând degetele. Nici memoria nu m-a ajutat în acel moment, nereuşind să-mi amintesc numele vreunui doctor. Nu-mi

aminteam decât că născusem o fetiţă minunată şi mi-o doream înapoi din toată inima.

— Îmi pare foarte rău, zise Tara, dar am observat cum îi strânse mâna lui Grace, ca şi cum n-ar fi intenţionat

vreodată să renunţe la ea.

— Când mi-am revenit suficient cât să pot călători, am mers în Wilmington amândoi, am continuat eu. Lily ar fi avut în acel moment în jur de şapte săptămâni.

Ne-am temut că poate existaseră oameni tentați să creadă că Lily a fost abandonată – ceea ce, într-un fel, chiar s-a întâmplat – şi atunci o trimiseseră către un orfelinat. Din cauza asta, am început să răscolim

prin toate centrele de plasament.

— Cred că a fost groaznic, spuse Tara, dar încă o strângea pe Grace de mână.

— Am văzut şi scrisoarea pe care mi-a scris-o moaşa dumneavoastră, am

spus. Pentru mine... este teribil de greu să accept toate astea. Dumneavoastră aţi bănuit ceva sau...?

— Nimic. Noelle a murit de curând, spuse Tara şi se uită spre Grace: I-ai povestit?

Grace dădu aprobator din cap.

— S-a sinucis, iar noi, prietenele ei, am dat peste scrisoare. Am început s-o căutăm pe acea „Anna” căreia Noelle i se adresase în scrisoare. În cele

din urmă, ne-am dat seama că despre dumneavoastră era vorba, dar nu ştiam al cui copil fusese omo… al cui copil murise. Nici într-o mie de ani nu ne-am fi gândit să fie vorba tocmai despre al meu.

— N-aţi apucat să vedeţi bebeluşul… adică, nu v-aţi fi dat seama dacă, dintr-odată, arăta altfel? am întrebat.

— S-a născut la miezul nopţii şi am avut un travaliu deosebit de dificil. Când Noelle mi-a

adus-o, în dimineaţa aceea, bănuiesc că deja făcuse... înlocuirea, pentru că acel bebeluş era fără doar şi poate Grace.

— Am o părere foarte proastă despre moaşa dumneavoastră, am

spus.

— A făcut un lucru îngrozitor. Dar îmi e greu să mă gândesc că acest lucru o caracteriza.

— Spune-i despre programul pentru bebeluşi, spuse Grace încetişor.

— Vrei să-i spui

tu? întrebă Tara. În fond, tu ştii mai bine, pentru că eşti implicată în proiect.

— Noelle a pus bazele unei fundaţii care să vină în ajutorul bebeluşilor – prematuri, sărmani sau bolnavi, îngăimă Grace. A

câştigat şi un premiu pentru merite deosebite, din partea guvernatorului, dar n-a vrut să-l accepte.

Nici nu m-am putut uita la ea când vorbea. Mi-era groaznic de teamă

să nu mă ataşez de ea. Am preferat să mă uit la Tara.

— Poate tocmai din pricina asta, am spus gesticulând, supărată pe toată această situaţie, atât de neplăcută pentru toate trei. Poate simţea că nu

merită niciun fel de premiu.

— Se poate, zise Tara şi o luă pe Grace de după umăr. Cred că este absolut necesar să facem un test ADN. Şi să apelăm amândouă la serviciile unui avocat. Înţelegeţi de

ce, departe de mine gândul să ne războim, dar...

— Sunt întru totul de acord, am spus. Trebuie să ne fie tuturor foarte clar cu ce avem de-a face. Dar lui Grace i-am explicat mai devreme cum stă

treaba cu donatorul de măduvă osoasă pentru Haley. Este foarte bolnavă. Este – am ridicat din umeri, dându-mi seama că trebuia să rostesc acel cuvânt – în stadiu *terminal*. Iar Grace a fost de acord…

— Grace nu ştia despre ce e vorba, Anna, a intervenit Tara. Îmi pare rău, dar trebuie să pun piciorul în prag în privinţa asta, bine? Hai s-o luăm mai uşor. O să-i spun avocatului meu să-l sune pe al vostru, să

vedem când ni se recomandă să facem analiza ADN şi apoi vom vedea.

îmi venea să mă ridic de pe scaun şi să mă aşez în faţa uşii, ca să le împiedic să iasă.

— Într-o lume normală, aceştia ar

fi paşii logici, am spus. „Fără lacrimi! Te rog, fără lacrimi!” Tara era genul de client neprietenos, iar în domeniul în care activasem, am învățat că trebuia să-mi mențin calmul. Totuşi,

vocea îmi tremura incontrolabil: Uite, Tara, te rog să înțelegi. Nu ştiu dacă Grace este Lily... M-am uitat la Grace. Iartă-mă că vorbesc despre tine la persoana a treia, am spus. Nu am cum să ştiu, dar

dacă este? Dacă este compatibilă cu Haley? Şi dacă vom descoperi asta prea târziu? N-am putut găsi un donator compatibil dar, în cazul unei surori, şansele sunt de una la patru să se potrivească.

Tara clătină din cap.

— Îi ceri prea mult. Va trebui să mai aşteptăm în privinţa asta.

— Dar eu vreau s-o fac, zise Grace Se uită în ochii mamei ei. Trebuie s-o fac.

— Nu, draga mea.

Nu trebuie să faci nimic.

— Vreau s-o fac, repetă ea.

„Te implor, las-o!“, mi-am spus.

Am văzut că Tara s-a înmuiat. Eram sigură că un avocat ar fi sfătuit-o să mai aştepte, dar aici era

vorba despre altceva. Implica două mame. Două fiice.

— Bine, cedă Tara. Dacă eşti sigură.

capitolul 62

Emerson

Îngheţata din cupa lui Jenny se topise şi arăta ca o supă cafenie în bolul în care era, iar ea învârtea linguriţa în joacă, fără pic de

chef să mănânce. Nici eu nu mă atinsesem de salata mea. Eram la bufet şi stăteam la o masă în dreptul ferestrei, iar în jurul nostru se aflau medici, asistente şi vizitatori care sporovăiau întruna,

dar Jenny şi cu mine eram izolate în micul nostru balon.

Poate că ar fi fost mai bine s-o însoţim pe Tara în camera acelei fete. Mi-am spus însă că era cel mai bine să le las să discute în intimitate. Oricum,

situaţia era şi-aşa destul de copleşitoare; două persoane în plus n-ar fi făcut altceva decât să îngreuneze şi mai mult lucrurile. Dar, în sinea mea, mă bucurasem că Tara nu ne-a dorit lângă

ea în acele momente. Nu cred că aş fi suportat s-o văd trecând prin toate. Mă simţeam aşa de vinovată! Pentru că ar fi trebuit să-i spun despre bănuiala mea că Grace era copilul Annei Knightly din

primul moment. Pentru că fiica mea îi spusese lui Grace adevărul, rănind-o. Mă chinuia când mă gândeam cum se simţea Tara în acele clipe.

Îmi închipuiam cum aveau să discute Tara şi Anna

Knightly. Două mame, care se luptau pentru fiica lor. Bineînţeles, Grace avea să rămână întotdeauna fiica Tarei. Nici nu mi-aş închipui viitorul altfel. Şi totuşi, Annei îi fusese răpit copilul.

Cum să nu ceară înapoi măcar o parte din viaţa acelui copil?

Jenny împinse cupa de îngheţată în faţă.

— Mamă, nici nu ştii cât de rău îmi pare, spuse ea din nou.

Nici nu mai ştiam a câta oară îşi cerea iertare.

— Uite, am spus eu, dând salata deoparte, ai dat-o-n bară, ar fi trebuit să-mi spui mie ce ai auzit. Şi eu am greşit, pentru că ar fi trebuit să vorbesc

cu Tara numaidecât. Dar nimic din toate astea n-ar fi schimbat faptul că Noelle a făcut ce-a făcut, iar acum plătim cu toţii consecinţele. Iar noi la asta trebuie să ne concentrăm acum. Să facem tot

posibilul ca să le ajutăm pe Tara şi pe Grace să treacă prin asta.

— Nu vreau să se mute şi să facă parte din altă familie, să locuiască tocmai aici...

— Mă îndoiesc că se va întâmpla una

ca asta, am zis. Grace are şaisprezece ani şi va fi luată în considerare dorinţa ei. Şi doar nu-ţi închipui că Tara va spune „vai, poftim, este a dumneavoastră!”

— Tu ce-ai face în

clipa asta, dacă ai fi în locul Tarei?

Am răsuflat şi-am ridicat privirea în tavan.

— Cred că mi-aş exprima cele mai profunde regrete faţă de femeia aceea… faţă de Anna Knightly… dar aş

face exact acelaşi lucru pe care sper că-l face şi Tara, acum. Aş lua-o pe Grace de-aici şi aş lăsa totul în seama avocaţilor.

Numai că începusem să mă îngrijorez. Jenny şi cu mine am stat pe

gânduri dacă să comandăm ceva sau nu, pentru că am crezut că Tara avea să se întoarcă în câteva minute. Dar trecuseră aproape patruzeci de minute. Oare de ce dura atât?

— Dar tu cum te-

ai simți să fii în locul lui Grace? am întrebat-o.

Jenny își mușcă buza preț de o clipă.

— Eu aș vrea să-i cunosc pe acei oameni. Cealaltă familie a mea. Dar n-aș vrea ca ei să încerce să mă ia de

lângă tine şi tata. Nu i-aş lăsa nici în ruptul capului. Aş fi tare tristă să ştiu că a murit bebeluşul tău în felul acela. Groaznic! Biata Tara!

— Ştiu, am spus. E un gând insuportabil!

— Iar eu nu vreau să mă gândesc cât de greu este pentru Grace!

— Înţeleg exact ce vrei să spui. M-am uitat în ochii ei. Chiar vor avea nevoie de sprijinul nostru, Jen, am zis eu.

— Cred că ar fi trebuit să mergem şi noi cu Tara.

Fiica mea se dovedea a fi mai curajoasă decât mine. —Vrei să fii alături de Grace? am întrebat-o.

Jenny încuviinţă din cap.

— Bine, atunci, am spus, ridicându-mă în picioare. Hai să mergem să le căutăm.

capitolul 63

Grace

Mama nu se dezminţea nici acum, comportându-se absolut firesc faţă de Haley şi Anna, cu care se întinse la discuţii în timp ce

aşteptam în camera de spital pentru ca o asistentă să vină şi să-mi ia o probă de salivă. Mai fusese adus un scaun, iar acum eram toate aşezate; îmi era frig în continuare, dar ştiam că temperatura din

cameră era în regulă. Mă înfăşurasem din nou în pătura albastră, ca şi cum ar fi fost o armură. Nici nu ştiam ce-mi doream. Dacă eram compatibilă, mi-era şi frică să mă gândesc ce urma. Iar

dacă nu, Haley putea să moară. Văzând lucrurile din unghiul acesta, mi-am dat seama că nu aveam de ales.

Şi mama era la fel de emoţionată. Avea un debit verbal ieşit din comun, dar asta era un lucru

obişnuit în cazul ei; în zece minute, ştia deja absolut totul despre cartierul în care locuise şi crescuse Haley împreună cu mama ei, în Virginia, ce materii îi plăceau la şcoală şi chestii dintr-astea generale.

Era aceeaşi Tara Vincent, dar îşi plimba mereu privirea de la Haley la Anna şi, între timp, arunca ocheade spre uşa de la intrare; şi-a tras scaunul cât mai aproape de mine şi n-a încetat să mă

atingă din clipa în care își făcuse apariția la spital. Iar eu mă bucuram. Îmi venea să-i spun Annei „Sunt a ei. Știu că sunt copilul tău și nu a fost corect că am fost răpită de lângă tine, dar mama a fost cea

care m-a crescut şi sunt a ei, bine?”

În timp ce mama vorbea, Anna şi Haley mă scrutau cu privirea, de parcă aş fi fost o piersică dintr-un aprozar, şi încercau să se hotărască dacă să mă ia acasă cu ele

sau ba. La un moment dat, am răbufnit.

— Vreţi să nu vă mai holbaţi aşa la mine, vă rog?

Mama veni şi mai aproape, dar pe Haley şi pe Anna le pufni râsul.

— Nu ne putem

abţine, explică Anna.

— Sincer, mi-ar plăcea la nebunie să am cât de cât părul tău, zise Haley.

M-am întrebat dacă puteam să-i dau din el. Să mi-l tund şi să-l donez celor de la

organizaţia Locks of Love, care făcea peruci pentru copiii rămaşi fără păr... oare mi s-ar fi permis să precizez la cine voiam să ajungă părul meu?

În timp ce mă gândeam cum să fac să-mi donez o parte

din păr, Emerson şi Jenny se iviră brusc în pragul uşii.

— Cioc, cioc! zise Emerson. Voiam doar să vedem dacă e totul în regulă cu Tara şi Grace.

Anna sări de pe scaun de parcă ar fi împuns-o cineva cu

un băț, iar Haley se ridică în capul oaselor.

— La naiba! zise ea

Apoi, totul s-a dat peste cap.

capitolul 64

Noelle
Wilmington, Carolina de Nord
1994

Mai asistase la naşteri dificile şi înainte, unele chiar o speriaseră,

întrucât nu se aştepta la complicaţii serioase în cazul unei sarcini care mersese ca pe roate; în acele momente, simţea că pulsul i-o lua razna. Dar experienţa pe care o trăise când o ajutase pe Tara să-i

dea naştere lui Grace avea să rămână pe veci una dintre cele mai înfricoşătoare trăite vreodată în viaţa ei profesională.

Tara a sunat-o în zorii zilei şi i-a spus că începuseră contracţiile, aşa că

Noelle a renunţat în acea dimineaţă să-şi mai ia cocktailul de pastile pentru cumplitele dureri de spate. Nu-i rămase decât să-şi presare un praf de turmeric[3] în cavitatea bucală, între gingie şi obraz

şi să-şi umple un termos cu ceai de trifoi roşu, cu toate că nu-şi mai punea speranţa în aceste remedii. Tratamentele naturiste şi naşterea naturală nu erau o combinaţie prea fericită, dar Noelle

nu mai ținea seama de asta când venea vorba de durerile de spate. În ultima vreme, parcă o durea mai tare decât oricând. Nu o mai ajutau decât pastilele, astfel că ajunsese să mulțumească

Providenţei pentru cei care inventaseră medicamente precum percocet, valium şi oxycodone.

Cu fiecare oră de travaliu chinuitor al Tarei, durerea punea stăpânire pe Noelle cu şi mai multă

violenţă, până într-acolo că se văzu nevoită să-şi ascundă lacrimile provocate de suferinţă, nevrând ca Tara sau Sam să-şi facă griji în privinţa ei, când era necesar să se concentreze la ce

aveau de făcut.

Pe la orele patru după-amiază, Emerson sună şi anunţă că i se rupsese apa, urmând ca un vecin să o ducă la spital.

Ted era plecat în California, la o convenţie a

agenţilor imobiliari, aşa că era nevoită să se descurce singură. Plânse la telefon, iar Noelle se simţi sfâşiată în două.

— Ted e în drum spre aeroport, zise Emerson. Va lua prima cursă, dar oricum face escală

în Chicago. O să-i ia o veşnicie până ajunge.

— Draga mea, eşti pe mâini bune, încercă să o calmeze Noelle.

Emerson avea să se simtă singură şi va suferi din punct de vedere emoţional

fără Ted sau fără cele mai bune prietene ale ei lângă ea dar, din punct de vedere medical, nu erau motive de îngrijorare, iar asta conta cel mai mult în acel moment. Totul trebuia să iasă ca la carte în cazul

ei. După ce pierduse deja două sarcini, Noelle nu suporta gândul că Emerson ar fi întâmpinat vreo problemă în a aduce pe lume o fetiță frumoasă şi sănătoasă.

Reuşiseră să țină legătura prin

telefon, iar Noelle încerca în permanenţă să o liniştească şi s-o încurajeze în timpul travaliului. De îndată ce Tara avea să nască şi Noelle se asigura că atât mama, cât şi nou-născutul erau într-o

stare generală stabilă, atunci urma să le propună lui Sam şi Tarei să apeleze la o doică, să-i ajute după naştere, aceea cu care ea colaborase în ultimii doi ani. Tara o cunoştea pe Clare Briggs şi s-ar

fi simțit în largul ei cu ea. Abia după aceea Noelle ar fi dat fuga până la spital, ca să fie alături de Emerson, în condițiile în care aceasta din urmă ar mai fi fost în travaliu.

Mai târziu, în

noaptea aceea, când Ted rămăsese blocat la Chicago, iar Tara se chinuia să facă față fricii şi durerii, Noelle sună la spital şi află că lui Emerson trebuia să i se facă urgent operație de cezariană. Of, cât ar

fi vrut să poată fi acolo, să-şi ţină sora de mână! Ţinu legătura cu cei de la spital – cu atât mai mult cu cât le cunoştea pe aproape toate infirmierele – şi răsuflă uşurată când, în sfârşit, se născu Jenny, iar

mama şi copila au fost deopotrivă declarate sănătoase.

Turnă suc de mere pentru Tara, Sam şi ea; între două contracţii, găsiră un mic răgaz cât să dea noroc în cinstea venirii pe lume a lui Jenny

Megarrity Stiles. Numai Sam ştia ce relaţie o leagă de acel bebeluş. O strânse de mână când stăteau amândoi pe marginea patului unde se afla şi Tara. Noelle murea de nerăbdare să-şi vadă

nepoţica, dar mai întâi trebuia să moşească un bebeluş.

Dintotdeauna, moşitul a fost o meserie solicitantă din punct de vedere fizic. Întregul proces presupunea să stai mai mereu aplecată,

cu corpul încovoiat, să te răsuceşti şi să oferi un maximum de susţinere, iar Noelle se simţi pentru prima oară incapabilă să meargă până la capăt. Se confrunta cu o poziţie occipito-posterioară, ceea ce

însemna că fătul rămăsese blocat, iar Noelle considera că singura alternativă era aceea ca Tara să fie transportată de urgență la spital, unde i s-ar fi administrat o injecție cu oxitocină, astfel

încât contracţiile să devină din ce în ce mai puternice. Pe Tara o apucă plânsul.

— Sănătatea copilului tău este mai importantă decât să naşti acasă, îi zise Noelle, dar chiar şi aşa, Noelle

îşi asigură prietena că mai întâi va face tot ce-i stă în putinţă.

Voia să separe varianta mai mult sau mai puţin necesară ca Tara să fie dusă la spital de propria-i dorinţă de a ajunge acolo unde

se afla Emerson, care avea nevoie de sprijinul ei. Depuse efort cot la cot cu Sam, amândoi susţinând-o pe Tara din punct de vedere fizic, în permanenţă schimbându-i poziţia pe pat, plimbându-se cu ea

de-a lungul şi de-a latul camerei, dându-i să bea tinctură de cimicifugă şi alte ierburi – pe scurt, făcu tot posibilul s-o ajute pe micuţa care încerca să vină pe lume.

Lui Noelle îi mai

rămăsese un singur lucru de făcut ca s-o ajute pe Tara: să rotească manual fătul. Această manevră deosebit de delicată părea să dureze o veşnicie, iar Noelle ştia că Tarei i se părea şi mai mult de-atât.

Noelle îşi dori să fi avut parte de ajutorul unei asistente – rotaţia ar fi trebuit făcută de patru mâini. Poate chiar cinci. Răsuflă adânc uşurată când, în sfârşit, bebeluşul ajunse în poziţie

normală, iar bătăile inimii păreau să fie puternice şi încurajatoare.

Nu dură mult şi se născu bebeluşul, alunecând uşurel în braţele ei, iar în acel moment, lui Noelle îi fu greu să-şi dea seama care dintre ei

patru, toţi cei aflaţi în acea încăpere, era mai sleit de puteri.

Era în bucătărie, spălând copila, când Sam intră, vrând să privească.

— E bine acum, nu? Tara?

— O să fie bine,

răspunse Noelle, ştiind că mai devreme, după naştere, când Tara îşi pierduse cunoştinţa pentru o clipă, Sam se speriase.

Noelle ştia cât de mult o iubea el pe Tara. I-ar fi fost

imposibil să nu remarce acest lucru ori de câte ori se afla în aceeaşi încăpere cu ei doi; cu toate că se bucura sincer şi nespus de mult pentru ei amândoi, în egală măsură se simţea cuprinsă de

invidie. Iar acum, Tara şi Sam aveau un copil, care îi lega şi mai strâns. Gândul că, în vreo două luni, avea să se mărite cu Ian, o bucura. Era pentru prima oară când se putea gândi la viitorul ei alături de

cineva. Într-o zi avea să se împlinească şi visul ei, acela de a avea copii şi o familie frumoasă, deschisă, unită prin legături de sânge.

Îl trimise pe Sam înapoi la Tara, în dormitor, pentru că

ea trebuia să termine de examinat bebeluşul, urmând s-o sune apoi pe Clare Briggs şi să-i ceară să vină acolo, înfăşă apoi copila în scutece călduroase şi o aşeză cu grijă pe un prosop gros, spre

marginea blatului de la bufetul din bucătărie. Căută în geantă cutiuța cu pastile. Bine că se încheiase şi naşterea aceasta! Clare avea să ajungă şi ea în câteva minute. În sfârşit, îşi permitea o clipă

de răgaz.

Duse micuţa în camera părinţilor ei şi îi găsi pe aceştia cuibăriţi unul lângă celălalt, pe pat. Tara schiţă un zâmbet obosit şi întinse braţele, să-şi ia copila.

— O să-i punem

numele Noelle, zise Sam, iar Noelle îşi dădu seama în acel moment că el o iertase pentru noaptea aceea de pe plajă.

Numai că, deşi era impresionată de intenţiile lor, nu putea să permită

asta. Ar fi fost o mare greşeală. I se întâmpla deseori să se simtă vinovată pentru ce se petrecuse atunci, iar acum retrăia un astfel de moment.

— Ba nu, n-o s-o faceţi. Promiteţi-mi că nu o să

împovărați copila cu numele meu.

Pesemne că spusese aceste cuvinte pe un ton mult mai vehement decât intenționase, pentru că Sam şi Tara au dat înapoi fără să comenteze, iar Noelle răsuflă

uşurată. Nu i-ar fi putut permite Tarei, în naivitatea ei, să-i dea fetiţei numele ei.

Sosi Clare, care-şi făcu intrarea în căminul proaspeţilor părinţi plină de optimism şi

stăpânire de sine, un lucru care era mereu pe placul unor oameni într-o astfel de situaţie, iar Noelle se asigură că se vor simţi cu toţii bine împreună, după care plecă la spital. Era obosită din cale-afară, dar abia

aştepta să vadă ce fac Emerson şi nepoţica ei. Până la urmă, chiar existau şanse ca acest copil să semene cu ea. Cât de grozav ar fi fost! Spera doar să nu semene *prea mult* cu ea. Nu atât cât să atragă atenţia

asupra acestui fapt.

Când ajunse la spital cu maşina, pastilele începuseră deja să-şi facă efectul; durerea ascuţită ca o tortură începu să o lase. Strânsoarea din partea de jos a spatelui slăbi, iar

maxilarul încleştat i se relaxă. O senzaţie îmbătătoare o cuprinse când coborî din maşină şi i se păru că pluteşte până la intrarea în secţia de Maternitate şi Neonatologie.

Atenuarea durerii,

combinată cu epuizarea fizică şi psihică şi entuziasmul că, peste doar câteva minute, avea să vadă bebeluşul lui Emerson mai că o ameţiră.

Cel mai mult îi plăcea cum arăta

acel sector al spitalului pe timpul nopţii, când era slab luminat şi aproape perfect tăcut. Secţia era împărţită în mai multe compartimente, fiecare conţinând câte patru camere. Iar în centrul

fiecăruia se afla o zonă specială pentru una sau două infirmiere.

Lui Noelle nu îi fu greu să găsească sectorul în care se afla Emerson. JilI Kenney, o soră medicală pe care Noelle o ştia de ani

buni, era aplecată deasupra unuia dintre coşurile din plastic pentru copii, lângă tejghea, şi îi schimba scutecul unui nou-născut cu pielea arămie. Arăta de parcă şi ea trecuse printr-o noapte la fel de

anevoioasă şi solicitantă; îi aruncă un zâmbet obosit lui Noelle.

— Bună, Noelle! Pun pariu c-ai venit să vezi bebeluşul Stiles. M-am gândit eu c-ai să dai o fugă pe-aici. Doar e cea mai bună prietenă a

ta mămica bebeluşului, nu?

— A trebuit să asist la naşterea copilului unei alte prietene, zise Noelle, zâmbind şi ea. Va trebui să vorbesc cu ele, pentru ca data viitoare să nu se

mai găsească amândouă să nască în acelaşi timp.

Cum stătea aşa, în pragul intrării în compartimentul acela, avu senzaţia că se află într-un vis. Era un sentiment aşa de plăcut, de bine-

venit! își simțea spatele moale, de parcă ar fi fost făcut din vată, fără să o mai doară.

— I-au pus numele Jenny. Nu Jennifer, ci Jenny. Mi se pare drăguț, se pronunță Jill, ridicându-se de

deasupra coşuleţului, după care se duse să se spele pe mâini.

Noelle se îndreptă spre coşuleţe şi întrebă:

— Şi aceştia doi cine sunt?

— Păi... începu Jill, dându-şi la o

parte o şuviţă din părul negru şi scurt, care contrasta cu pielea ei albă, şi se scărpină pe frunte. Se pare că mama acestuia avea nevoie de-o pauză, explică ea, arătând spre nou-născutul cu pielea închisă la

culoare.

— Te simţi bine? întrebă Noelle.

— De fapt, nu, răspunse Jill încruntându-se. O migrenă. Dar trebuie să vină Therese să-mi ţină locul şi atunci o să plec acasă. A fost o

noaptea grea şi aici, să ştii. Dar aşa e mereu, nu? Se uită la unul dintre monitoarele de pe tejghea şi apăsă pe nişte butoane ale tastaturii, apoi spuse din nou către Noelle: Nu prea-ţi permiţi să ai şi zile

proaste, că tocmai atunci se dezlănţuie iadul.

— Da, se pare că aşa stau lucrurile, zise Noelle şi se uită Ia celălalt coşuleţ: Dar bebeluşul acesta de ce este aici? întrebă ea.

— Oh, povestea ei

e de-a dreptul tragică, spuse Jill. Mama ei a suferit un atac cerebral şi a intrat în comă.

— *Dumnezeule!*

Noelle analiză bebeluşul din coşuleţ. Părul negru şi zburlit îi ieşea de sub căciuliţa roz, ca

nişte franjuri. Nu avea mai mult de trei kilograme, îşi zise Noelle – putea să estimeze greutatea unui bebeluş dintr-o privire –, iar tenul copilei avea o nuanţă minunată. Ceea ce i se

întâmplase mamei se pare că nu o afectase câtuşi de puţin.

— Se pregătesc să o transfere pe mama ei la Duke. Jill mai apăsă pe câteva butoane. Nici nu ştiu dacă au hotărât să o transfere şi pe

micuță cu mama ei sau să o trimită la secţia de pediatrie.

— Ce şanse de supravieţuire are mămica? |

Noelle se sprijini cu o mână de tejghea, deoarece nu se simţea prea stabilă pe picioare şi

abia aştepta să stea jos pentru câteva clipe, în salonul lui Emerson.

Jill dădu din cap, apoi strâmbă din nas, dându-şi seama că migrena era cu atât mai intensă când făcea asta.

— Lucrurile nu

arată deloc promițător pentru ea, iar el lucrează în cadrul Armatei şi a fost instalat în străinătate, îți vine să crezi? Pe mamă au apucat-o durerile facerii cu patru săptămâni mai devreme şi venise

aici cu serviciul, aşa că nici nu există vreo rudă prin apropiere. Mâine dimineaţă, la prima oră, trebuie s-o sunăm pe Ellen, asta dacă nu va fi dus şi copilul cu mama.

— Foarte bine, aşa şi trebuie,

aprobă Noelle, amintindu-şi de Ellen, asistenta socială a secţiei. Şi deci, în ce cameră este Emerson?

Jill arătă către un salon din spatele ei:

— Doarme, însă tocmai voiam să merg să-i schimb

scutecul micuţei şi să-i dau un biberon. Vrei s-o faci tu în locul meu? întrebă Jill, cu glasul atât de plin de speranţă, că Noelle râse.

— Se vede că simţi nevoia s-ajungi cât mai repede acasă, într-o

cameră întunecată şi primitoare, nu?

Zâmbi înţelegătoare. Ştia totul despre durere.

Jill se uită la ceasul de mână.

— Abia aştept. Trebuie să ajungă şi Therese în curând.

— Hai că am eu

grijă de bebeluşul Stiles, zise Noelle şi îşi puse mâna pe umărul lui Jill, încurajând-o. Îţi doresc să scapi cât mai repede de-aici.

Emerson dormea adânc, în camera slab luminată, unde

domnea o linişte perfectă. Părea atât de frumoasă, iar Noelle simţi o infinită afecţiune faţă de ea şi se aplecă pentru a o săruta pe frunte.

— În sfârşit, ai copilaşul tău, Em, şopti ea. Pe fetiţa

ta.

Regreta că n-a fost prezentă la naşterea ei. Ura să se gândească la Emerson şi cum trebuie să se fi simţit în acele momente aşa de grele, complet singură şi

abandonată.

Aşeză biberonul pe care i-l dăduse Jill pe măsuţa de lângă fotoliul cu spătar rabatabil. Se duse la chiuvetă şi-şi curăţă mâinile, după care merse în dreptul coşuleţului.

Când dădu cu

ochii de copil, avu o scurtă senzaţie de déjà vu, de parcă nu era prima oară când vedea bebeluşul. Acelaşi gen de căciuliţă roz, de sub care ieşeau firicelele scurte de păr brunet. Trăsăturile feţei, la fel de fine.

Greutatea asemănătoare, tot în jur de trei kilograme.

Îi luă o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că mai devreme nu văzuse acest bebeluş, ci pe cel care se afla lângă Jill. Chiar dacă s-a

dumirit repede, şi-a dat seama că era mult mai obosită decât credea.

— Salutare, drăgălaşo, şopti ea şi începu să schimbe copila de scutec.

Bebeluşul – Jenny – începu să se zvârcolească,

încruntându-se uşor şi emiţând un scâncet vag. Ochii lui Noelle se umplură de lacrimi şi trebui să-şi muşte buza, ca să nu tremure.

După ce Jenny fu curăţată şi schimbată, Noelle o

ridică din coşuleţ şi apoi se aşează în fotoliu, cu micuţa ghemuită la pieptul ei. Ochişorii lui Jenny începeau să clipească uşor, iar încruntătura dintre sprâncenele ei, abia vizibile, se adânci, buzele se

deschiseră, iar Noelle îşi dădu seama că urma un urlet de foame. Atinse tetina biberonului de buzele sugarului şi simţi un elan de mândrie când constată că Jenny începu să tragă din

biberon fără niciun fel de bătaie de cap. Ţinând mânuţa copilei într-a ei, observă fiecare degeţel în parte, perfecţiunea sculptată în detaliu. Noelle se apleacă puţin şi sărută fruntea copilei. Mai

ţinuse în braţe sute de bebeluşi până atunci, dar pentru prima oară şopti „Te iubesc” unuia dintre ei.

Se trezi brusc şi se uită împrejur, tresărind uşor, fără să-şi dea seama

imediat unde se afla. Era dezorientată din pricina luminii slabe din încăpere. Clipi des, străduindu-se să se concentreze. Chiuveta micuță. Coșulețul pentru copii, întoarse capul spre dreapta și văzu patul în care dormea

Emerson. Simţea ceva în dreptul coapsei, prin fustă, aşa că se uită mai bine şi zări biberonul lângă ea, pe fotoliu. Aşadar, mai devreme hrănise bebeluşul. Cum se numea? Grace? Au vrut s-o

numească Noelle. Stai puţin, aici nu era vorba despre Grace. Ci despre copilul lui Emerson.

Jennifer. Jenny. Îşi aminti vag cum se ridicase pentru a aşeza copilul la loc, în coşuleţ. Dar coşuleţul era gol.

Făcu un efort să-şi aducă aminte. Oare venise Jill după ea şi-i luase copilul din braţe? Inspiră adânc, temându-se să nu o ia ameţeala când se ridica în picioare. Se propti cu mâinile în fotoliu, încercând

să-şi menţină echilibrul, dar când încercă să se ridice, privirea îi căzu spre podea, lângă picioarele ei. Atunci văzu bebeluşul, care alunecase din braţele ei obosite în josul fustei din material mătăsos.

Simţi că i se opreşte respiraţia. Se repezi la copil, atât de tare, că pică de pe fotoliu la podea, zdrobindu-şi coapsa de suprafaţa dură. Apucă bebeluşul şi îl aşeză în poală, însă numaidecât ştiu că

era prea târziu. Groaznic de târziu. Căpşorul micuţei rămăsese înţepenit într-o poziţie anormală, iar buzele ei erau deja vinete şi lipsite de viaţă.

Noelle se holba la copilaş, cu ochii largi şi inima plină

de groază. „Ai omorât-o, ai omorât-o, ai omorât-o!“ Mâinile îi tremurau incontrolabil când încercă să îndrepte căpşorul pe gâtul frânt al nou-născutului. Se aplecă şi încercă să-i

facă respirație gură la gură, să resusciteze cumva buzele ei vineții şi acel năsuc mic, din care se prelinsese deja un firişor de sânge, acum uscat.

Se ridică, trebuind să se agațe cu o mână de

marginea chiuvetei. Simţea că plânge, dar sunetul rămăsese blocat înăuntrul ei şi nu putea să iasă. Ridică bebeluşul şi îl aşeză în coşuleţ, apoi rămase ţintuită locului, încercând să-şi golească

mintea. Încercând să gândească.

***Copila din zona amenajată pentru asistentele medicale*. Cea care seamănă perfect cu aceasta. Bebeluşul a cărui mamă este pe moarte. Al cărui tată lipseşte.**

Dar cum ar putea s-o facă pe Jill să plece de-acolo? în linişte, traversă încăperea şi deschise uşa; atunci văzu că nu era nimeni în sectorul amenajat pentru infirmiere. Jill nu era acolo, dar

bebeluşul era tot în coşuleţ. Acelaşi păr brunet. Tot trei kilograme. Nu era timp de pierdut. Şi nici de stat pe gânduri.

Noelle luă bebeluşul în braţe. Apucă apoi micuţa fişă ataşată

coşuleţului şi se strecură înapoi în salonul lui Emerson. Mâinile îi tremurau puternic când aşeză copila fără mamă în coşuleţul din camera, lângă bebeluşul mort al lui Emerson. Îl înveli pe acesta din urmă

într-o păturică din flanelă, după care o băgă pe micuța Jenny, fetița lui Emerson, în imensa ei geantă din piele.

Brățara de identificare de la spital! Băgă mâna în geantă şi se chinui să scoată brățara de

identificare de la încheietura fetiţei, apoi o schimbă cu cea pe care o purta micuţa din coşuleţ, dar nu înainte de a citi numele înscris pe bandă: „KNIGHTLY, fată”. Îndesă în geantă fişa copilei şi brăţara ei.

Deja se gândea să ardă dovezile. Chiar şi le imagina dispărând pe veci în flăcările din şemineul ei.

Se strecură afară din spital, trecând pe lângă câteva infirmiere şi un medic ginecolog; îi

cunoştea pe toţi, dar ei abia dacă o băgară în seamă, fiindcă se grăbeau pe culoarele spitalului. În noaptea aceea, secţia era parcă mai neliniştită decât în alte dăţi. Acaparată de o nelinişte

asemănătoare celei pe care Noelle o simţea în interiorul fiinţei ei. Aceeaşi nelinişte care nu-i va da pace tot restul vieţii.

Când a ajuns acasă, se făcuse deja trei şi jumătate, iar

la momentul acela, mai funcţiona doar datorită adrenalinei. Aproape fără să gândească, luă lopata din şopron. Alese acel colţ al curţii care era cel mai îndepărtat de casă. Începu să sape, fără oprire, tot

mai adânc, făcând o groapă în solul moale după ploile din august. Făcu o groapă adâncă şi îngustă. Înfăşură bebeluşul în fusta ei preferată, pentru că era deosebit de frumoasă şi socoti că trebuia să

sacrifice un lucru pe care-l iubea. Se întinse la pământ şi coborî fetiţa lent şi cu atenţie, apoi luă lopata şi începu să arunce pământul peste ea; abia acum îşi permise să plângă.

Când termină, se

aşeză pe pământul sub care era îngropată copila, Jenny a lui Emerson, neputând să se mişte nici când începu să plouă şi să se lase ceaţa. Rămase acolo până ce văzduhul începu să se

lumineze, dând la iveală fâşii roz, galben şi lila, culorile florilor dintr-un buchet pentru o fetiţă. Exact asta avea să facă în dimineaţa aceea, îşi spuse. Se va duce la florărie şi-i va întreba pe cei

de-acolo ce plante înfloresc multicolor, astfel încât chiar şi un străin care ar trece pe acolo să se oprească şi să-şi spună: „Se vede că această grădină e plină de iubire“.

capitolul 65

Anna
Washington, DC

Din clipa în care acea fată apăru în pragul uşii, n-a fost nevoie decât de o fracţiune de secundă ca s-o privesc, iar

inima-mi să pornească spre ea. Fizic însă, am rămas înmărmurită, neputând să-mi revin de pe urma şocului. Am rămas neclintită, lângă patul lui Haley, sprijinindu-mă cu o mână de măsuța ei

şi cu cealaltă în dreptul inimii. Tara se îndreptă spre fată şi mama ei. Zicea ceva, dar putea la fel de bine să vorbească în chineză. Încerca să facă prezentările, dar pentru mine era doar zgomot de fundal. Haley mă

strânse de mâna pe care o ţineam pe măsuţă, apăsându-mă cu degetele pe încheietură; am ştiut atunci că şi ea, la fel ca mine, nu mai era atentă la Grace şi Tara. Şi nici la cealaltă femeie. Ochii

amândurora erau ațintiți asupra acelei fete.

Zgomotul alb produs de vorbele Tarei se opri brusc, întrucât acum se holba la noi.

— Mami, interveni Haley. Spune ceva.

— Ce se întâmplă? întrebă Tara.

Dacă eu şi Haley am fi văzut-o pe fata aceasta pe stradă, într-una dintre excursiile noastre în Wilmington, am fi urmărit-o cartiere întregi, kilometri

chiar, până ce-o prindeam din urmă. Doar o căutasem atâta vreme. Ne-am fi dat seama că am găsit-o, aşa cum se întâmpla în acest moment.

— Moaşa aceea... A trebuit să-mi dreg glasul. Noelle... Şi pe

tine te-a moşit tot ea? am întrebat-o pe fată, cu toate că deja ştiam răspunsul.

Femeia de lângă ea o luă de după umăr şi o trase mai aproape de ea.

— Nu. Jenny s-a născut la spital, am

fost asistată de un medic ginecolog.

Minţea. Fără doar şi poate. Deşi îmi simţeam picioarele ca de gumă, am făcut doi paşi spre noptieră şi am ridicat de pe ea fotografia în care Haley era alături de

surorile Collier, cea făcută pe malul râului. Am luat fotografia cu ambele mâini, de parcă ar fi fost foarte fragilă, şi m-am dus către femeia şi fata din pragul uşii, vrând să le-o arăt mai de-aproape.

— Aici sunt cumnata mea şi fiicele ei, am spus, îndreptând poza spre femeie. Ele sunt verişoarele lui Haley. Uitaţi-vă la ele.

Ştiam ce vedeau în acea fotografie. Patru fete cu ochi

rotunzi şi negri, ca nişte mărgeluţe. Cu părul brunet şi pielea ca de porţelan. Cu bărbii foarte puţin retrase şi delicate. Cu nasuri puţin prea late ca să fie frumoase. M-am îndepărtat de ele şi

m-am dus înapoi lângă Haley, de teamă că nu m-aş putea abţine s-o ating pe acea fată. Să nu-mi vină s-o cuprind în braţe. Pentru moment, trebuia să mă mulţumesc că măcar respiram acelaşi aer.

„în sfârşit!”, mi-am spus. „în sfârşit!”

Tara se duse lângă femeie şi atinse de rama fotografiei, pe care mâna femeii tremura.

— Doamne Dumnezeule, Emerson, cum se poate aşa ceva?

Grace, vino puţin... exclamă Tara când văzu poza.

— Tara, se tângui femeia, de parcă şi-ar fi rugat prietena să repare ceva ce-i scăpase cu totul de sub control. *Nu se poate*, Tara. Nu *este* adevărat.

Le priveam pe toate patru în timp ce se uitau la fotografie. Încercând să accepte adevărul. O ţineam de mână pe Haley, aşteptând cu nerăbdare momentul în care aş fi putut să-mi ţin de mână şi celălalt

copil, cea dintâi fiică a mea; s-o cuprind cu brațele, care tânjiseră şaisprezece ani s-o strângă în îmbrățişarea lor. Am citit teama şi deruta din ochii acelei copile şi am simțit cum mi se frânge

inima.

— Jenny? am zis. Aşa te cheamă? Am înţeles bine?

Nu auzisem prezentările prea clar.

Fata ridică încetişor privirea şi răspunse cu jumătate de gură:

— Da…

— Să nu-ţi fie teamă, i-am spus.

Grace se uită la mama ei:

— Nu sunt…

Tara nu confirmă imediat, dar apoi zise:

— Cred că nu, draga mea. Îşi aşează

mâna pe umărul celeilalte femei: Em, este oare cu putinţă? Ce-ţi mai aminteşti? întrebă ea.

— Eu am născut-o la spital, zise din nou femeia. Este imposibil. Este chiar ridicol.

— Când este ziua ta naştere? am întrebat-o pe Jenny.

— Pe 31 august, şopti ea.

„Fetiţa mea“, mi-am spus şi ochii mi se umplură de lacrimi. A trebuit să stea singurică în spital două zile,

pentru că nu era mama ei lângă ea, s-o dezmierde şi s-o ţină în braţe. Să-i vorbească. A stat de una singură până în clipa în care moaşa a răpit-o, în vârful picioarelor, furând fişele în care erau trecute datele ei

personale, ştergând orice urmă ca să n-o pot găsi niciodată.

— Tu eşti Lily a mea, Jenny. Sunt sigură de asta.

— Încetează! se răţoi femeia la mine şi o trase pe Jenny şi mai aproape de ea, iar eu mi-am dat

seama că spusesem prea multe, prea repede, dar nu putusem să mă abţin.

Fata se eliberă din strânsoarea mamei ei şi alergă pe hol. Grace fugi după ea. Tara o prinse pe femeie de braţ,

încercând s-o oprească dacă intenționa să le urmeze pe fete.

— Las-o pe Grace, zise.

Femeia părea de-a dreptul îngrozită.

— Nu pricep ce se petrece, zise ea.

— Este Lily, spuse

şi Haley. E Lily.

Tara se uită la mine, ţinând-o în continuare pe femeie de braţ.

— Permite-mi să vorbesc cu Emerson, zise ea.

N-aş fi vrut să le las să plece. Mă temeam că Lily avea

să se facă din nou nevăzută. Dar ce-aş fi putut să fac?

— De acord, am zis.

Emerson făcuse deja cale întoarsă şi dispăru pe culoar, vrând parcă să fugă de mine cât mai departe cu putinţă.

— Totuşi, vă rog să nu plecaţi de tot, vă rog! am adăugat, dar deja plecaseră toate, iar singura care m-a auzit a fost Haley.

capitolul 66

Tara

Le-am găsit pe Grace şi pe Jenny în separeul de la capătul culoarului. Stăteau direct pe podea, sprijinindu-se de una dintre

canapelele de două locuri, iar fiica mea – *a mea,* căci acum eram sigură – îşi cuprinsese prietena cu un braţ. Îşi ridicară privirea când eu şi Emerson am intrat în încăpere.

— Mami, se

plânse Jenny, spune-mi, te rog, că nu sunt fata ei! Doar faptul că semăn cu fetele acelea nu înseamnă nimic.

Emerson se aşeză pe băncuţă. Nu mai avea pic de culoare în obraji. O mângâie pe Jenny,

netezindu-i părul şi cuprinzând tandru o şuviţă mai groasă de păr, de parcă în felul acela ar fi putut s-o ţină pe Jenny lângă ea.

— Mi-e imposibil să înțeleg cum ai putea fi tu fiica ei Noelle n-a fost deloc

implicată în naşterea ta, zise ea.

Dar îndoiala din ochii lui Emerson vorbea de la sine. Văzuserăm amândouă poza cu acele fete. Dacă ai fi înlocuit-o pe oricare dintre ele cu Jenny, nimeni nu şi-ar fi

dat seama de diferenţă.

— În scrisoarea pe care Noelle i-o scrisese Annei... nu scria şi unde se afla când scăpase copilul pe jos, nu? am întrebat.

Emerson se uită în ochii mei, cu o

expresie de parcă mă acuza de trădare.

— Tu chiar crezi că despre Jenny este vorba? mă întrebă ea, cu agresivitate în glas. Spune-mi şi mie cum s-ar fi putut întâmpla asta!

M-am aşezat pe

micuța sofa din fața lor, întrebându-mă dacă să spun ceva sau nu. Cum aş fi putut să încerc să explic ce se întâmplase, fără să par lipsită de milă, cu toate că, în mintea mea, piesele puzzle-ului se

îmbinaseră perfect?

— Noelle a fost tare supărată când ţie ţi-a venit sorocul, ştiindu-te singură cuc, am început, simţind toate privirile aţintite asupra mea. Pentru că Ted încerca să prindă o

cursă înapoi acasă, iar Noelle era cu mine şi cu Sam, îţi aminteşti? Dar imediat după ce s-a născut Grace, a chemat o doică să ne asiste, ea urmând să meargă la tine, la spital.

— Dar la spital

nici măcar n-a *ajuns*, încercă să argumenteze Emerson.

Mi-am coborât ochii în poală şi-am început să-mi răsucesc verigheta de pe inelar.

— Asta ne-a spus nouă după aceea, am

spus încet. M-am uitat din nou la Emerson şi am adăugat: Era şi normal să ne spună asta – că n-a mai ajuns la tine. Că era atât de obosită, încât a preferat să meargă acasă şi să se culce. Nu ţi-a

venit cam greu să crezi asta la vremea respectivă, Em? Că nici măcar n-a trecut să te vadă?

Emerson se uită în alte parte. Încă ţinea în mână şuviţa de păr a lui Jenny.

— M*ami!* Jenny îşi astupă urechile

cu ambele mâini, ca şi cum aşa ar fi putut să oprească tot ceea ce se întâmpla. Nu mai *suport!*

Simţeam o mare uşurare să aflu că eu şi Grace scăpaserăm de acest coşmar, dar acum parcă retrăiam

toate emoţiile care mă copleşiseră în acea zi, prin prietena mea, pe care o îndrăgeam nespus. „Spune-i lui Jenny că va fi mereu a ta“, îmi venea să zic şi m-am aplecat puţin în faţă; Emerson păru

să înțeleagă din priviri mesajul meu.

— Nu mi-e prea clar ce se întâmplă, Jenny, dar o să-i dăm noi de cap. Nu-mi pasă cine te-a născut, eu şi tatăl tău te-am crescut şi eşti fiica noastră.

— Haley are

nevoie de un transplant de măduvă osoasă, se trezi şi Grace să spună. Mie trebuia să mi se facă nişte analize ca să vadă dacă sunt compatibilă. Acum, trebuie doar să-ți ia ție o mostră de

salivă.

— *Grace,* am întrerupt-o, pe un ton mai aspru decât aş fi vrut. Draga mea, trebuie să le acordăm lui Emerson şi Jenny un răgaz, ca să-şi dea şi ele seama ce se întâmplă, să se

acomodeze cu ideea. Ai uitat cum te simţeai în urmă cu câteva ore?

Grace păru să regrete sincer că nu se gândise înainte să vorbească.

— Aşa este, îmi pare rău.

A trebuit să se

maturizeze într-o singură zi, mi-am spus. Condusese singură sute de kilometri. Intrase într-un spital. Fusese de acord să se supună unor tratamente medicale ca să-şi ajute aşa-zisa soră, o

necunoscută pentru ea. Nu mai era aceeaşi fată de ieri.

— Vreau acasă, zise Jenny. Nu mă pune să mă întorc în camera aceea, mamă! Te rog, nu vreau decât să mergem acasă.

Emerson se uită

la mine.

— Eu zic să plecăm. Trebuie să iau legătura cu Ian.

M-am ridicat.

— Trebuie să merg înapoi şi să le spun că plecăm. Va trebui să le dau datele tale de contact, Emerson,

eşti de acord? Şi să le iau şi pe ale lor, ca să ţi le dau ţie.

Emerson refuză, dând din cap:

— Nu vreau să mă sune.

Bineînţeles că nu voia.

— Atunci mai bine le dau numărul

lui Ian.

încuviinţă din cap, dar cu reţinere. M-am aplecat s-o îmbrăţişez pe Emerson şi am sărutat-o încet pe Jenny pe creştet.

— Te iubesc, Jen. Mă întorc imediat.

Am găsit-o pe

Anna stând pe marginea patului lui Haley şi era evident că amândouă plânseseră. Mi-am imaginat cum se simţeau, trezindu-se dintr-odată atât de aproape de fata pe care nu mai crezuseră s-o

găsească vreodată, dar fără s-o poată atinge şi nici măcar să-i vorbească.

Anna se ridică numaidecât şi veni spre mine cu paşi repezi.

— Cum se simte? E bine? întrebă ea.

Am dat afirmativ

din cap.

— Ea şi Emerson trebuie să se gândească la mai multe în acest moment, am explicat. Nici nu sunt sigure că... mă rog, îţi dai şi tu seama că se simt copleşite de

situație. Am venit doar să-ți spun că noi plecăm, iar...

— Nu! se tângui Haley. Trebuie să vorbim cu Lily!

Am clătinat din cap.

— Îmi pare foarte rău, Haley. Jenny vrea să plece acasă

şi, ca să fiu sinceră, cred că aşa e cel mai bine în acest moment. Dar Emerson va vorbi cu avocatul ei, iar acesta va lua legătura cu tine şi cu mama ta cât de curând. Spuneţi-mi cum putem să dăm

de voi mai uşor.

Anna ridică o geantă diplomat de lângă canapea. Se vedea că încearcă să nu izbucnească în plâns, în timp ce scoase o carte de vizită. Adăugă şi alte numere pe spatele cărţii de

vizită, iar eu am notat numărul de telefon al lui Ian pe o foaie din carneţelul meu.

— Nu vrem să-i facem niciun rău. Lui Lily. Jenny. Anna îmi întinse cartea de vizită. Am vrea să facem totul

cât mai corect cu putinţă. Dar Haley are nevoie...

— Ştiu, am zis. Dar trebuie să înţelegeţi că Jenny este în stare de şoc acum. La fel şi Emerson. Am încercat să zâmbesc. Şi eu, de fapt.

— Şi noi, zise Haley. Serios!

M-am întors ca să ies din încăpere, dar Anna mă cuprinse de braţ.

— Grace este foarte frumoasă. Când am văzut-o, m-am gândit „vai, ce fată frumoasă! 11,

dar n-am simţit nimic... aici. Apăsă cu mâna îţi dreptul inimii. Însă când am văzut-o pe Jenny, am ştiut imediat. Chiar dacă nu semăna perfect cu verişoarele lui Haley, mi-aş fi dat seama. Era ca şi

cum... am văzut în pragul uşii exact acea parte care lipsea din inima mea. Înţelegi la ce mă refer?

Am încuviinţat din cap. Partea care lipsea din inima mea se afla chiar în încăperea de la

capătul holului, iar în această zi deosebit de grea pentru noi toate, am simțit cum acea parte aluneca înapoi lent, cu precauție, acolo unde-i era locul.

capitolul 67

Grace

Eu şi Jenny stăteam pe bancheta din spate, iar mama era la volan. A trebuit să lăsăm maşina lui Emerson în parcarea de la

spital. N-am avut încotro. Din toate patru, numai una ar îi fost în stare să conducă, adică mama, şi nici măcar ea nu se descurca prea bine.

Toate se întorseseră cu susul în jos, în cel mai

ciudat mod cu putinţă. Era ca şi cum ar fi trebuit să-ţi faci curaj pentru o sarcină deosebit de grea, ca de pildă să păşeşti desculţ pe cărbuni încinşi, şi dintr-odată să afli că prietena ta cea mai bună va fi nevoită s-

o facă în locul tău. Şi ştii exact cum se simte acea prietenă, dat fiind că ai trecut prin acelaşi lucru, iar acum te doare să-ţi priveşti prietena suferind.

Mă mai gândisem şi înainte că se întâmplă ca

dragostea să te ia prin surprindere. Într-o zi, pe când aveam unsprezece ani, mi-am dat brusc seama că o iubeam pe Jenny la fel de mult ca pe mama şi pe tatăl meu. Ne aflam pe plajă, în Wrightsville,

stăteam întinse la soare şi ne bălăceam prin valurile mării, şi ţin minte că mă simţeam tare fericită. M-am uitat la Jenny şi i-am spus în gând „te iubesc”, aşa, pur şi simplu. A fost mai degrabă ca o

revelaţie. Cam după un an, Jenny mi-a spus „te iubesc” după ce vorbiserăm la telefon, exact aşa cum şi mamele noastre îşi spuneau una alteia acest lucru. Dintr-odată, mi s-a părut că văd lumea în culori mai

vii. Iubirea venea la pachet şi cu o doză de suferinţă. Acum doi ani, când Jenny şi-a scrântit glezna, am stat lângă ea pe treptele verandei, aşteptând să vină ambulanţa şi parcă şi eu îmi scrântisem glezna. Aşa de rău

mă simţeam.

La fel mă simţeam şi acum, stând pe bancheta din spate, lângă Jenny.

— Cum sunt? întrebă Jenny. Cum sunt fata aceea şi mama ei? Nici măcar nu m-am uitat prea bine la

ele.

— Sunt drăguțe, i-am spus eu, încercând s-o alin, cu toate că nu aveam nicio impresie despre ele în urmă cu două ore. Instantaneu m-am dus cu gândul la răceala Annei. Dar,

ştii, e greu de spus, pentru că eu pur şi simplu m-am înfiinţat acolo, în camera de spital şi i-am zis Annei „Salut! Sunt fiica ta!” Era şi firesc să fie speriate. Iar tu le-ai speriat şi mai tare.

Emerson şi mama vorbeau încet, în faţa noastră. De unde stăteam, vedeam că Emerson ţinea strâns în mână o batistuţă de hârtie mototolită. Pe drumul de întoarcere, în prima oră n-am auzit decât

„Refuz să cred asta“, „Ted o să moară când o să afle“ şi „Oare unde o fi bebeluşul meu?“ Erau mai degrabă şoapte, iar eu încercam să le acopăr spunând ceva, pentru ca Jenny să nu le audă.

Am auzit-o pe Emerson vorbind la telefon cu Ted, dar atât de încet, că n-am auzit ce spunea. Oare cum avea să-i spună lui Ted că fiica lor nu era a lor?

— Aşa… mai bine spune-mi despre

boala asta de care suferă Haley, zise Jenny la un moment dat.

— Are leucemie, am răspuns. Am vorbit doar puţin cu ea, dar e de treabă. Parcă am simţit un dram de gelozie: dacă Jenny era intr-

adevăr fiica Annei, atunci ea avea o soră. Pare foarte puternică, am adăugat. N-ai zice că va muri mâine sau aşa ceva, dar este posibil, am zis, neputând să mă abţin. Ştiam ce credea mama – că

Jenny n-ar fi fost în stare să suporte toate aceste adevăruri dureroase, dar trebuia să ştie adevărul. De fapt, chiar *va muri* dacă nu face un transplant, am precizat.

— Acum, or să

vrea s-o fac eu, nu? întrebă Jenny.

— Nu trebuie, dacă nu vrei. Dar eu cred c-ar trebui, am zis. O soră are o şansă din patru să fie compatibilă.

Emerson trebuie să mă fi auzit, căci se întoarse spre

Jenny:

— Jenny, nu te mai gândi la asta acum, bine? Până la urmă, nici nu ştim foarte clar ce se petrece şi chiar dacă se va dovedi că tu eşti copilul pe care l-a furat Noelle, nu trebuie *neapărat* să

iei o decizie acum. Nici dacă vrei să fii o parte din viaţa lor şi cu atât mai puţin dacă eşti dispusă să donezi măduvă osoasă. Cred că niciodată nu mi s-a părut Emerson mai vehementă. Dacă nu vrei, poţi să nu *iei*

nicio hotărâre **în această privință, încheie ea.**

Jenny nu zise nimic, dar când Emerson se întoarse, se întoarse spre mine:

— Și… ce presupune asta? Să fii donator?

— Mai întâi, ţi se ia o probă de salivă. Dacă ieşi compatibilă, trebuie să ţi se recolteze şi sânge. Dacă şi analiza sângelui iese compatibilă, ţi se va lua o parte din măduva osoasă. Asta nu ştiu exact

cum se face. Dar dacă trebuie să treci prin asta, să ştii c-am să fiu lângă tine.

— Tu aveai de gând s-o faci? întrebă ea.

— Asta nu înseamnă că şi tu trebuie să faci la fel.

— Dar tu eşti aşa

de fricoasă la fazele-astea. Şi totuşi, tu ai fi făcut-o.

Chiar şi eu eram uimită de mine însămi.

— Poate să moară, am zis ridicând din umeri.

Jenny strâmbă

din nas, apoi se apleacă înainte şi o bătu pe umăr pe Emerson:

— Mami? Trebuie să văd dacă sunt compatibilă cu Haley.

Emerson se întoarse din nou spre noi. Se uită la

Jenny. Apoi la mine. Am văzut că era albă ca varul, iar chipul îi era mânjit de rimei.

— Bine, zise ea. Hai c-o să vedem noi.

Lui Jenny îi sună telefonul şi se uită la display:

— Este Cleve, zise către mine. Am vorbit cu el când veneam spre Washington şi i-am spus ce se întâmplă. Să-i răspund?

Am luat telefonul din mâna ei.

— Salut! am zis.

— Grace! Eşti cu

Jenny? Unde eşti? Am fost îngrijorat pentru tine! Am crezut c-o să-nnebunesc tot încercând să-mi dau seama ce se întâmplă!

Am zâmbit. Îşi făcuse griji.

— Sunt bine, dar

sunt prea multe de povestit. Mai bine vorbim mâine, bine?

— Dar eşti bine, da?

— Sunt bine, i-am răspuns.

Cleve nu era implicat în toată povestea asta. N-ar fi putut să priceapă

vreodată câte se întâmplaseră. Eram acum cu *singurii* oameni care înțelegeau: mama, Emerson şi Jenny. Am avut senzaţia că, acum, Cleve însemna o cu totul altă parte a vieţii mele, una care mi se

părea brusc foarte îndepărtată, şi mi-am dat seama că, în această zi, când am crezut că aveam să mă transform în cu totul altcineva, exact asta se petrecuse, de fapt.

epilog

Tara
Wilmington, Carolina de Nord
aprilie 2011

Fusese ideea lui Emerson să facem un ritual de purificare în casa în

care locuise Noelle, iar eu eram bucuroasă că se gândise la asta. Era exact genul de lucru pe care Noelle însăşi l-ar fi sugerat. Căsuța arăta cu totul altfel acum: era galbenă, avea obloanele negre şi

canaturile albe, era absolut adorabilă. Pe micuța verandă fuseseră așezate două balansoare albe. Arhitectul peisagist angajat de Emerson începuse cu micuța curte din față, iar azi strălucea de azalee

roz şi albe. Dar peisagistul nu s-a atins de colţul de grădină de care se ocupase Noelle, cel din spate. Colţul acela ne aparţinea, sau cel puţin pentru următoarele câteva zile.

Săptămâna

viitoare, Suzanne se va muta în căsuță. Habar nu are ce avem de gând să facem acum. De altfel, nici n-a părut s-o intereseze că Noelle s-a sinucis în această casă. Dar eram sigură că Noelle ar fi fost de

acord cu ceea ce făceam azi aici.

Maşina lui Emerson este deja pe aleea din faţă, aşa că eu mi-am parcat maşina peste drum. De când a fost renovată casa, am intrat de câteva ori în ea. Bucătăria şi

baia au fost complet renovate şi utilate, podelele reconditionate, iar pereţii fiecărei încăperi au fost zugrăviţi în nuanţe calde, în stil toscan, la sugestia lui Suzanne. Parcă a durat o veşnicie –

mai ales că Emerson a avut şi altele pe cap dar iată acum căsuța în stadiu final, pregătită s-o întâmpine cu brațele deschise pe Suzanne, care îi va da viață.

Am luat-o pe alee până în curtea din

spate, ca să mai arunc un ochi la grădiniță. În jurul fântânii pentru păsări parcă răsăriseră peste noapte zeci de narcise şi flori de şofran, punând şi mai mult în valoare micuța statuie din

bronz a fetiţei ridicate pe vârfuri. Îmi făcuse plăcere să îngrijesc acel petic de grădină. Îmi va fi dor de ea.

Nu ştim singur şi nu vom şti niciodată, dar credem c-am înţeles de ce Noelle iubea

acea grădină, cu tot cu micuța adăpătoare pentru păsări şi statuia fetiței. Ne-am amintit că Noelle a început să planteze flori în grădiniță la scurt timp după ce Emerson i-a dat naştere fiicei ei.

Până atunci, Noelle nu se mai arătase interesată de curtea casei ei, dar a îngrijit acea grădină cu mare drag. Poate, cu aceeaşi dragoste cu care ai îngriji un copil. Sau poate o nepoţică.

Mai cred şi că

Sam ştia. Cred că, într-o zi, când Noelle nu a mai putut să suporte povara acestui secret absolut devastator, i-a cerut lui Sam să se vadă cu ea acolo unde ştia că nu erau şanse să dăm peste

ei. Un loc ca Wrightsville Beach. Poate că lui i-a spus tot, ca un client avocatului său. „Sam a ştiut să asculte ca nimeni altul”, zisese ea. Trebuie că i-a spus despre grădină, ceea ce l-a determinat să

mă întrebe, la scurt timp după aceea: „Care-i treaba cu grădina lui Noelle?” Pe neaşteptate.

Emerson mă întâmpină în bucătărie.

— Tu te ocupi de colţul din partea de est, îmi zise şi-mi

înmână un bol în care ardeau înăbuşit nişte ierburi.

Firişoare de fum se ridicară în sus, parfumând aerul. Emerson îmi arată încotro să mă îndrept, adică spre cel de-al doilea dormitor, din partea

laterală a casei.

Diseară, după ce noi vom finaliza purificarea casei, Grace şi Jenny vor muta în cel de-al doilea dormitor toate genţile pline cu lucruşoare pentru bebeluşi. Le va ajuta şi Cleve,

care a venit acasă în vacanţa de primăvară. Nu pot spune cu mâna pe inimă că Grace l-a dat uitării pe Cleve. Pot să jur că mi se pare că e mai emoţionată de câte ori se află şi el prin preajmă. Dar a

început să iasă cu un prieten de-al lui Devon, iubitul lui Jenny. Ba chiar mi-a spus că e un tip „OK“, ceea ce înseamnă că nu-i e deloc indiferent. Grace nu va fi niciodată o carte deschisă, ca mine.

Iar eu am învățat că se va retrage mai mult în ea dacă eu voi încerca să sap mai adânc. Dar dacă aştept, dacă o fac să înțeleagă că sunt aici, pentru ea, fără s-o iau la întrebări sau s-o descos, atunci va veni ea la

mine, în cele din urmă. Sunt zile în care nu-mi este deloc uşor, simt că parcă aş aştepta să se usuce vopseaua. Dar fiecare mărturisire din partea ei este nepreţuită pentru mine. O zi întreagă,

s-a întâmplat să nu mai ştiu cine era şi dacă noi două aveam ceva în comun. Ironia sorţii, chiar în ziua în care mi-am dat seama cum trebuia să mă comport ca mamă a ei a coincis cu ziua în care m-

am temut că nu mai eram mama ei.

Emerson se urcă pe o scară, cu gând să scoată bateriile detectorului de fum din tavan. După care aprinse şi salvia din castronul ei, pe care îl aşezase pe bufet. Suflă în ierburi,

făcându-le să ardă mocnit.

— Sper să nu dăm foc la casă, zice ea şi se îndreaptă spre camera care a fost dormitorul lui Noelle.

Acea cameră este situată cel mai aproape de grădină –

suntem sigure că în acel loc a fost îngropată copila ei. *Una* dintre fiicele ei, mai bine zis, căci Jenny va fi mereu fiica ei.

Jenny nu s-a dovedit a fi compatibilă cu Haley, dar Haley a

reuşit să primească în februarie transplantul mult-aşteptat, după ce s-a găsit un donator prin baza de date globală. A avut o perioadă de convalescenţă anevoioasă, plină de incertitudini, cu

infecţii şi spitalizări una după alta. Dar acum este acasă, iar ea şi Jenny vorbesc pe Skype zi de zi. În fiecare *minut*, cum spune Grace, care este puţin invidioasă pe relaţia care se înfiripă între Jenny şi sora ei.

Emerson trebuie să-şi înfrunte şi ea propriile-i gelozii, dar învață treptat s-o împartă pe Jenny cu Anna; cu toţii facem asta, Emerson chiar încercând să se obişnuiască cu ideea că familia ei, extinsă

de-acum, îi include şi pe Anna, Haley şi Bryan.

Mă îndrept spre cel de-al doilea dormitor, bucuroasă că-mi simt cea mai bună prietenă aproape. Sunt atât de fericită s-o ştiu aici! Pentru fiecare

dintre noi, rolul de mamă nu mai este acelaşi; şi acum, mai mult ca oricând, avem nevoie una de cealaltă pentru a ne obişnui cu noile noastre vieţi.

Ajunsă în dormitor, păşesc încercând să trasez

un cerc din mers, oprindu-mă în fiecare colţ, ca să las fumul aromat să se împrăştie. În faţa ferestrei, ezit. Nu mai ţin minte dacă Emerson mi-a zis să trimit fumul în sensul acelor de ceasornic sau

invers? îmi vine să merg în dormitorul lui Noelle, ca s-o întreb, dar apoi zâmbesc în sinea mea. Nu sunt perfectă. Mai bine mişc bolul într-o direcţie şi apoi în cealaltă.

Cred că este

suficient.

---

[1] ***Reiki* este un sistem de „terapie prin lumină“ (n. tr.)**

[2] **Joc de cuvinte intraductibil. „Hope“ (din limba engleză) înseamnă „speranță". (n. tr.)**

[3] ***Turmericul*** **este rădăcina uscată a plantei Curcuma Domestica. Este utilizat în praful de curry, sosuri, supe de pui, paste, condimente uscate, băuturi etc. (n. tr.)**